Περιοδος 2η,
Νο 14 Δεκεμβρης '92
30 σεντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδιδεται απο την Ομαδα «Εργατικη Δημοκρατια»

Σ' αυτο το φυλλο

● ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ 789 σελ. 2
● ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΕΔΟΝ σελ. 5
● ΞΕΝΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΡΑΤΣΙΣΜΟ σελ. 6-7
● ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ σελ. 11
● ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ σελ. 12

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΣΗΜΑΙΝΕΙ

ΕΠΙΔΟΤΗΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΥΣ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ

Οι βιομηχανοι ενδυσης αποφασισαν παγοποιηση των μισθων και της ΑΤΑ για τους εργαζομενους στην Ενδυση απο την 1η του Γεναρη του 1993. Ειναι βρωμικοι και υποκριτες οσο και το καπιταλιστικο συστημα τους: δυο μονο μερες πριν δηλωναν δια του στοματος του Προεδρου της Ομοσπονδιας Βιομηχανων οτι «τα μελη μας τηρουν την υπογραφη τους και θα τηρησουν την συμβαση που υπογραψαν με τις συντεχνιες για μισθολογικες αυξησεις στους εργαζομενους απο 1.1.93». Να πως τηρουν την υπογραφη και τις συμφωνιες τους τα αφεντικα. Μονο το συμφερον τους ξερουν.

Χρονια τωρα οι βιομηχανοι στοιβαζουν κερδη και δρακιαζουν πανω στη πλατη των εργαζομενων στην ενδυση που ειναι απο τους πιο κακοπληρωμενους. Σημερα, με την πρωτη δυσκολια πεταξαν στο δρομο πανω απο 1000 εργατες και απειλουν τους υπολοιπους με απολυση αν δεν δεχτουν παγοποιηση μεροκαματων και ΑΤΑ.

Η κυβερνηση, που ειναι ο πρωτος διδαξας την παγοποιηση μισθων, που την εχει επιβαλει εδω και καιρο στους δημοσιους και ημικρατικους υπαλληλους, ετρεξε αμεσως να τους δωσει μακροχρονια και ατοκα δανεια. Για τους χιλιους απολυμενους δεν δινει τιποτα, παρα μονο εξεφτελιστικα επιδοματα ανεργιας.

Μολις οι βιομηχανοι βηξουν, τρεχει να τους εξυπηρετησει. Ζητουν καταργηση της ΑΤΑ, τους υποσχεται μετα τις εκλογες να το συζητησει. Ζητουν κινητρα, τους δινει φορολογικες απαλλαγες για 10 χρονια για τις επιχειρησεις που παραγουν νεα προϊοντα, τους δινει επιχορηγηση το 10% των επενδυσεων που θα κανουν για τεχνολογικη αναβαθμιση, τους δινει επιστροφη ΦΠΑ σε ενα μηνα, τους δινει δικαιωμα «μεταφορας ζημιων» μεχρι το 2000, τους δινει διευκολυνσεις για δανεια εμπορικων τραπεζων.

Την ιδια στιγμη οι εργαζομενοι περνουν απολυσεις, 5% ΦΠΑ που ετοιμαζεται να γινει 10%, πληθωρισμο που ξεπερνα το 7%, περιορισμους στα στεγαστικα δανεια.

Οταν οι μαθητες διαμαρτυρονται για την ελλειψη θερμανσης στα σχολεια, δεν υπαρχουν λεφτα. Οταν οι νοσοκομοι ζητουν προσληψη προσωπικου γιατι δεν τα βγαζουν περα, δεν εχει λεφτα. Οταν οι δρομοι γινονται σκοτωστρες απο ελλειψη συντηρησης και αλλων εργων δεν εχει λεφτα.

Οταν ομως οι βιομηχανοι και οι ξενοδοχοι ζητουν, ξαφνικα βρισκονται εκατονταδες εκατομμυρια. Οταν ζητα ο Αλωνευτης προσληψη «εθελοντριων υπαξιωματικων» και πυραυλικα συστηματα τα παιρνει. Η θερμανση σε ολα τα σχολεια θα στοιχιζε λιγοτερα απο μια μονο ασκηση σαν τον «Νικηφορο».

Η εργατικη ταξη πρεπει να δωσει ενωμενη την μαχη. Οταν χτυπιονταν οι δημοσιοι και ημικρατικοι σαν «προνομιουχοι» η ανοχη των αλλων εργαζομενων και η συνενοχη της ηγεσιας των συντεχνιων ανοιξε τον δρομο στους εργοδοτες και την κυβερνηση να βαλουν τωρα τη θηλια στο λαιμο και σε αλλα πιο αδυνατα κομματια της εργατικης ταξης.

Μπορουμε και πρεπει να τους σταματησουμε. Καθε κλαδος που χτυπιεται, καθε κομματι της εργατικης ταξης που κινητοποιηται πρεπει να εχει την αμεση και δυναμικη υποστηριξη ολων των εργαζομενων, ειτε αυτοι ειναι οι εργαζομενοι στην ενδυση, ειτε οι ναυτιλιακοι υπαλληλοι, ειτε οι εργαζομενοι στην ΑΗΚ ειτε οι εργαζομενοι στο Δημο Λεμεσου.

ΕΚΛΟΓΕΣ '92

ΤΑΞΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

και... ψηφο στον Βασιλειου χωρις αυταπατες σελ. 3

Το Πολυτεχνειο Δεν Ηταν Εθνικη γιορτη

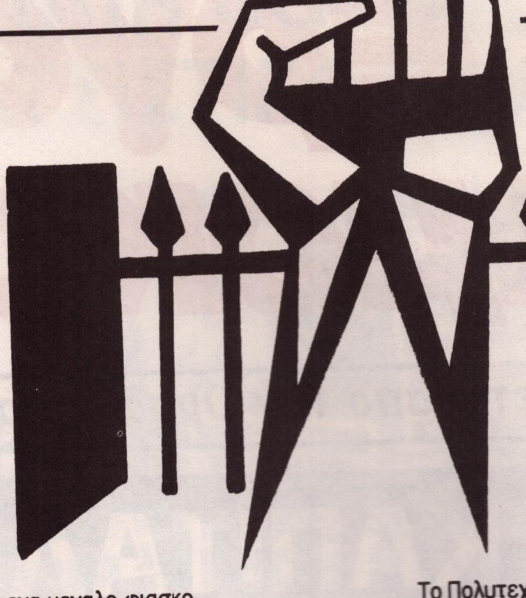

Ο εθνικισμος στη Κυπρο ειναι η κυριαρχη πολιτικη εδω και πολλες δεκαετιες. Για την επισημη ελληνοκυπριακη πολιτικη ολα αναγονται σε ωφελιμα ή δυσαρεστα για την "εθνικη μας υποθεση", ολα πρεπει να σχετιζονται και να εξυπηρετουν τις εθνικες επιδιωξεις της ελληνοκυπριακης αρχουσας ταξης. Δεν εμειναν εξω απο αυτο το κανονα ουτε και οι εκδηλωσεις για την επετειο της εξεγερσης του Πολυτεχνειου.

Παντοτε βεβαια στους πανηγυρικους λογους και στις εκπομπες για το Πολυτεχνειο γινοταν αναφορα για την εξεγερση εναντια στη χουντα που εκανε το "προδοτικο πραξικοπημα και ανοιξε τις πυλες στον Αττιλα" αλλα φετος η συνδεση ηταν πολυ πιο αμεση.

Τον τονο εδωσε πρωτος ο ιδιος ο υπουργος παιδειας Χριστοφιδης σε διαγγελμα του που διαβαστηκε στα σχολεια στο οποιο ελεγε: "Τετοιους νεους χρειαζεται και σημερα ο Ελληνισμος και ιδιαιτερα η Κυπρος γιατι οι φοβερες συνεπειες των ατοπυματων της χουντας δεν εχουν ακομα εκλειψει. Χρειαζομαστε να στησουμε μεσα του ο καθενας το δικο του Πολυτεχνειο, να κανει την ζωη του ο καθενας στιβο αγωνα για να σωθει ο τοπος".

Το μηνυμα ηταν πολυ καθαρο. Οι φοιτητικες ενωσεις, ακομη και αυτες που ελεγχονται απο το ΑΚΕΛ ανταποκριθηκαν αμεσως. Αποφασισαν κοινες εκηλωσεις για να γιορτασουν την εξεγερση του Πολυτεχνειου και να καταδικασουν την ανακυρηξη της ΤΔΒΚ που η επετειος της ηταν στις 15 Νιοβρη. Στο Πανεπιστημιο εγινε εκθεσης φωτογραφιας για "την επετειο του Πολυτεχνειου και τα κατεχομενα". Οι καθιερωμενες πια σωβινιστικες αντικατοχικες, πορειες των φοιτητων περασαν πρωτα απο το Πανεπιστημιο, "για να τιμησουν το Πολυτεχνειο", πριν καταληξουν στο οδοφραγμα. Η ατμοσφαιρα θυμιζε 25 του Μαρτη ή 1η του Απριλλη.

Απο τις μερες της ιδιας της εξεγερσης ειχε αρχισει η προσπαθεια το Πολυτεχνειο να περιοριστει σε μια φοιτητικη διαμαρτυρια και να μεινει μακρια απο την πολιτικη. Το ζωντανο κινημα ομως που τοτε παλευε και συγκρουονταν με την χουντα δεν επετρεψε στους ρεφορμιστες να συμβιβασουν το κινημα και να το εκφυλισουν. Τα χρονια που ακολουθησαν, οι αστοι πολιτικοι που καπηλευτηκαν την εξεγερση ξεθωριασαν τη μνημη και εχουν μετατρεψει το Πολυτεχνειο σε γιορτη.

Ομως το Πολυτεχνειο δεν ηταν ε γιορτη, και μαλιστα εθνικη, ηταν εξεγερση ταξικη. Δεν χρειαζεται και πολυ μνημη για να θυμηθει κανεις οτι η εξεγερση στρεφονταν ενάντια σε εκεινους που ειχαν για σλογκαν τους το "Ελλας - Ελληνων - Χριστιανων" και το κεντρο της πολιτικης και της προπαγανδας τους ηταν το "Πατρις - Θρησκεια - Οικογενεια". Οι φοιτητες και οι εργατες που πηραν μερος στην εξεγερση του Πολυτεχνειου ή εμπνεονταν απο αυτη δεν αγωνιζονταν για τα ιδανικα της Πατριδας. Αυτο φανηκε και λιγους μηνες μετα την εξεγερση οταν η χουντα κατω απο τη πιεση των εξελιξεων στη Κυπρο αναγκαστηκε να κανει επιστρατευση, η οποια αποδειχτηκε ενα μεγαλο φιασκο.

Ο ταξικος χαρακτηρας της εξεγερσης φαινεται και απο ιδια τα συνθηματα της. Διπλα απο το "ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ" και το "ΨΩΜΙ ΠΑΙΔΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ" τα καγκελλα του Πολυτεχνειου συγκλονιζονταν απο το "ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΛΑΕ", "ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ" και "ΕΞΟΥΣΙΑ ΛΑΙΚΗ". Ακομα η συμμετοχη της εργατικης ταξης στην εξεγερση μερα με την ημερα γινονταν και μεγαλυτερη και το συνθημα για "ΑΠΕΡΓΙΑ ΓΕΝΙΚΗ" ευρισκε ολο και μεγαλυτηρη απηχηση. Στην Συντονιστικη Επιτροπη που καθοδηγουσε την καταληψη υπηρχαν αντιπροσωποι των εργατων που συμμετειχαν στη καταλειψη. Η εργατικη νεολαια εδωσε το μεγαλο παρων στα οδοφραγαμτα, τις διαδηλωσεις, τις συγκρουσεις. Ηταν αυτη που εδινε τον παλμο μεσα και εξω απο το Πολυτεχνειο τις τρεις μερες της εξεγερσης. Ακομα και μετα την πτωση του Πολυτεχνειου ηταν αυτη που κρατησε το βαρος της αντιστασης και συνεχισε τις διαδηλωσεις τα οδοφραγματα και τις συγκρουσεις. Χρειαστηκαν δυο μερες τα τανκς για να επιβληθουν.

Το Πολυτεχνειο οχι μονο δεν ηταν εθνικη γιορτη αλλα στρεφονταν εναντια σε αυτους που σημερα καλουν τη νεολαια σε εθνικους αγωνες και ζητουν "να στησει μεσα του ο καθενας και ενα Πολυτεχνειο". Αυτοι που "εστησαν το Πολυτεχνειο" το '73 στο κεντρο της Αθηνας και οχι μεσα τους, δεν το εκαναν ουτε για να σωσουν την πατριδα απο καποιους εθνικους εξωτερικους ή εσσωτερικους εχρθους ουτε και για να χαρησουν τους αγωνες τους στο Καραμανλη ή τους Παπανδρεου και Μητσοτακηδες. Το εκαναν για ενα καλητερο αυριο για μια νεα κοινωνια. Οι επαναστατικες ιδεες που κυριαρχησαν στο Πολυτεχνειο δεν περιοριζονταν απλα στον εκδημοκρατισμο του συστηματος αλλα παλευαν για την ιδια την ανατροπη του. Αυτη ειναι μια πραγματικοτητα που πρεπει να την κρατησουμε ζωντανη για να μην αφησουμε τους αστους πολιτικους και τους ρεφορμιστες να καπηλευονται αλλο τον ηρωικο αγωνα των φοιτητων και της εργατικης ταξης.

Ντινος Αγιομαμιτης

ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ, ΟΧΙ ΑΝΤΙΚΑΤΟΧΙΚΕΣ ΠΟΡΕΙΕΣ

Η εργατικη ταξη στη Κυπρο, ελληνοκυπριοι και τουρκοκυπριοι, πληρωσαν, τις τελευταιες δεκαετιες με ποταμια αιματος τον σωβινισμο που καλιεργουν οι αρχουσες ταξεις στη Κυπρο την Ελλαδα και την Τουρκια. Αν ο Αττιλας ξεριζωσε, σκοτωσε και βιασε χιλιαδες ελληνοκυπριους το '74, η δικη μας αρχουσα ταξη ειναι υπευθυνη για παρομοια εγκληματα και σφαγες το '63 - '64, το '67 ακομα και το '74. Οση ανασφαλεια και φοβο νοιωθουν οι ελληνοκυπριοι απεναντι στο τουρκικο στρατο, αλλη τοση νοιωθουν οι τουρκοκυπριοι για την εθνοφρουρα καί τον ελληνικο στρατο. Οση δυσπιστια εχουμε εμεις για τις καλες προθεσεις της Αγκυρας και του Ντεκτας αλλη τοση εχουν οι τουρκοκυπριοι για την καλη διαθεση οχι μονο των απορριπτικων σωβινιστων αλλα και του Βασιλειου και του Αλωνευτη που εχουν μετατρεψει την νοτια Κυπρο σε ενα απεραντο στρατοπεδο με συνεχεις ασκησεις και εξοπλισμους.

Η εργατικη ταξη και στις δυο πλευρες πληρωνει ακομα με "θυσιες" και παραχωρησεις απο τα αιτηματα της για χαρη του "εθνικου προβληματος", με ειδικες ή "εκτακτες εισφορες" για χαρη των στρατιωτικων εξοπλισμων.

Ομως ο κινδυνος πολεμου δεν αντιμετωπιζεται με περισσοτερους εξοπλισμους, και με την καλλιεργεια του σωβινισμου.

Αυτη τη πολιτικη ακολουθει η αρχουσα ταξη και ολες οι κυβερνησεις μας για πολλες δεκαετιες και μονο σε περισσοτερους πολεμους και δυστυχια οδηγησε.

Αν υπαρχει ενας δρομος που μπορει να απομακρυνει τον κινδυνο του πολεμου, ειναι ο δρομος που καλιεργει την φιλια και κτιζει την εμπιστοσυνη αναμεσα στους ελληνοκυπριους και τουρκοκυπριους εργαζομενους, αναμεσα στους ελληνες και τουρκους εργατες. Ειναι ο δρομος της επαναπροσεγγισης, ο δρομος που θα τους κανει να δουν οτι δεν ειναι οι εργαζομενοι της αλλης πλευρας οι εχθροι τους και οι υπευθυνοι για τις τραγωδιες που περασαν αλλα οι αρχουσες ταξεις ολων των πλευρων που εχουν σχεση με το κυπριακο, η απληστεια και η φαγωμαρα τους για το ποιος θα αρπαξει περισσοτερα και θα στερησει περισσοτερα απο τους αλλους. Αν σημερα ο Ντεκτας θελει να κρατησει οσα αρπαξε απο τους ελληνοκυπριους προσφυγες με την βοηθεια του τουρκικου στρατου, οι ελληνοκυπριοι αστοι με την βοηθεια της ελληνικης μεραρχιας στριμωξαν τους τουρκοκυπριους, το 18% του πληθυσμου, σαν τα ποντικια στο 4,8% του εδαφους.

Οι αντικατοχικες πορειες οχι μονο δεν εχουν να δωσουν το παραμικρο για την επαναπροσεγγιση αλλα αντιθετα την βλαφτουν. Για αυτο και οι θερμοτεροι υποστηριχτες τους, ειναι και οι μεγαλυτεροι εχθρο της επαναπροσεγγισης. Οι αριστεροι που συμμετεχουν σε αυτες τις πορειες, ειτε το βλεπουν ειτε οχι, περπατουν στον ιδιο δρομο με τον Αρχιεπισκοπο, τον Κυπριανου τον Λυσσαριδη και τους αλλους απορριπτικους σωβινιστες. Ολοκληρη η η τουρκοκυπριακη αντιπολιτευση, απο τον Οζγκιουρ, τον Ακκιντζι, τον Ντουρτουραν μεχρι και τους απλους τουρκοκυπριους αριστερους, καταγγελουν εδω και χρονια οτι οι αντικατοχικες πορειρεις τους μονους που ωφελουν ειναι τους σωβινιστες και των δυο πλευρων. Καποτε πρεπει να τους ακουσουμε.

Καμια αντικατοχικη πορεια δεν μπορει να ειναι επαναπροσεγγιστικη γιατι αυτο που κανει ειναι να καλλιεργει τον μυθο οτι το κυπριακο δημιουργηθηκε το '74 με τη εισβολη της τουρκιας και την κατοχη. Οτι το μονο προβλημα ειναι η παρουσια του τουρκικου στρατου και της γραμμης αντιπαραταξης. Ομως οσο υποκριτικη ειναι η τουρκικη και τουρκοκυπρικη αρχουσα ταξη που παρουσιαζει την εισβολη του '74 σαν ειρηνευτικη επιχειρηση αλλο τοσο υποκριτικη ειναι η ελληνοκυπριακη αρχουσα ταξη που παριστανει το αθωο θυμα που δεχτηκε ξαφνικα και ανεταιτια την επιθεση ενος ξενου κρατους. Μεχρι το '74 ηταν αυτοι οι επιτιθεμενοι και οι καταπιεστες των τουρκοκυπριων και οργιαζαν οι διαφοροι τουρκοφαγοι οπως ο Σαμψων. Το μονο που καταφερνουμε να πουμε στους τουρκοκυπριους με τις αντικατοχικες πορειες ειναι οτι εμας δεν μας νοιαζει για το δικο σας δικαιο, οι δικες σας ανησυχιες, μας ενδιαφερει μονο το δικο μας, το ελληνικο δικαιο.

Σε μια εποχη που οι σωβινιστες απορριπτικοι οργανωνονται σε εθνικιστικα μετωπα, που φασιστοειδεις οργανωσεις οπως τα διαφορα ΕΑΚ, ΠΑΚ και αλλα εοκαβητικα φαντασματα βρυκολακιαζουν και τολμουν να βγουν ανοιχτα στο φως της μερας, σε μια εποχη που οι στρατοκρατες και των δυο πλευρων ακονιζουν τα μαχαιρια και ετοιμαζουν τα κανονια τους, σε μια εποχη που η παγκοσμια ασταθεια της βρωμικης "νεας ταξης" των ιμπεριαλιστων αναβει φωτιες πολεμου σε καθε γωνια του πλανητη καθε παραχωρηση στον εθνικισμο μπορει να φερει τον πολεμο πιο κοντα, μπορει να ανοιξει τον δρομο για νεες θυσιες αιματος της εργατικης ταξης.

Φτανει πια αντικτατοχικες πορειες. Καμια υποστηριξη και ανοχη της πολιτικης της αρχουσας ταξης. Καιρος για ταξικους αγωνες και επαναπροσεγγιση.

Την ωρα που και στις δυο πλευρες ετοιμαζονται για τις 15 Νοεμβρη γιορτες και εκδηλωσεις εθνικου μισους, η αριστερα οχι μονο δεν θαπρεπε να συμμετεχει σε αυτες, αλλα θαπρεπε να απαντα με επαναπροσεγγιστικες αντιεκδηλωσεις. Θα μπορουσε να οργανωσει ανοιχτες επαναπροσεγγιστικες συναντησεις ελληνοκυπριων και τουρκοκυπριων, για παραδειγμα στο Ληδρα Παλας, οπως ειχε οργανωσει παλιοτερα. Σημερα η αναγκη για μια τετοια απαντηση στο σωβινισμο ειναι μεγαλυτερη απο ποτε αλλοτε.

10 Νοεμβρη 1992

Προκυρηξη που κυκλοφορησε η "Εργατικη Δημοκρατια" στη Λευκωσια. Μοιραστηκε στο Πανεπιστημιο, σε χωρους δουλειας, και στην αντικατοχικη εκδηλωση - πορεια, που οργανωσε το ΑΚΕΛ στις 12 Νοεμβρη.

ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ 789

ΑΚΟΜΑ ΕΝΑ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΨΗΦΙΣΜΑ

Απο τον καιρο ακομα που προετοιμαζονταν ο πολεμος στον Περσικο Κολπο, ο αντιαμερικανισμος οπως και η ιδια η λεξη ιμπεριαλισμος, ειχαν εξαφανιστει απο την πολιτικη του ΑΚΕΛ.

Τελευταια ομως, αρχισαν να ξανανεμφανιζονται δειλα-δειλα. Στην Βουλη στις 23 Σεπτεμβρη, ο Χριστοφιας κατηγορησε τις ΗΠΑ και την Βρετανια οτι παιζουν το "παλιο ιμπεριαλιστικο παιχνιδι των σφαιρων επιρροης".

Ο πραγματικος ομως στοχος του ΑΚΕΛ ειναι η Τουρκια και ο Ντενκτας, τους οποιους αδιαλλακτους τους ανεβαζε, και ατιμους τους κατεβαζε καθημερινα η "Χαραυγη" ολη την προηγουμενη περιοδο.

Οι Αμερικανοι και Αγγλοι, ελεγε ο Χριστοφιας στην ιδια ομιλια στην Βουλη, "δεν θαθελαν να τα χαλασουν με την Αγκυρα" επειδη σημερα ενεργει "και παλι σαν προκεχωρημενο φυλακιο των Δυτικων". Ετσι οι "πιεσεις στην Αγκυρα, αν βεβαια μπορουμε να μιλαμε για πιεσεις, δεν ειναι στο βαθμο που εμεις θα θελαμε..."

Με το ψηφισμα 789 ομως ολα αυτα ξεχαστηκαν. "Επιτελους ηρθε η δικαιωση!" εγραφε η Χαραυγη της 26 Νοεμβρη "Το Συμβουλιο Ασφαλειας του ΟΗΕ εδωσε... μια αποφασιστικη απαντηση στην αδιαλλακτη και προκλητικη σταση του Ρ. Ντενκτας... το σχεδιο ψηφισματος ειναι πραγματικος καταπελτης για την τουρκοκυπριακη πλευρα". Την επομενη μερα ο κυριος τιτλος της Χαραυγης ηταν ενα θριαμβευτικο "βραχυκυκλωθηκαν Ντεμιρελ-Ντενκτας".

Πως μπορεσαν αληθεια αυτοι που "δεν θα θελαν να τα χαλασουν με την Αγκυρα", να της κανουν τετοια βρωμοδουλεια;

Οι σωβινιστες βεβαια εχουν την εξηγηση ετοιμη. Για αυτους ο Χαρτης, οι ιδεες Γκαλι, και το ψηφισμα 789, δεν ειναι παρα δωρακια των ΗΠΑ στην Τουρκια.

Ομως η δυσφορια των Ντεμιρελ και Ντενκτας ειναι γνησια. Επισης, το ΑΚΕΛ εχει απολυτο δικιο οταν λεει οτι η τουρκικη αρχουσα ταξη σημερα λειτουργει σαν "προκεχωρημενο φυλακιο" των Δυτικων, και οτι οι δυτικοι δεν θελουν καθολου

να τα χαλασουν μαζι της.

Πως λοιπον εξηγειται ενα τοσο εχθρικο για την Τουρκια 789; Το ΑΚΕΛ ισχυριζεται οτι η ελληνοκυπριακη επιτυχια οφειλεται "κυρια στην προγραμματισμενη δουλεια και τις προσπαθειες... του προεδρου Βασιλειου και του Εθνικου Συμβουλιου".

Το να λες οτι η "προγραμματισμενη δουλεια" μπορει να αλλαξει τοσο ριζικα την πολιτικη των μεγαλων ιμπεριαλιστικων δυναμεων ειναι εξισου ανοητο με τους ισχυρισμους των σωβινιστων οτι η σταση των ΗΠΑ ευνοει την Τουρκια.

Ο λογος που οι ΗΠΑ υποστηριξαν ενα ψηφισμα που εκανε να αναψουν τα λαμπακια του Ντεκτας και του Ντεμιρελ, ειναι οτι στο Κυπριακο ειναι ανακατεμενος και καποιος αλλος με τον οποιο δεν θελουν να τα χαλασουν, η Ελληνικη αρχουσα ταξη, ενας αλλος πανοπλος επιδοξος τοπικος χωροφυλακας της "Νεας Ταξης", που εχει χαρακτηριστει το "Ισραηλ των Βαλκανιων" και εχει δειξει τις διαθεσεις του στον πολεμο στον Κολπο και τωρα στα Βαλκανια.

Αυτο ομως ειναι κατι που το ΑΚΕΛ, το οποιο εδω και καιρο υποστηριζει την πολιτικη της κυβερνησης Μητσοτακη και στο Κυπριακο και στα Βαλκανια, ουτε μπορει ουτε θελει να δει. Για αυτο μια κατηγορει τις ΗΠΑ για ιμπεριαλισμο και φιλοτουρκισμο και μια ενθουσιαζεται με την σταση τους στα ψηφισματα.

Το ψηφισμα 789 ειναι απολυτα μεσα στο πνευμα του ιμπεριαλιστικου παιχνιδιου των συνομιλιων για το Κυπριακο, που καμμια σχεση δεν εχει ουτε με το δικιο, ουτε με την ειρηνη. Μαζι με τις διαφορες προνοιες για "κτισιμο εμπιστοσυνης" αναμεσα στις δυο κοινοτητες υπαρχουν και αντιδραστικες προτασεις για "απογραφες του πληθυσμου" που βρισκονται τελειως μεσα στο ρατσιστικο ξενοφοβο κλιμα που αυτη την περιοδο θρεφει τον φασισμο στην Ευρωπη.

Ο κυριος στοχος των ΗΠΑ ειναι πως να τα "βρουν" οι συμμαχοι της στην Τουρκια την Ελλαδα και την Κυπρο, για να μπορουν ολοι μαζι να "σταθεροποιησουν" την κατασταση στην περιοχη, για την επιβολη της "Νεας Ταξης" στην Μεση Ανατολη, στις τουρκοφωνες δημοκρατιες της πρωην ΕΣΣΔ και στην πρωην Γιουγκοσλαβια. Ειναι φυσικο να εμφανιζονται οι ΗΠΑ και η ΕΟΚ την μια φορα να ευνοουν την τουρκικη πλευρα, και την αλλη την ελληνικη. Ομως η εργατικη ταξη δεν εχει κανενα λογο να συμπαθει τις ΗΠΑ οταν αυτες ευνοουν την "δικη της" αρχουσα ταξη, και να τις καταγγελει σαν ιμπεριαλιστικες μονο οταν ευνοουν τον "εχθρο". Οι ΗΠΑ, η Βρεττανια η ΕΟΚ οι Βασεις και οι κατασκοπευτικοι τους σταθμοι εδω παραμενουν ιμπεριαλιστικες, ειτε ειναι "μαζι μας" στο Κυπριακο, ειτε με την Τουρκια, και το καθηκον της εργατικης ταξης ειναι να τους πολεμα σε καθε περιπτωση.

Α. Ν.

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

ΕΚΛΟΓΕΣ '92

ΤΑΞΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

και ψηφο στον Βασιλειου, χωρις αυταπατες

Αναμεσα σε ποιους εχουν να διαλεξουν οι αριστεροι εργαζομενοι σε αυτες τις εκλογες;

Απο την μια ειναι η σωβινιστικη δημαγωγια του Μετωπου που εχει φτασει στο σημειο να προτεινονται νομοσχεδια για να γινει ποινικο αδικημα ο «ενδοτισμος» τα οποια μυριζουν δικτατορια και ενας υποψηφιος που θεωρειται ο ευνοουμενος της εκκλησιας. Ειναι ο Κληριδης του ανοιχτα φιλοκαπιταλιστικου ΔΗΣΥ που τελευταια προσπαθει να φτασει σε σωβινιστικη απορριπτικη δημαγωγια το ιδιο το Μετωπο.

Απο την αλλη, για ακομα μια φορα, το κομμα που εχει την εμπιστοσυνη των ταξικα συνειδητοτερων εργατων, το ΑΚΕΛ, δεν βαζει δικο του υποψηφιο. Οπως ειπε ο Χριστοφιας (Χαραυγη 3 Δεκεμβρη) μπορει το ΑΚΕΛ να «θεωρει οτι εχει καθε δικαιωμα και καθηκον να διεκδικησει και την εξουσια» αλλα «κανουμε και υπομονη και υποχωρησεις και παραχωρησεις χαριν του εθνικου συμφεροντος». Και για την αποφαση «κυριο και πιο αποφασιστικο ηταν το Κυπριακο προβλημα».

Για ακομα μια φορα κυριαρχησε το γνωστο απο τις προηγουμενες δημοτικες εκλογες συνθημα «Πανω απο ολα η Κυπρος». Και τι γινεται με τα προβληματα της εργατικης ταξης; Το μυνημα που βγαινει απο το ΑΚΕΛ μοιαζει να ειναι οτι αυτα και αν τα λυνει ο Βασιλειου! Στην Χαραυγη της επομενης μερας διαβαζουμε οτι *«σαν εκφραση της ακραδαντης πιστης του στη σιγουρη νικη του Προεδρου Βασιλειου ο Δ. Χριστοφιας ειπε: Παρελαβε ο Γ. Βασιλειου την προεδρια με ενα κατα κεφαλην εισοδημα στην Κυπρο 7,000 δολλαρια. και θα παραδωσει στο... Γ. Βασιλειου με 12.000 δολλαρια κατα κεφαλην»*

Δεν υπαρχει καμμια αμφιβολια οτι οι αριστεροι εργαζομενοι σε αυτες τις εκλογες, και με δεδομενη αυτη την συγκυρια, πρεπει να υποστηριξουν τον υποψηφιο που προτεινει το ΑΚΕΛ. Οχι ομως για τους λογους που προτεινει το ΑΚΕΛ.

Το «μεσο κατα κεφαλην εισοδημα» που χρησιμοποιει ο Χριστοφιας ειναι το στατιστικο εκεινο μεγεθος για το οποιο κυκλοφορουν - και δικαια - τα περισσοτερα ανεκδοτα, οπως αυτο με τον ανθρωπο που εχει το κεφαλι του στο φουρνο, και τα ποδια στην καταψυξη, αλλα για τις στατιστικες η μεση θερμοκρασια του ειναι μια χαρα. Η, οπως μας ειπε εργαζομενος στην ΣΥΤΑ «μπαινω με ενα φιλο μου στο εστιατοριο, τρωει εκεινος δυο κοτοπουλα και εγω κανενα, και μας λενε οτι κατα μεσο ορο φαγαμε απο ενα κοτοπουλο ο καθενας».

Ποιος εργαζομενος νομιζει αληθεια οτι μετα πεντε χρονια με τον Βασιλειου ο μισθος του ανεβηκε κατα 71%, οση ειναι η αυξηση του «κατα κεφαλην εισοδηματος» απο 7,000 σε 12,000 δολλαρια; Σιγουρα οχι οι Δημοσιοι και Ημικρατικοι υπαλληλοι, που η κυβερνηση Βασιλειου εβαλε απο την αρχη σαν στοχο την παγοποιηση των μισθων τους.

Η εξηγηση αυτου του «παραδοξου» βρισκεται σε κατι που ελεγε το ιδιο το ΑΚΕΛ και η ΠΕΟ λιγους μηνες προηγουμενα, οταν διεκδικουσαν «αυξησεις ψηλοτερες απο την παραγωγικοτητα» επειδη «αυξηθηκε το μεριδιο των εργοδοτων και ελαττωθηκε το μεριδιο των εργαζομενων στο εθνικο εισοδημα». Με αλλα λογια, επι Βασιλειου οι πλουσιοι εγιναν πλουσιοτεροι και οι φτωχοι φτωχοτεροι.

Τα προβληματα της εργατικης ταξης ειναι εδω. Ειναι εκεινα που εκαναν το '92 να χαρακτηριστει απο τον Φιλελευθερο «χρονια ρεκορ σε εργατικα αδιεξοδα». Οι τελευταιες απειλες των βιομηχανων ενδυσης για μαζικες απολυσεις, παγοποιηση μισθων και καταργηση της ΑΤΑ δεν ειναι παρα ενα χαρακτηριστικο παραδειγμα οτι ακομα πιο ανησυχητικο ειναι το τι θα γινει στο αμεσο μελλον, οταν τα δοντια μιας παγκοσμιας οικονομικης κρισης τοσο σοβαρης που εχει ξυπνησει σε τοσες χωρες της ΕΟΚ τον βρυκολακα του φασισμου δαγκασουν ακομα πιο γερα την «μικρη μας Κυπρο».

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ

Η «Χαραυγη» της 3 Δεκεμβρη αναφερει επιγραμματικα τεσσερεις λογους για τους οποιους διαλεξαν τον Βασιλειου. Για τον **πρωτο** απο αυτους χρειαστηκαν δυο μονο λεξεις: **«Ειναι ανεξαρτητος»**.

Ανεξαρτητος, απο ποιον; Ισως απο τα κομματα. Οχι ομως σιγουρα και απο την ταξη του. Αν υπηρχαν καποιες ψευδαισθησεις οταν πριν πεντε χρονια το ΑΚΕΛ διαλεγε τον γιο του παλιου ακελικου αγωνιστικου ζευγαριου για υποψηφιο του, τωρα δεν υπαρχει καμμια δικαιολογια για αυτες. Η εικονα του Βασιλειου και της κυβερνησης του που εχει χαρακτει στην συνειδηση των περισσοτερων εργαζομενων, αριστερων και δεξιων, δεν ειναι αυτη των «κρυπτοφιλοκομμουνιστων» αλλα αυτη μιας κυβερνησης που αποτελειται κυρια απο καπιταλιστες, και που εξυπηρετει τους καπιταλιστες. Οι εικονες της αστυνομιας που εδερνε τους κατοικους του Ακακιου για χαρη του ιδιοκτητη του RAINBOW δεν ειναι παρα ενα παραδειγμα του πως δημιουργηθηκε αυτη η εικονα.

Και ομως, απο αυτον τον ανθρωπο δηλωνει οτι περιμενει η Κεντρικη Επιτροπη του ΑΚΕΛ να «αποτρεψει την ταξικη συγκρουση» εξαιτιας της «ανεξαρτησιας» του. Βεβαια, θα κανει οτι μπορει για να «αποτρεψει την ταξικη συγκρουση», αλλα μονο εφοσον μπορει να περασει χωρις αυτην η πολιτικη των αστων, εφοσον μπορει να αυξησει την εκμεταλλευση της εργατικης ταξης χωρις να ερθει αντιμετωπος μαζι της.

Οσο για το Κυπριακο, η φοβερη αυξηση των εξοπλισμων της εθνοφρουρας τα τελευταια χρονια, οι πολυημερες και πολυδαπανες ασκησεις και το πισωγυρισμα της επαναπροσεγγισης δειχνουν οτι και σε αυτο δεν ειναι καθολου «ανεξαρτητος» απο τα συμφεροντα της αρχουσας ταξης. Οι επιτυχιες του στον ΟΗΕ και αλλου, ειναι επιτυχιες για τους αρπαχτικους σκοπους της ελληνοκυπριακης αρχουσας ταξης, αλλα δεν εχουν φερει ουτε κατα ενα χιλιοστο πιο κοντα την ειρηνη και την επαναπροσεγγιση, αυτα που ενδιαφερουν την εργατικη ταξη.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΣΤΟΥΣ

Οχι οτι ολα αυτα ειναι ιδιαιτεροτητες του Βασιλειου. Αντιθετα, παρομοια χαρακτηριστικα ειχε καθε κυβερνηση στην Κυπρο, εχει καθε κυβερνηση σε ενα καπιταλιστικο κρατος. Και εδω ακριβως βρισκετε η μεγαλυτερη ευθυνη του ΑΚΕΛ που δημιουργει και δυναμωνει τις αυταπατες στην εργατικη ταξη οχι μονο για τον Βασιλειου, αλλα για την «Δημοκρατια», για την δυνατοτητα ριζικων αλλαγων στην κατασταση της εργατικης ταξης μεσα απο το κοινοβουλιο και τις εκλογες.

Και ομως, αν κυτταξουμε ενα γυρω μας θα δουμε οτι αυτο που ειπε πριν αρκετες δεκαετιες ο Λενιν ισχυει και σημερα: «... σε καμμια πολιτισμενη καπιταλιστικη χωρα δεν υπαρχει η 'δημοκρατια γενικα', αυτο που υπαρχει ειναι η αστικη δημοκρατια...»

Οι κλασικοι του μαρξισμου προσπαθουσαν παντα να ξεσκεπασουν την απατη της αστικης δημοκρατιας, να δειξουν οτι, οπως ελεγε ο Εγκελς «Σε ενα δημοκρατικο κρατος ο πλουτος εξασκει την εξουσια του εμεσα μα και πιο σιγουρα»

Λιγη ωρα διαβαζοντας τις εφημεριδες, ή ακουγοντας τους νεους ιδιωτικους ραδιοσταθμους και τον «Λογο» οταν γινεται καποια απεργια σαν αυτη για παραδειγμα των εργαζομενων στην ΑΗΚ, φτανει για να δουμε ποσο επικαιρη ειναι ακομα η παρατηρηση του Λενιν οτι:

«Οι καπιταλιστες χρησιμοποιουν τον ορο ελευθερια του τυπου εννοωντας την ελευθερια των πλουσιων να δωροδοκουν τον τυπο, την ελευθερια να χρησιμοποιουν τον πλουτο τους για να διαμορφωνουν και να πλαστογραφουν την λεγομενη κοινη γνωμη.»

και οτι:

*«**το πιο δημοκρατικο** αστικο κρατος δεν ειναι τιποτα παραπανω απο ενα μηχανισμο για την καταπιεση της εργατικης ταξης απο την αστικη ταξη, για την καταπιεση των εργαζομενων απο μια χουφτα καπιταλιστων...»*

Αυτη ειναι η παραδοση που το ΑΚΕΛ εχει πεταξει στα σκουπιδια, παρολο που συνεχιζει να κρατα τις φωτογραφιες του Λενιν στα γραφεια του.

Πριν λιγες βδομαδες ο Χατζηδημητριου της ΕΔΕΚ στην εκπομπη «Πυρ Ομαδον» οταν ρωτηθηκε γιατι το νεο κτιριο της Βουλης θα στοιχισει εικοσι εκατομυρια λιρες, ενω χιλιαδες δημοσιοι υπαλληλοι εξακολουθουν να εργαζονται καθημερινα σε αθλια παραπηγματα ειχε μονο να πει οτι η «συγκριση ειναι αστοχη».

Σε παρατηρηση στην ιδια εκπομπη οτι οι βουλευτες εχουν «εκτος απο τα εμμεσα, και αμεσα οφεληματα 100,000 λιρες για μια 4ετια, τι χρειαζονται λοιπον τα αφορολογητα αυτοκινητα» ο Χατζηδημητριου ειχε την αναιδεια να απαντησει οτι οι 2,000 λιρες τον μηνα και βαλε εξασφαλιζει να μην ειναι η εκπροσωπηση του λαου «θεμα προνομιου των πλουσιων».

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

Αυτα που δεν μπορει να προσφερει στην εργατικη ταξη η αστικη δημοκρατια, μπορει να τα δωσει μια αλλη μορφη δημοκρατιας, η εργατικη δημοκρατια, η δημοκρατικη αυτοοργανωση και εξουσια της εργατικης ταξης. Η κομμουνα του Παρισιου, τα ρωσικα Σοβιετ του 1905 και του 1917 ειναι παραδειγματα αυτης της δημοκρατιας.

Μια απο τις βασικοτερες διαφορες αυτου του ειδους της δημοκρατιας ηταν οτι τα μελη των σοβιετ και της κομμουνας, αυτοι που εκπροσωπουν την εργατικη ταξη, δεν πληρωνονταν τοσο καλα που ακομα και να μην ανηκουν στην αρχουσα ταξη, να αισθανονται ιδιοι με αυτην. Αντιθετα, η αρχη που κρατηθηκε και στις δυο περιπτωσεις ειναι η πληρωμη τους με τον μεσο μισθο του ειδικευμενου εργατη, με ενα μισθο παρομοιο με αυτους που εκπροσωπουσαν.

Η αλλαγη απο την αστικη στην εργατικη δημοκρατια μπορει να γινει **μονο** με μια βιαιη και μαζικη εργατικη επανασταση. ο Μαρξ ελεγε οτι «Η απελευθερωση της εργατικης ταξης πρεπει να κατακτηθει απο την ιδια την εργατικη ταξη» Και αυτο επειδη μια αλλαγμενη κοινωνια μπορει να χτιστει μονο απο αλλαγμενους ανθρωπους, με αλλαγμενη συνειδηση. Και...

*«Για την **δημιουργια σε μαζικη κλιμακα αυτης της κομμουνιστικης συνειδησης** πρεπει να αλλαξουν οι ιδιοι οι ανθρωποι σε μαζικη κλιμακα, και αυτο μπορει να συμβει **μονο σε ενα πρακτικο κινημα**, σε μια **επανασταση**. Η επανασταση ειναι αναγκαια οχι μονο επειδη δεν μπορει να ανατραπει με κανενα αλλο τροπο η **αρχουσα** ταξη, αλλα επισης και επειδη μονο μεσα σε μια επανασταση μπορει **η ταξη που θα την ανατρεψει** να ξεφορτωθει τα συσσωρευμενα σκουπιδια του παρελθοντος και **να γινει ικανη** να ξαναχτισει την κοινωνια.»*

Ο Μαρξ παρατηρησε ακομα οτι εκτος απο τις επαναστατικες περιοδους «οι ιδεες της κυριαρχης ταξης ειναι σε καθε εποχη και οι κυριαρχες ιδεες» μεσα στη κοινωνια. Αυτο σημερα ειναι πολυ αληθινο στην νοτια Κυπρο οπου αναμεσα στα αλλα κυριαρχει στην εργατικη ταξη η ιδεολογια οτι ο εργατης ειναι ανικανος να κυβερνησει την κοινωνια, οτι χρειαζονται αλλοι ανωτεροι και καλυτεροι, ειτε αυτοι ειναι οι αστοι με τους «σπουδασμενους» τεχνοκρατες ειτε αριστεροι γραφειοκρατες, (και αυτοι σπουδασμενοι), ειτε ακομα ολοι τους μαζι.

Η συνειδηση της εργατικης ταξης αλλαζει μεσα απο τους ιδιους τους αγωνες της. Γι' αυτο καθε μεγαλη απεργια ή αλλη κινητοποιηση της ιδιας της εργατικης ταξης για τα δικα της συμφεροντα ειναι πιο σημαντικη απο τις οποιεσδηποτε εκλογες, αποτελει ενα πραγματικο βημα προς αυτη την αλλαγη της εργατικης ταξης μεσα απο την δραση της

Η μαζα της εργατικης ταξης θα πιστεψει οτι οι εργατες μπορουν να αλλαξουν την κοινωνια και να την διευθυνουν οι ιδιοι οταν αρχισει η ιδια **στην πραξη** να αλλαζει την κοινωνια μεσα απο τον αγωνα της. Οταν δεκαδες και εκατονταδες χιλιαδες εργαζομενων καταλαμβανουν τα εργοστασια τους ή παιρνουν μερος σε μια γενικη απεργια, τοτε ειναι που οι ιδεες του επαναστατικου σοσιαλισμου παυουν ξαφνικα να μοιαζουν με ουτοπια και φαινονται πραγματοποιησιμες.

Οσο οι εργατες περιμενουν την λυση των ουσιαστικων προβληματων τους απο τις αστικες εκλογες, δεν θα φτασουν ποτε σε ενα τετοιο ψηλο σημειο αγωνα και συνειδησης.

ΓΙΑΤΙ ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ ΤΟΝ ΑΣΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Ωστοσο τα αποτελεσματα των εκλογων, εχουν καποια σημασια κυρια για την αντανακλαση τους πανω στην συνειδηση και την αυτοπεποιηθηση της εργατικης ταξης. Ενα αποτελεσμα που θα το βλεπουν οι πιο συνειδητοι εργατες σαν θετικο μπορει να ανεβασει την αυτοπεποιηθηση τους, οπως μπορει να την κατεβασει ενα αποτελεσμα που θα το θεωρησουν σαν αρνητικο, σαν πιο δεξιο. Τα αντιστοιχα ισχυουν και για την ταξη των εργοδοτων. Ενα αποτελεσμα που θα το θεωρησουν νικη τους, νικη της ιδεολογιας τους, θα τους δωσει την αυτοπεποιθηση να προχωρησουν σε περισσοτερα χτυπηματα της εργατικης ταξης.

Αν το ΑΚΕΛ εβαζε τον δικο του υποψηφιο, ακομα και αν η πολιτικη του δεν ειχε εντονο το στοιχειο της ταξικης αντιπαραθεσης (που δεν θα το ειχε σιγουρα, αφου το ΑΚΕΛ την εχει εγκαταλειψει εδω και καιρο), το ιδιο το γεγονος θα εδινε στις εκλογες το στοιχειο της ταξικης αντιπαραθεσης: ο υποψηφιος του κομματος της εργατικης ταξης, εναντια στους υπολοιπους. Δεν θα κερδιζε τις εκλογες, αλλα καθε ψηφος σε αυτον θα μετρουσε στην συνειδηση και της εργατικης ταξης και της αστικης ταξης σαν ψηφος που οι εργατες την εδωσαν εναντια στο κοψιμο της ΑΤΑ, εναντια στις παγοποιησεις των μισθων, εναντια στον σωβινισμο, εστω και με τον μεσοβεζικο τροπο που τα υποστηριζει ολα αυτα η πολιτικη του ΑΚΕΛ. Καθε τετοια ψηφος, θα ειχε σημασια για το ποσο ανετα θα ενοιωθαν οι εργοδοτες να προχωρησουν στις επιθεσεις που ετοιμαζουν και οι εργατες να αντισταθουν σε αυτες.

Σιγουρα οι ψηφοι στον Βασιλειου δεν εχουν αυτο το νοημα. Μια νικη του Βασιλειου δεν ειναι με κανενα τροπο νικη της εργατικης ταξης. Ομως η ηττα του θα θεωρηθει σαν ηττα του υποψηφιου του ΑΚΕΛ, σαν νικη των δεξιων και των σωβινιστων. Μπροστα σε αυτες τις επιλογες, τις μονες που αφησε η ηγεσια του ΑΚΕΛ, οι αριστεροι εργατες πρεπει να υποστηριξουν ψηφο στον Βασιλειου, χωρις καμμια αυταπατη, αλλα και χωρις κανενα ενδοιασμο.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

ΣΤΟΧΟΣ £2,000

Η οικονομικη εξορμηση μπαινει στον τελευταιο της μηνα, και εχει φτασει τις 1100 λιρες. Περιμενουμε με το παρτυ που γινεται αυτο τον μηνα να καλυψουμε τον στοχο, που ειναι £2,000.

Με αυτα τα λεφτα θα αγορασουμε τεχνικο εξοπλισμο που θα μας βοηθησει στην καλυτερη και γρηγοροτερη εκδοση της εφημεριδας.

Η εκδοση της "Εργατικης Δημοκρατιας", που παλευει για το σοσιαλισμο απο τα κατω, για την ανατροπη αυτου του βρωμικου καπιταλιστικου συστηματος που γεννα τους πολεμους, την καταπιεση και την εξαθλιωση. στηριζεται αποκλειστικα στην εθελοντικη εργασια και τις εισφορες των μελων και των υποστηριχτων της. Χωρις αυτη δεν μπορει να υπαρξει.

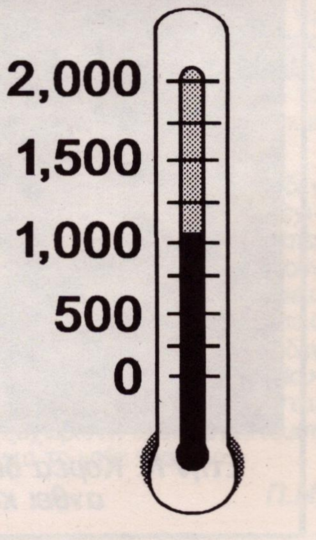

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΚΛΙΝΤΟΝ

ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΦΤΩΧΟΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΤΙΠΟΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ

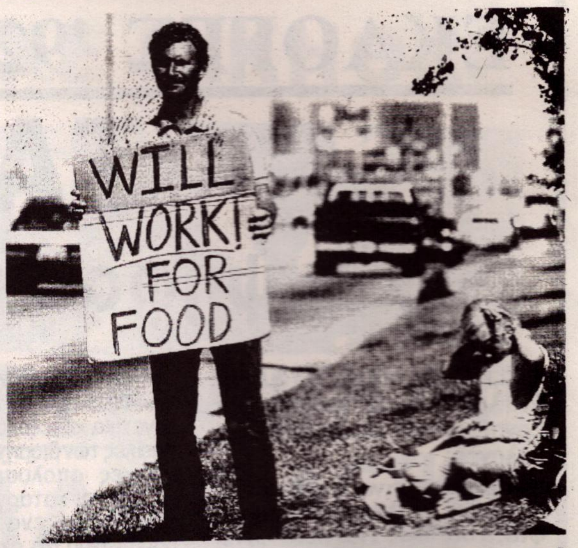

Η προεκλογικη περιοδος για την προεδρια των ΗΠΑ απασχολουσε μεχρι την τελευταια μερα της τον ελληνοκυπριακο ημερησιο αστικο τυπο. Η αρχουσα ταξη δηλωσε ικανοποιημενη με την νικη του Κλιντον επειδη ειχε «πιο προχωρημενες θεσεις» στο Κυπριακο προβλημα κατα τον Βασιλειου παρα ο προεδρος Μπους, και επειδη ελπιζουν στην μεγαλυτερη παρουσια ελληνοαμερικανων στο περιγυρο του, σε μεγαλυτερη επιροη του «ελληνικου λομπυ». Το μονο κριτηριο για αυτους ηταν το ποιος εδειχνε περισσοτερο φιλελληνας, ποιος αυξανει τις πιθανοτητες για μια καλυτερη για αυτους συμφωνια στο Κυπριακο.

Μπορει ομως η αμερικανικη αλλα ακομα και η παγκοσμια εργατικη ταξη να περιμενει κατι διαφορετικο απο αυτον που παιρνει απο τον Μπους την θεση του ηγετη της μεγαλυτερης ιμπεριαλιστικης δυναμης στον πλανητη;

Το Δημοκρατικο Κομμα, του οποιου ο Μπιλ Κλιντον ειναι επικεφαλης, υποστηριζει τα συμφεροντα του αμερικανικου καπιταλισμου οσο και οι Ρεπουπλικανοι του Μπους.

Για τους περισσοτερους πολιτες των ΗΠΑ το «αμερικανικο ονειρο» εχει πεθανει απο καιρο. Η οικονομικη κριση εχει χτυπησει αγρια και τις ΗΠΑ.

Τρια εκατομμυρια ανθρωποι ειναι αστεγοι και περαν των 39 εκατομμυριων δεν εχουν τη δυνατοτητα για ιατροφαρμακευτικη περιθαλψη. Στην Καλιφορνια τα μισα απο τα νεογεννητα παιδια γεννιουνται στη φτωχια. Ανθρωποι εχουν για σπιτι τους το πισω μερος μεγαλων φορτηγων.

Μεσα σε τετοιες συνθηκες εγιναν οι εκλογες και οι εργατες που ψηφισαν τον Κλιντον το εκαναν επειδη ηθελαν απελπισμενα την αλλαγη.

Ομως οσοι ηθελαν αλλαγη δεν πρεπει να εχουν οποιεσδηποτε αυταπατες για τον Κλιντον.

Ο Κλιντον υποστηριξε τον πολεμο στον Κολπο καθως και την επεμβαση στη Γιουγκοσλαβια. Οπως ο Μπους ετσι κι αυτος αντιταχθηκε στην εφαρμογη αναλογιας για να παρουν περισσοτερες δουλειες μαυροι και γυναικες. Στην πολιτεια Αρκανσας οπου ειναι κυβερνητης, υποστηριξε την επανεξεταση των κοινωνικων παροχων και το περασμα κανονισμων για αποκοπη των κοινωνικων παροχων σε γονεις των οποιων τα παιδια δεν πηγαιναν στο σχολειο. Υποσχεθηκε να αυξησει τη φορολογια στους πλουσιους αλλα μονο 2% αυξηση στους πολυ πλουσιους. Αυτο σημαινει οτι το ποσο που θα πληρωνουν θα ειναι λιγοτερο απο το μισο του ποσου που πληρωναν το 1979, πριν τους τα δωσει ολα ο Ρηγκαν.

Ο Κλιντον πιθανον να θελησει να προσφερει καποια ψιχουλα απο αυτα που υποσχεθηκε. Ομως με την οικονομικη κριση να χειροτερευει δεν θα προσφερει τιποτα ουσιαστικο.

Οι ηγετες μεγαλων επιχειρησεων που τον υποστηριξαν ειναι εξασφαλισμενοι οτι δεν θα πληρωσουν για τα τεραστια χρεη της κυβερνησης. Οπως ειπε ο Μπιλ Μπεκερ, προεδρος της ομοσπονδιας συντεχνιων του Αρκανσας: «Ο Μπιλ Κλιντον ειναι κυρια ο φιλος των μεγαλων επιχειρησεων. Καθε φορα που ισχυριζονταν πως ηταν φιλος μας, τελειωναμε με ενα μαχαιρι στην πλατη».

Η μονη λυση που εχει ο Κλιντον για την κριση ειναι η ιδια με του Μπους-να κανει τους εργατες να πληρωσουν.

Το Αρκανσας στο οποιο ειναι κυβερνητης για 11 χρονια εγινε γνωστο ως η πιο αντισυνδικαλιστικη πολιτεια.. Οπως ειπε ενας σχολιαστης των ΗΠΑ: «Ο ορισμος μιας καλης εργασιας ειναι ο χαμηλος μισθος, η μη εγγραφη σε συντεχνια, η ελλειψη ιατροφαρμακευτικης περιθαλψης, η δηλητηριαση απο τοξινες». Ειναι μια απο τις φτωχοτερες πολιτειες στις ΗΠΑ. Ενας στους πεντε ζει κατω απο το οριο της φτωχιας και ακομα μονο 3% παιρνουν κοινωνικες παροχες. Επισης ειναι η μια απο τις δυο μονο πολιτειες των ΗΠΑ που δεν εχουν νομους που να τιμωρουν τη διακριση στην εργασια και τη στεγαση. Εχει ομως νομους που κανουν διακριση σε βαρος των ομοφυλοφιλων.

Ο Κλιντον υποστηριζει το δικαιωμα στην εκτρωση, ομως ειναι εναντιον της οικονομικης βοηθειας σε απορες γυναικες που θελουν να κανουν εκτρωση εστω και αν ειναι θυματα βιασμων ή αιμομιξιας.

Ο Κλιντον εξαλου εχει δηλωσει καθαρα οτι θελει να διατηρησει την παγκοσμια στρατιωτικη υπεροχη των ΗΠΑ.

Το να περιμενει οποιοσδηποτε εργατης κατι καλο απο αυτον ειναι, το λιγοτερο, αστειο.

Η ελληνοκυπριακη αρχουσα ταξη θελει να ελπιζει πως τωρα θα εχει μια καλυτερη ευκαιρια για να υλοποιησει τους στοχους της. Ομως οι ιδιοι ξερουν πολυ καλα οτι ο Κλιντον ειναι ομοιος τους, και πρωτα θα κοιταξει τα συμφεροντα της αρχουσας ταξης της χωρας του. Το μελλον μπορει να φερει μια μεγαλυτερη στροφη της αμερικανικης πολιτικης προς την πλευρα της ελληνικης και ελληνοκυπριακης αρχουσας ταξης, μπορει και οχι. Σιγουρα ομως, οι εργατες και οι φτωχοι στις ΗΠΑ και τον υπολοιπο κοσμο δεν εχουν τιποτα το καλυτερο να περιμενουν απο την αλλαγη φρουρας στην μεγαλυτερη ιμπεριαλιστικη δυναμη του κοσμου. Αυτο μπορουν να το φερουν μονο οι αγωνες των καταπιεσμενων σαν την εξεγερση του Λος Αντζελες μεσα στην ιδια την καρδια του παγκοσμιου καπιταλιστικου κτηνους, και οι αγωνες των εργατων σε ολο τον κοσμο.

Κικκος

ΔΙΩΞΕΙΣ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΣΤΗΝ ΝΟΤΙΑ ΚΟΡΕΑ

Η προεκλογικη περιοδος στην Νοτια Κορεα εχει οδηγησει στην αυξηση της καταπιεσης των αριστερων και των εργατων πανω στην οποια στηριχθηκε το πολυδιαφημισμενο «οικονομικο θαυμα» αυτης της χωρας.

Η τελευταια τετοια περιπτωση για την οποια ακουσαμε ειναι η συλληψη στις 27 Οκτωβρη του Ιλμπουγκ Τσοϊ, ενος εκδοτη αριστερων βιβλιων. Ο Τσοϊ αντιμετωπιζει κατηγοριες για παραβασεις του νομου «Εθνικης Ασφαλειας» για τις οποιες μπορει να καταδικαστει μεχρι και σε τρια χρονια φυλακη.

Το προβλημα του Τσοϊ δεν ειναι τοσο μακρινο μας αν σκεφτει κανεις οτι εδω βουλευτης τολμησε να προτεινει την «ποινικοποιηση του ενδοτισμου», δηλαδη την δημιουργια και εδω καποιου νομου αναλογου με τον Κορεατικο για την «Εθνικη Ασφαλεια». Ειναι καθηκον οχι μονο καθε αριστερου αλλα και καθε δημοκρατη να εκφρασει την αντιθεση του σε τετοιες ενεργειες.

Στην Ν. Κορεα διπλα στο "οικονομικο θαυμα" ανθει και η ταξικη παλη

πως να προστατευτει ο λαος απο τον κυριο Μιχαηλιδη

Ο βουλευτης του ΔΗΚΟ Ντ. Μιχαηλιδης καταθεσε προταση νομου στη Βουλη με την οποια ζητα να διωκωνται ποινικα οσοι "καλιεργουν αισθηματα ηττοπαθειας και ενδοτισμου", για να "προστατευτει ετσι ο λαος". Η προταση αφορα δημοσια προσωπα, δηλαδη απο πολιτικους μεχρι δημοσιογραφους και ευκολα θα μπορουσε να επεκταθει στον καθε ενα που δημοσια "καλιεργει την ηττοπαθεια και τον ενδοτισμο στο λαο".

Αν περασει η προταση του κυριου Μιχαηλιδη εμεις σιγουρα θα βρεθουμε ολοι στη φυλακη μια και η θεση μας στο Κυπριακο ειναι περισσοτερο απο ενδοτικη: Υποστηριζουμε οτι το Κυπριακο ειναι μια αντιδραστικη διαμαχη απο ολες τις πλευρες, οχι μονο απο την Τουρκικη, αλλα και απο την δικη μας την ελληνικη πλευρα. Γι' αυτο η εργατικη ταξη δεν πρεπει να κανει καμια θυσια για χαρη των εθνικων επιδιωξεων της αρχουσας ταξης μας αλλα αντιθετα πρεπει προωθησει τις διεκδικησεις και τους αγωνες της εστω και αν αυτο θα σημαινει την "ηττα της δικης μας πλευρας, του δικου μας εθνους" σε αυτη τη διαμαχη.

Μαλλον για περιπτωσεις σαν τη δικη μας ο κυριος Μιχαηλιδης θα προτεινει τον δια πυρας θανατον.

Το απορριπτικο σωβινιστικο συναφι εχει καταφερει τον τελευταιο καιρο να πετυχει μια σειρα απο στοχους που το εχουν αποθρασυνει τελειως. Πριν μερικους μηνες καταφεραν να πετυχουν την αποφυλακιση του πραξικοπηματια και τουρκοφαγου Σαμψων, και τον μετετρεψαν σε συμβολο τους ενω τον βοηθησαν να ξανακυκλοφορησει τη "Μαχη". Καταφεραν να κλεισουν την εκπομπη "Χωρις Πλαισια" γιατι προβαλε αποψεις που βρισκονται εξω απο τον κυριαρχο εθνικισμο. Ξεσηκωσαν θυελλα για τα εγκαινια του Πανεπιστημιου και ακομα προσπαθουν να σταυρωσουν την Τσιουγιοπουλου γιατι δεν δεχτηκε να γινει αγιασμος και "υποβαθμισε" την ελληνικη αντιπροσωπεια βαζοντας τον Πολυδωρα να κατσει στη δευτερη σειρα. Τωρα θελουν το δικαιωμα να σερνουν στα δικαστηρια καθε φωνη που διαφωνει με την απορριπτικη σωβινιστικη πολιτικη τους.

Θα ηταν πραγματικα γελοιοι αν δεν ηταν τοσο επικινδυνοι. Ακομα και αν δεν περασει ο νομος, καποιος κοσμος που πιθανο να σκεφτεται οτι ειναι "ενδοτικος" θα τρομαξει. Το χειροτερο ομως ειγαι οτι αν δεν υπαρξει σημαντικη αντιδραση τετοιες προτασεις θα αρχισουν να θεωρουνται "φυσιολογικες" και μεσα στα πολιτικα θεσμια.

Δεν πρεπει να τους αφησουμε να πετυχουν κατι τετοιο. Την προταση του Μιχαηλιδη την καταγγειλε ηδη το ΑΚΕΛ το ΑΔΗΣΟΚ, ο Ρολανδης και γνωστοι "ενδοτικοι" οπως ο Κατσαμπας, αλλα αυτο δεν φτανει. Χρειαζεται αμεση και μαζικη αντιδραση. Αυτο που επετρεψε στον Μιχαηλιδη να τολμησει να κανει τετοια προταση νομου στη Βουλη ειναι το κλιμα που δημιουργουν οι αντικατοχικες πορειες, οι ξεφρενοι εξοπλισμοι, οι παρελασεις, οι ασκησεις, η εξαρση του εθνικισμου, η προεκλογικη προσχωρηση στον απορριπτισμο του ΔΗΣΥ, και η δημιουργια του εθνικιστικου Μετωπου της ΕΔΕΚ και του ΔΗΚΟ.

Οι αγωνιστες εργατες και νεολαιοι πρεπει να κινητοποιηθουν αμεσα εναντια στους απορριπτικους σωβινιστες. Πρεπει να καταγγειλουν την φασιστικη προταση του Μιχαηλιδη και το Μετωπο στο οποιο ανηκει. Ταυτοχρονα ομως πρεπει να καταγγειλουν και την επισημη πολιτικη της κυβερνησης Βασιλειου που οδηγησε στην εκρηξη των στρατιωτικων εξοπλισμων που ειδαμε τα τελευταια χρονια και στην ενισχυση του οικονομικου αποκλεισμου των τουρκοκυπριων στο βορρα, στη καταπιεση των τουρκοκυπριων του νοτου απο την αστυνομια.

Οταν το ΑΚΕΛ υποστηριζει ανεχεται αυτη τη πολιτικη της Κυβερνησης, οταν συναγωνιζεται τους απορριπτικους στις αντικατοχικες πορειες, τοτε αφηνει ακομα και αυτο ανοιχτο το δρομο στους διαφορους Μιχαηλιδηδες. Οταν ακομα και ο Χριστοφιας δηλωνει, "πανω απο ολα η Κυπρος μας", η προταση του Μιχαηλιδη δεν φαινεται και τοσο τρελλη. Αυτη η επισημη πολιτικη της κυβερνησης και των ενδοτικων ειναι το πραγματικο υποβαθρο πανω στο οποιο πατα ο απορριπτικος σωβινισμος. Αυτη η πολιτικη μαζι με τον ρατσισμο εναντια στους ξενους εργατες ειναι που στρωνουν το δρομο στο φασισμο. Αν δεν αντιδρασουμε σημερα, πριν βγει απο το αυγο το φιδι του φασισμου, αυριο θα εχουμε να το αντιμετωπισουμε ολοζωντανο μπροστα μας.

Ντ. Α.

ΤΟ 11ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΕΔΟΝ

Η ΕΠΙΣΦΡΑΓΙΣΗ ΜΙΑΣ ΔΕΞΙΑΣ ΠΟΡΕΙΑΣ

Το 11ο Συνεδριο της ΕΔΟΝ παρουσιαστηκε σαν ενας "σταθμος που θα κατευθυνει την πορεια της Οργανωσης στο μελλον". Με μια εννοια πραγματι το 11ο Συνεδριο ηταν σταθμος γιατι ειχε να λυσει ενα σημαντικο προβλημα. Αυτο που και η ιδια η ηγεσια της παραδεχονταν στις "Θεσεις του Κ.Σ. της ΕΔΟΝ προς το 11ο Συνεδριο":

"Ειναι φανερο οτι παρατηρειται σημαντικη μειωση στον αριθμο των μελων, αυτο ομως οφειλεται τοσο σε αντικειμενικους λογους - στη γενικοτερη αποθυμια της νεολαιας για συμμετοχη στην οργανωμενη, πολιτικη δραση - οσο και υποκειμενικους -στις οργανωτικες μας αδυναμιες."

Τα προβληματα της ΕΔΟΝ ηταν φανερα και στον προσυνεδριακο διαλογο που εγινε απο τις σελιδες της "Νεολαιας". Πολλα κειμενα αναφερτηκαν σε προβληματα και αδυναμιες στην εθελοντικη δουλεια, στην εφημεριδοπουληση και στην υπολειτουργια των ομαδων βασης.

Ποια ειναι η εξηγηση που δινει η ιδια η ηγεσια της οργανωσης γι' αυτα τα προβληματα;

"η καταρρευση του "υπαρχτου σοσιαλισμου", η διαλυση της σοσιαλιστικης κοινοτητας, ο κατακερματισμος της πρωην Σ.Ε. και η διαδικασια επιστροφης στι αρχες της καπιταλιστικης οικονομιας αποτελει για το παγκοσμιο αριστερο και εργατικο κινημα ενα πισωγυρισμα και μια σημαντικη υποχωρηση".

Οταν η ηγεσια της ΕΔΟΝ βλεπει σαν "πισωγυρισμα" την ηττα του σταλινισμου και τη καταρρευση του κρατικου καπιταλισμου στην πρωην ΕΣΣΔ ειναι φυσικο οι αριστεροι νεολαιοι, μελη της ΕΔΟΝ που "στηριζαν ελπιδες και οραματα" σε αυτα τα καθεστωτα, που πιστευαν οτι ηταν ανωτερα συστηματα οργανωσης της κοινωνιας, να απογοητευτηκαν απο την καταρρευση τους. Σημερα πρεπει να νοιωθουν ξεκρεμαστοι και εκτεθιμενοι μπροστα στην ιδεολογικη επιθεση της δεξιας. Οι εξηγησεις που δινει το ΑΚΕΛ για "λαθη στην εφαρμογη του σοσιαλισμου" δεν φαινεται να πειθουν και πολυ.

Ενας αλλος λογος, συμφωνα παντα με την ηγεσια της ΕΔΟΝ, που οδηγει τους νεους στην απογοητευση και αδιαφορια ειναι οτι:

"η πολυχρονη στασιμοτητα και η οξυνση της τουρκικης αδιαλλαξιας, ευνοουν τοσο τασεις απογοητευσης που εκφραζονται με απαθεια και αδιαφορια οσο και τασεις απελπισιας που συμβαλλουν στην εθνικιστικη εξαρση και την καλλιεργια ακραιων αντιληψεων".

Για το ξεπερασμα αυτης της "απογοητευσης και αδιαφοριας", η ηγεσια της ΕΔΟΝ θεωρει οτι η καλητερη συνταγη ειναι "να παιξει η οργανωση πιο ηγετικο ρολο και να εχει ενεργοτερη συμμετοχη στις αντικατοχικες πορειες". Ετσι πιστευουν οτι θα καταφερουν τοσο να τις "ελεγχουν" οσο και να "προλαμβαινουν" τις "τασεις απελπισιας".

Στη πραγματικοτητα αυτη ειναι η καλητερη συνταγη για να σπρωξουν τη νεολαια στον εθνικισμο. Η ΕΔΟΝ συμμετειχε και επαιζε αρκετα ηγετικο ρολο σε ολες σχεδον τις αντικατοχικες πορειες των μαθητων και φοιτητων μεχρι τωρα και καμια απο αυτες δεν ξεφυγε απο τα αγρια σωβινιστικα πλαισια που τους δινουν οι μαχητικοι απορριπτικοι σωβινιστες. Το μονο που πετυχαν με τη συμμετοχη τους μεχρι σημερα ειναι να μαζικοποιουν αυτες τις εκδηλωσεις και να αφαιρουν την δυνατοτητα για μια αντιεκδηλωση που να δωσει απαντηση απο την πλευρα των υποστηριχτων της επαναπροσεγγισης.

ΤΟ ΠΛΑΤΑΙΜΑ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

Η συζητηση στο Συνεδριο και οι προτασεις περιστεφονταν κυρια γυρω απο οργανωτικες αλλαγες και συνταγες. Για το ξεπερασμα της υπολειτουργιας των Τοπικων Οργανωσεων αποφασισαν μερικη **οργανωτικη αποκεντρωση.** Δηλαδη οι Τ.Ο. να λειτουργουν βαση των τοπικων ιδαιτερων προβληματων της πολης ή συνοικιας που ανηκουν, και οχι βαση ενος γενικου πλανου. Να γινονται πολιτιστικες και ψυχαγωγικες εκδηλωσεις και με αλλους τοπικους φορεις, οπως τα τοπικα συμβουλια, με θεματα που ενδιαφερουν και ελκυουν ενα πιο πλατυ κοινο.

Το κυριο συμπερασμα του συνεδριου ηταν "η αναγκη για πλαταιμα της Οργανωσης ωστε η ΕΔΟΝ να γινει οργανωση ολων των νεων". Κατι που σημαινει πολιτικα ακομα και οργανωτικα ανοιγματα, σε οσο γινεται πιο πλατια στρωματα της νεολαιας, των μαθητων των φοιτητων των οικολογων, των ανθρωπων των τεχνων και αλλα. Σαν παραδειγματα τετοιων "πλατιων" κινητοποιησεων εφεραν τις δεντοφυτευσεις, τις αιμοδοσιες, τις εκστρατιες καθαριοτητας, την συμμετοχη στους ραδιομαραθωνιους. Σε αυτο το "πλαταιμα" της οργανωσης στοχευει και το ανοιγμα τους προς τους εθνικιστες με την αποφαση να παιζουν πιο καθοριστικο ρολο στη οργανωση "αντικατοχικων εκδηλωσεων".

Σε αυτο το στοχο προσαρμοσαν και το καταστατικο της Οργανωσης. Χαρακτηριστικα αφαιρεθηκε ο ορος "δημοκρατικος συγκεντρωτισμος", με την δικαιολογια οτι ειναι "λεξεις αγνωστες για το λεξιλογιο της νεολαιας", "την φοβιζουν οτι ειναι κατι κακο". Σε παρατηρηση νεαρου συνεδρου οτι "η Ρωσια για να φτασει στην Επανασταση στηριχτηκε στο Δημοκρατικο Συγκεντρωτισμο", μελος της ηγεσιας ειπε οτι, "μπορει να υπαρχει καποιος συναισθηματισμος για ολα αυτα, αλλα προς τα εξω αυτο μεταφραζεται συντηριτισμος".

Ο κυκλος των αλλαγων συμπληρωθηκε με την αλλαγη του εντυπου της οργανωσης απο εφημεριδα σε περιοδικο.

"το πρωτο που μας απασχολει ειναι η αναγκη, ο λογος της οργανωσης, που βγαινει μεσα απο το εντυπο μας, να ειναι συγχρονος και προσιτος στη μαζα της νεολαιας" (συνεντευξη Κυριτση στην "Νεολαια" 27 Νοεμβρη)

Για να ειναι προσιτος στη μαζα της νεολαιας ο λογος της ΕΔΟΝ, θελει το εντυπο της να μην ειναι "εκφραστικο οργανο της οργανωσης" αλλα "εκφραστικο οργανο της νεολαιας". Ετσι αποφασισαν την αντικατασταση της βδομαδιατικης τους εφημεριδας με ενα "αριστερο, ψυχαγωγικο και εκπαιδευτικο περιοδικο". Μπορει να επεμεναν οτι δεν θελουν "ενα περιοδικο ποικιλης υλης" αλλα απο την αλλη θελουν ενα "συγκερασμο πολιτικου και ψυχαγωγικου περιεχομενου" που να προσελκυει διαφημιση "για να ξεπεραστουν τα οικονομικα προβληματα", και "να δουλευει με βαση τους ορους της αγορας".

Η ανεπαρκεια ολων αυτων των προτασεων ηταν φανερη σε αρκετους συνεδρους. Πολλες απο τις ψηφοφοριες για τις καταστατικες αλλαγες ηταν σχεδον οριακες. Η προταση για να φυγει απο το καταστατικο ο ορος "δημοκρατικος συγκεντρωτισμος" περασε μονο με 19 ψηφους διαφορα. Μαλιστα προταση της ηγεσιας περι της "αξιοποστιας" του απολυτηριου, δηλαδη το αν θα "παιζει το καθοριστικο ρολο" για να μπαινουν οι μαθητες στις Ανωτερες και Ανωτατες Σχολες, καταψηφιστηκε απο την πλειοψηφια των συνεδρων. Προταση για να δικαιουνται να γινονται μελη της ΕΔΟΝ μονο οσοι ανηκουν στις κοινοτητες της Κυπρου περασε με ελαχιστη διαφορα απο την μειοψηφια που προτεινε το δικαιωμα αυτο να ισχυει "ανεξαρτητα απο την εθνοτητα".

Ακομη, παρα το οτι η συζητηση περιοριστικε σε οργανωτικο επιπεδο καποιος συνεδρος με ερωτηση του εβαλε το καυτο ερωτημα που αφορα την ουσια της πολιτικης κρισης της ΕΔΟΝ: "μηπως δεν καταφεραμε να πεισουμε τους νεους για τα ιδανικα του σοσιαλισμου;"

Πραγματι πως μπορεις να πεισεις για τον σοσιαλισμο οταν παρουσιαζεις τα αυταρχικα καθεστωτα της ΕΣΣΔ και των χωρων της Α. Ευρωπης σαν σοσιαλιστικους παραδεισους. Εκει που η εργατικη ταξη και η νεολαια δεν ειχαν κανενα δικαιωμα οργανωσης και πολιτικης δρασης, οι εθνικες μειονοτητες καταπιεζονταν, η ζωη αστυνομευονταν με τον πιο αγριο τροπο, και οι απεργιες αντιμετωπιζονταν με την πιο αγρια καταστολη. Πως να δικαιολογησης τα τανκς που κτυπουσαν τους εξεγερμενους εργατες και νεολαιους το '53 στην Α. Γερμανια, στην Ουγγαρια το '56 στην Τσεχοσλοβακια το '68. Πως να εξηγησεις τα τανκς του Γιαρουζελσκι στην Πολωνια το '80. Τι να πεις για τον Τσαουσεσκου που πριν μερικα χρονια τον παρουσιαζες σαν μεγαλο σοσιαλιστη ηγετη;

Οχι μονο δεν πειθεις αλλα και διαστρευλωνεις το ιδιο το νοημα των ιδανικων του σοσιαλισμου που ειναι η κοινωνια της εργατικης εξουσιας. Η κοινωνια που η εργατικη ταξη απελευθερωνει τον ευατο της και μαζι ολους τους αλλους καταπιεσμενους. Η κοινωνια της αφθονιας και οχι της ελλειψης και των στερησεων. Η κοινωνια της αμεσης δημοκρατιας των εργατικων συμβουλιων και οχι της επιβολης των τανκς.

Αυτη την αληθεια ειναι που δεν τολμα να κοιταξει καταματα η ηγεσια της ΕΔΟΝ. Αντιθετα περιμενει η οργανωση να ξεπερασει την κριση "αντικρυζοντας τα ιδανικα του σοσιαλισμου και τα προβληματα της νεολαιας μεσα απο ενα διαφορετικο φακο".

ΣΥΓΚΛΙΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΣΟΣΙΑΛΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ο Πραγματικος χαρακτηρας των αλλαγων στην ΕΔΟΝ δεν ειναι καποιος αφηρημενος "εγσυχρονισμο" ή "νεος τροπος σκεψης". Προκειται απλα για το επισφραγισμα της ολοκληρωσης μιας πορειας που αρχισε για το ΑΚΕΛ εδω και δεκαετιες - της συγκλισης με την σοσιαλδημοκρατια.

Η διασπαση της 2ης Διεθνους μετα την προδοσια των περισσοτερων Σοσιαλδημοκρατικων κομματων που υποστηριξαν τις αρχουσες τους ταξης στο πρωτο παγκοσμιο πολεμο, δημιουργηθηκαν τα νεα Κομμουνιστικα Κομματα. Επαναστατικα Κομματα που ηθελαν να καθοδηγουσαν την εργατικη επανασταση που θα ανετρεπε τον καπιταλισμο και γι'αυτο εκτιζαν μια ζωντανη και δυνατη οργανωτικη σχεση με την εργατικη ταξη.

Αυτο ηταν μια βασικη διαφορα που ειχαν με την σοσιαλδημοκρατια η οποια εξελιχτηκε σε μεταρυθμιστικα κομματα που ηθελαν απλα να αλλαξουν το συστημα, να το "βελτιωσουν". Η σχεση της σοσιαλδημοκρατιας με την εργατικη ταξη εξελιχτηκε περισσοτερο σε πελατειακη - εκλογικη και λιγοτερο οργανωτικη.

Η επικρατηση του Σταλινισμου στην ΕΣΣΔ οδηγησε το παγκοσμιο εργατικο κινημα στην μεγαλυτερη ηττα. (Αν ειναι να μιλησει κανεις για "πισωγυρισμα και υποχωρηση" θα πρεπει να ειναι για τοτε). Τα Κομμουνιστικα Κομματα γινονται σταλινικα. Απο επαναστατικα κομματα γινονται ρεφορμιστικα και προσφερουν στην εργατικη ταξη αντι το οραμα της Σοσιαλιστικης Επαναστασταση, το οραμα του κρατικου καπιταλισμου της ΕΣΣΔ σαν ανωτερη μορφη οργανωσης της κοινωνιας.

Απο δεκαετιες τα ρεφορμιστικα κομμουνιστικα κομματα μπηκαν σε πορεια συγκλισης με την σοσιαλδημοκρατια. Προσανατολιζονται στη ταξικη συνεργασια, στο κοινοβουλευτικο δρομο για τον σοσιαλισμο, σε μεταρυθμισεις που θα φερουν σιγα σιγα τον σοσιαλισμο και ταυτιζουν το σοσιαλισμο με τον κρατικο καπιταλισμο. Η αναγκη για μια επαναστατικη οργανωση με αμεσο και ζωντανο δεσιμο με την εργατικη ταξη για να καθοδηγει την ταξικη παλη, δεν ειναι πια ουτε τοσο αναγκαια ουτε και τοσο χρησιμη. Ετσι σιγα σιγα αρχισε να αδυνατιζει το οργανωντικο δεσιμο των ρεφορμιστικων κομματων με την εργατικη ταξη και να δινει τη θεση του σε μια γραφειοκρατικη σχεση ελεγχου πανω στη ταξη και μια εκλογικη πελατειακη σχεση.

Η καταρρευση του "οραματος" της ΕΣΣΔ και ο προσανατολισμος των ρεφορμιστικων κομματων πια προς το αστικο "κρατος προνοιας και δικαιου" εχει κανει πολυ δυσκολο να δει κανεις τις διαφορες τους με την σοσιαλδημοκρατια.

Την ιδια πορεια ακολουθησε και το ΑΚΕΛ. Οι διαφορες του με την σοσιαλδημοκρατια εδω και πολλες δεκαετιες ηταν πολυ δυσδιακριτες. Ακολουθα εδω και πολλα χρονια την πολιτικη της ταξικης συνεργασιας και εχει ξεχασει απο πολλες δεκαετιες την σοσιαλιστικη επανασταση.

Αυτο που σημερα κανουν το ΑΚΕΛ και η ΕΔΟΝ ειναι να αλλαξουν και τυπικα την οργανωτικη τους δομη για να ταιριαζει περισσοτερο με την πολιτικη τους. Το ιδιο ετοιμαζονται να κανουν και αλλες οργανωσεις του ΑΚΕΛ, οπως η ΠΟΓΟ, η οποια εξαγγειλε οτι μετατρεπεται σε "πλατυ γυναικειο κινημα" απο οργανωση των γυναικων του ΑΚΕΛ που ηταν μεχρι τωρα.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Μια μεγαλη περιοδος οικονομικης αναπτυξης του ελληνοκυπριακου καπιταλισμου επετρεψε στο ΑΚΕΛ να παιζει τα σοσιαλδημοκρατικα του παιχνιδια χωρις μεγαλο κοστος απο την εργατικη του βαση. Τωρα ομως στα προθυρα της οικονομικη κριση του ελληνοκυπριακου καπιταλισμου οι αυταπατες για τον σοσιαλδημοκρατικο δρομο θα διαλυονται γρηγορα. Η μετωπικη επιθεση των εργοδοτων και της κυβερνησης για παγοποιηση μισθων και ΑΤΑ δειχνουν των φοβο των αστων για την μπορα που αρχισε. Το κλεισιμο εργοστασιων και οι απολυσεις, η παραβιαση των συμβασεων απο τους βιομηχανους, το ταξικο κοσκινο στην εκπαιδευση, η κρατικη βια και η τρομοκρατια της αστυνομιας κτυπουν την εργατικη ταξη και τη νεολαια.

Η "συσσωρευση αλλαγων" που θα φερουν τον σοσιαλισμο οπως υποσχεται το ΑΚΕΛ ειναι αερας στα χερια των εργαζομενων και της νεολαιας. Ηδη στην Ευρωπη, κρατη προνοιας οπως η Σουηδια και η Αγγλια, με πολλες "συσσωρευμενες αλλαγες" καταργουν κοινωνικες παροχες και κτυπουν δραματικα το επιπεδο ζωης εκατομυριων εργαζομενων. Εκατομυρια ομως ειναι και οι εργατες σε ολοκληρο τον κοσμο, απο τη Γερμανια, την Ελλαδα, την Ιταλια, την Βραζιλια ακομα και στο Λος Ατζελες που κινητοποιουνται εναντια στις επιθεσεις των καπιταλιστων και τα μετρα λιτοτητας. Οι εργαζομενοι στη νοτια Κυπρο δεν προκειται να ειναι εξαιρεση. Αυτο δειχνει η χρονια που περασε και αφησε πισω της ενα ρεκορ εργατικων αδιεξοδων και πολλων ανεπισημων απεργιων.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΟΧΙ ΡΕΦΟΡΜΙΣΜΟΣ

Σε τετοιες συνθηκες οσες σοσιαλδημοκρατικες προσαρμογες και να κανει το ΑΚΕΛ δυσκολα θα μπορεσει να κρατησει τον ελεγχο του πανω στους μαχητικους εργατες και νεολαιους

Οι αντιδρασεις που υπηρξαν μεσα στους ιδιους τους νεολαιους της ΕΔΟΝ στο συνεδρειο δειχνουν οτι η ηγεσια της ΕΔΟΝ θα δυσκολευτει να πεισει οτι ο "διαφορετικος φακος μεσα απο τον οποιο αντικρυζουν τα ιδανικα του σοσιαλισμου και τα προβληματα της νεολαιας" θα κοιταζει προς τα αριστερα.

Η μονη δυναμη που μπορει να δωσει προοπτικη στους αγωνες της εργατικης ταξης και της νεολαιας ειναι η επαναστατικη πολιτικη. Η πολιτικη που υπερασπιζεται μεχρι τελους καθε αγωνα, οσο μικρος κι αν ειναι, των φοιτητων, των μαθητων των εργατων, εναντια στο εκμεταλευτικο συστημα των καπιταλιστων. Η πολιτικη που στηριζει την αυτοπεποιηθηση της εργατικης ταξης και νεολαιας για να μπορεσει να προχωρησει τους αγωνες της εναντια στην κοινωνια της αδικιας, της εκμεταλευσης, και της μιζεριας. Για να μπορεσει στο τελος να χτισει τον σοσιαλισμο απο τα κατω την αυθεντικη κοινωνια της Εργατικης Εξουσιας.

Δημητρα Χριστοδουλου

ΟΧΙ ΣΤΟΝ

ΚΑΛΟΔΕΧΟΥΜΕΝΟΙ ΟΙ ΞΕ

Οι συνδικαλιστικες οργανωσεις των εκπαιδευτικων (ΟΕΛΜΕΚ, ΟΛΤΕΚ, ΠΟΕΔ, ΠΟΛΤΕ) ανακοινωσαν οτι θα οργανωσουν δεκαπενθημερο αντιρατσιστικων εκδηλωσεων στην Κυπρο. Πηραν την αποφαση αυτη ανταποκρινομενες σε καλεσμα της παγκοσμιας οργανωσης WCOTP για δραση εναντια στην ανοδο του φασισμου, του ρατσισμου και των επιθεσεων εναντια στις μειονοτητες και τους ξενους εργατες. Σε διακυρυξη τους αναφερουν:

«Σε πολλες χωρες οι ναζι και αλλες εχθρικες ομαδες προς τους ξενους, τις μειονοτητες, τους μεταναστες, και τους προσφυγες, εχουν αυξηθει δραματικα. Στο παρελθον, παρομοιες ενεργιες εχουν καταληξει σε πολεμους με πολλα εκατομυρια νεκρους. Στην πατριδα μας ο ρατσισμος εξασκειται πανω στο κυπριακο λαο απο την πανισχυρη Τουρκια τουλαχιστον για δεκαοκτω χρονια.»

Οι συνδικαλιστικες οργανωσεις των εκπαιδευτικων μονο στις αλλες χωρες βλεπουν αυξηση του ρατσισμου εναντια στους ξενους, τις μειονοτητητες και τους μεταναστες. Σα να μην συμβαινει τιποτα εδω. Στη Κυπρο ο μονος ρατσισμος που βλεπουν ειναι «της πανισχυρης Τουρκιας πανω στο κυπριακο λαο».

Και ομως πολυ λιγος καιρος περασε απο τοτε που η αστυνομια σε μια γκακστερικη επιδρομη στον δημοτικο κηπο Λευκωσιας συνελαβε τεσσερεις Περσες, σαν εμπορους ναρκωτικων και τραυματισαν ενα Λιβανιο που καθοταν αχαπαρος στον κηπο. Οταν αργοτερα αποδεικτηκε οτι οι ανθρωποι ηταν αθωοι η αστυνομια αντι να τους ζητησει συγγνωμη τους απελασε. Κανεις ομως απο ολους αυτους που «ευαισθητοποιουνται» εναντια στον ρατσισμο στις αλλες χωρες δεν βγηκε να καταδικασει αυτην την ρατσιστικη ενεργεια. Το ιδιο σιωπουν και για τις καθημερινες απελασεις ξενων εργατων, οπως και για τις αθλιες συνθηκες που ζουν και δουλευουν οσοι ξεφευγουν απο τα κυνηγητα της αστυνομιας.

Οταν πριν μερικες βδομαδες, ενας κουρδος που υπηρετουσε στο τουρκικο στρατο στο βορρα αυτομολησε και ζητησε να τον στειλουν στο Λιβανο για να ενωθει με τους κουρδους ανταρτες παλι τον απελασαν. Ολοι αυτοι που «ευαισθητοποιουνται» και καταγγελουν το ρατσισμο της Τουρκικης κυβερνησης εναντια στους Κουρδους, χανουν την «ευαισθησια» τους οταν η δικη μας κυβερνηση απελαυνει κουρδους ή τους στελνει πισω στη Τουρκια ή στα καθεστωτα του Ιρακ και της Περσιας.

Το να βλεπεις και να καταγγελλεις τον ρατσισμο του εχθρου σου ειναι ευκολο πραγμα. Αλλα εκεινο που χρειαζεται ειναι να αναγνωρισεις και να παλεψεις εναντια στον ρατσισμο στην δικη σου πλευρα.

Αυτα τα περιστατικα ειναι μονο ενα μικρο δειγμα του ελληνοκυπριακου ρατσισμου. Οι συνδικαλιστικες οργανωσεις των εκπαιδευτικων που θελουν να βλεπουν οτι στη Κυπρο «ο ρατσισμος εξασκειται μονο απο την πανισχυρη Τουρκια» προτιμουν να ξεχνουν τετοια περιστατικα, οπως ξεχνουν και τη ρατσιστικη αντιμετωπιση των ελαχιστων τουρκοκυπριων που ζουν στο νοτο. Η αστυνομια τους βαφτιζει «κατασκοπους» και «εγκληματικα στοιχεια» και βρισκεται καθημερινα μεσα στη ζωη τους, στα σπιτια τους, στις δουλειες τους, στις προσωπικες τους σχεσεις.

Εκει που ο ελληνοκυπριακος ρατσισμος βρισκει την πιο αγρια του εκφραση ειναι στο μισος που καλιεργειται εναντια στους Κουρδους και Τουρκους μεταναστες που ζουν στη βορεια Κυπρο, τους «εποικους». Αυτοι ειναι στη συντριπτικη πλειοψηφια τους φτωχοι εργατες και αγροτες που κανουν τις χειροτερες δουλειες με τους χειροτερους μισθους και ορους, χωρις καμια κατοχυρωση και εξασφαλιση. Τους παρουσιαζουν σαν απολιτιστους ανατολιτες και βαρβαρους που προκαλουν «δημογραφικη αλλαγη» και ζητουν «να φυγει και ο τελευταιος εποικος» για να δεχτουν συμφωνια για το κυπριακο. Στην τελευταια αποφαση μαλιστα του Συμβουλιου Ασφαλειας καταφεραν να εξασφαλισουν ορο για απογραφη του πληθυσμου για να φανει ποιοι ειναι οι «αυτοχθονες» και ποιοι οι ξενοι που πρεπει να φυγουν.

Ποσο καλυτερες ειναι αυτες οι αποψεις απο την προσπαθεια της Θατσερ να ταξινομησει τον πληθυσμο της Βρεττανιας συμφωνα με την καταγωγη και την εθνικη του προελευση ή απο τις αποψεις του φασιστα Λε Πεν στη Γαλλια και των νεοναζι στη Γερμανια που καινε τους καταυλισμους των ξενων μεταναστων;

Ποσο διαφερουν οι «αντιρατσιστικες» διακυρηξεις των συνδικαλιστικων οργανωσεων των εκπαιδευτικων απο τις «αντιρατσιστικες» διακυρηξεις διαφορων τουρκικων οργανωσεων εναντια στους Σερβους για τις σφαγες των μουσουλμανων της Βοσνιας, την στιγμη που σιωπουν οταν η κυβερνηση τους σφαζει τους Κουρδους.

Σε αυτες βεβαια τις περιπτωσεις ο ελληνοκυπριακος ρατσισμος προσπαθει να κρυφτει πισω απο το «εθνικο προβλημα της Κυπρου», και να δικαιολογηθει φερνωντας σαν προσχημα τον ρατσισμο της αλλης πλευρας. Κανενας ρατσισμος δεν δικαιολογει τον ρατσισμο της ελληνοκυπριακης αρχουσας ταξης. Πολυ περισσοτερο μαλιστα αν δουμε οτι αυτοι ηταν οι πρωτοι που εφαρμοσαν τον ρατσισμο στο παρελθον, τα χρονια πριν το '74 οταν αντιμετωπιζαν τους τουρκοκυπριους σαν πολιτες τριτης και τεταρτης κατηγοριας μετατρεποντας τους σε «μυσταρκους» τους. Δεν υπαρχει τουρκοκυπριος που να συναντησαμε μεχρι σημερα, ακομα και οι πιο μεγαλοι πολεμιοι του Ντεκτας που να μην μας εχει εκφρασει αυτη τη πραγματικοτητα για την σταση της κυριαρχης ελληνοκυπριακης εθνοτητας σε βαρος των τουρκοκυπριων ολα τα πριν το '74 χρονια.

Οσο και να κανουν οι συνδικαλιστικες οργανωσεις των εκπαιδευτικων και ολες οι αλλες ελληνοκυπριακες οργανωσεις και κομματα οτι ο ρατσισμος ειναι φαινομενο που παρατηρηται σε αλλες χωρες, οπου υπαρχουν οι νεοναζι και οι φασιστες, τιποτα δεν μπορει να κρυψει τον ελληνοκυπριακο ρατσισμο που αντιμετωπιζουν οι...

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ

Οι απελασεις και οι διωξεις των ξενων εργατων εχουν παρει διαστασεις προγκρομ. Ολοι ειναι εναντιον τους, κομματα και συντεχνιες, και βλεπουν κινδυνους απο την εργοδοτηση και την παρουσια τους εδω. Την ωρα που η αστυνομια τους κυνηγα αμειλιχτα, την ωρα που οι υπευθυνοι των φυλακων παραπονιουνται οτι δεν χωρουν αλλους οι φυλακες, την ωρα που στο αεροδρομιο Λαρνακας ετοιμαζεται σιδεροφρακτη αιθουσα για να «υποδεχεται» τους ανεπιθυμητους ξενους, οι συντεχνιες απειλουν με μετρα «αν δεν μπει φραγμος στην ανεξελεχτη εισαγωγη εργατων». Ο Ε.Γ. της ΣΕΚ μαλιστα, Πιττοκοπιτης παραπονιεται οτι αναγκαζονται:

«Ρολο αστυνομικου να ασκουν οι συνδικαλιστες για τον τερματισμο το προβληματος με τους ξενους εργατες. Οι συνδικαλιστες παρακολουθουν καθημερινα τους χωρους δουλειας και προσπαθουν να ελεγξουν αν οι ξενοι εργατες εργαζονται νομιμα ή παρανομα»

Η δικαιολογια που χρησιμοποιει γι αυτη του τη σταση ειναι οτι οι ξενοι μας ριχνουν τα μεροκαματα, μας παιρνουν τις δουλειες, μεχρι οτι αποτελουν εθνικο ή κοινωνικο κινδυνο ή ακομα και δημοσιο κινδυνο γιατι μας φερνουν αρρωστιες οπως το AIDS:

«αν συνεχιστει η εισοδος ξενων εργατων θα καταστρεψουμε τη δομη της κυπριακης οικογενειας, θα αλλαξουμε τους θεσμους και τα εθιμα μας... εχουν αυξηθει οι γαμοι κυπριων γυναικων με αλλοδαπους, τα αποτελεσματα αυτων των γαμων ειναι τα καθημερινα διαζυγια και τα παιδια που γενιουνται. Η διαπαιδαγωγηση ξεφευγει απο τα πλαισια της κυπριακης κοινωνιας και θα δημιουργηθουν του κοσμου τα κοινωνικα προβληματα.»

Δεν ειναι αποσπασμα απο ομιλια του Λε Πεν, ειναι παλι ο Ε.Γ. της ΣΕΚ ο Πιττοκοπιτης. Το πιο προσφατο παραδειγμα της ρατσιστικης αντιμετωπισης των ξενων εργατων ειναι η σταση που κρατησαν οι συντεχνιες ΠΕΟ και η ΣΕΚ για τις απολυσεις εργαζομενων στην βιομηχανια ενδυσης και υποδυσης. Σε ανακοινωση τους ζητουν:

«την αμεση αναστολη της εξετασης αδειων για εισαγωγη ξενων εργατων. Δεν νοειται να απολυεται εργατικο δυναμικο απο τις διαφορες βιομηχανιες και απο την αλλη να δινονται αδειες για την εργοδοτηση ξενων.»

Μπορει μερικα απο αυτα να μοιαζουν με μια λογικη σταση υπερασπισης των εργαζομενων των συντεχνιων, αλλα δεν ειναι τιποτα αλλο απο καθαρος ρατσισμος. Γιατι ρατσισμος ειναι η καθε διακριση και διαχωρισμος με βαση την φυλη, το χρωμα, την καταγωγη, την εθνικη προελευση. Και ο μονος λογος που οι συντεχνιες ζητουν να διωχτουν ειδικα οι ξενοι και να σταματησουν να ερχονται αλλοι ειναι γιατι δεν ειναι Κυπριοι, γιατι ειναι «ξενοι», εχουν αλλη εθνικη προελευση και καταγωγη.

Σημερα οι ξενοι εργατες εχουν γινει το εξιλαστηριο θυμα. Για τις απολυσεις και τα χαμηλα μεροκαματα... φταινε οι ξενοι εργατες. Για τα κοινωνικα προβληματα ακομα και για την μεταδοση ασθενιων... παλι φταινε οι ξενοι εργατες. Για ολα τα στραβα και αναποδα, για ολα τα προβληματα της κοινωνιας που ζουμε το φταιξιμο ριχνεται στους ξενους

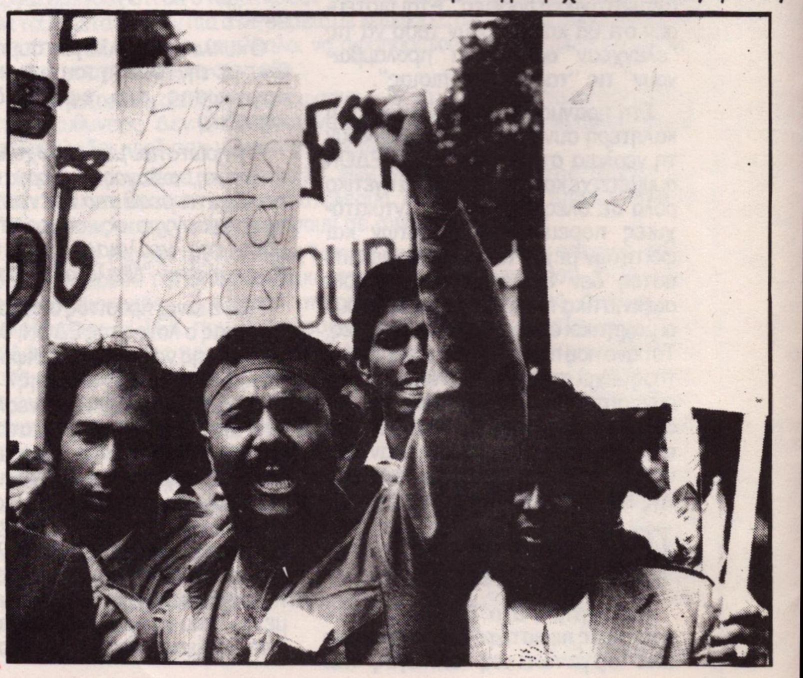

Ο ΛΑΛΙ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΝΑ ΛΗΞΕΙ ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟ ΤΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΤΗΣΕΙ ΑΥΞΗΣΗ

Ο Λαλι ειναι απο την Ινδια και δουλευει στο Κεραμειο Λεμεσου εδω και εξι μηνες. Μας ειπε οτι παιρνει 350 λιρες τον μηνα, ενω οι ελληνοκυπριοι συναδελφοι του που κανουν την ιδια δουλεια (ειναι οδηγος trailer) παιρνουν 700 λιρες, ακριβως τα διπλασια. Μας ειπε οτι ο ιδιος δεν εχει προβληματα με την αστυνομια, γιατι ο εργοδοτης του εχει φροντισει για την αδεια παραμονης και εργασιας του. Ομως πολλοι γνωστοι του εχουν πολλα προβληματα.

Νομιζει οτι οι συντεχνιακοι ηγετες ειναι εχθρικοι, ενω με τους συναδελφους του δεν εχει κανενα προβλημα. Το παραπονο του, οπως μας το εκφρασε, ειναι οτι «αν ημουν και εγω κυπριος ή παντρεμενος με καμμια Κυπρια, θα επαιρνα και εγω 700 λιρες».

Οσο κρατα το συμβολαιο του, δεν δικαιουται να ζητησει αυξηση. Ελπιζει σε δυο χρονια που ληγει το συμβολαιο του να παρει περισσοτερα. Συνεφιασε το προσωπο του οταν του ειπαμε οτι το πιο πιθανο, οταν ληξει το συμβολαιο του, ειναι να τον διωξουν και να φερουν αλλο στην θεση του. Αυτο ειναι ενα απο τα πραγματα που «πετυχαν» οι συντεχνιες στην Συμφωνια που εκαναν πριν μερικους μηνες για την εισαγωγη ξενων εργατων.

ΡΑΤΣΙΣΜΟ

ΕΝΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ

εργατες.

Ακομα ομως και να σταματησουν τελειως οι αδειες εργοδοτησης των ξενων, ακομα και να διωχτουν ολοι οσοι εργαζονται σημερα, δεν υπαρχει καμια εγγυηση οτι θα σταματησουν οι απολυσεις, οτι δεν θα χτυπηθουν τα μεροκαματα και δεν θα χαθουν κεκτημενα των εργαζομενων στη Κυπρο.

Δεν φταινε οι ξενοι εργατες και οι μεταναστες γι'αυτα. Η φασαρια που γινεται εναντια στους ξενους στη πραγματικοτητα θελει να κρυψει τους πραγματικους υπευθυνους για τις απολυσεις και το χτυπημα των εργατικων καταχτησεων, τους καπιταλιστες και το βρωμικο ανταγωνιστικο συστημα τους.

Η πολιτικη των συντεχνιων εναντια στους ξενους ειναι η καλητερη συνταγη για να στρεψεις ΕΡΓΑΤΕΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΕΡΓΑΤΕΣ και να εμποδισει να γινει το μονο βημα που πραγματικα μπορει να προστατεψει τους εργατες απο τις απολυσεις και το χτυπημα του βιοτικου τους επιπεδου - Να στραφουν οι...

ΕΡΓΑΤΕΣ ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

Ο πραγματικος υπευθυνος για τα προβληματα της εργατικης ταξης, τις απολυσεις και το χτυπημα των εργατικων καταχτησεων ειναι ο καπιταλισμος και οι κρισεις του.

Η ανταγωνιστικη φαγωμαρα που γεννα ο καπιταλισμος σπρωχνει τους καπιταλιστες σε ενα ξεφρενο κυνηγι του κερδους ωστε να βρεθουν σε πιο πλεονεκτικη θεση απο τους ανταγωνιστες τους, να χρεωκοπησουν καποιοι αλλοι και οχι αυτοι. Αυτη την αναγκη ειναι που εκφραζουν οταν μιλουν για «μειωση στο κοστος παραγωγης, αυξηση της παραγωγικοτητας, για να γινει η βιομηχανια πιο ανταγωνιστικη.»

Αυτος ο ανταγωνισμος σε εποχες οικονομικης κρισης περνει κυριολεκτικα τη μορφη ανοιχτου πολεμου μεταξυ των διαφορων καπιταλιστικων κρατων. Πολλες φορες μαλιστα εχουν οδηγησει και σε μεγαλους πολεμους μεταξυ κρατων ή ομαδων κρατων. Ο καθε καπιταλιστης σε αυτο το πολεμο να χρησιμοποιησει τους εργατες του σαν στρατιωτες. Οπως ομως στους πολεμους αυτοι που συνηθως σκοτωνονται ειναι οι στρατιωτες και οχι οι στρατηγοι, ετσι και στην ανταγωνιστικη φαγωμαρα των καπιταλιστων αυτοι που χανουν ειναι οι εργατες και οχι οι καπιταλιστες, εστω και αν καμια φορα χανεται και κανενας απο αυτους. Στο τελος αυτοι βγαινουν κερδισμενοι, ειτε μεγαλωνουν τις επιχειρησεις τους ειτε κλεινουν τις παλιες και κανουν αλλες ή θα παρουν παχουλες επιδοτησεις και αποζημιωσεις απο την κυβερνηση ή το πολυ θα στηριχθουν στις καταθεσεις τους που ολα τα προηγουμενα χρονια στοιβαζαν στις τραπεζες του εξωτερικου και θα σωθουν. Οι εργατες ομως που θα χασουν τις δουλειες τους ή θα δεχτουν περικοπες θα κανουν πολυ καιρο για να ξαναβρουν τα ποδια τους, αν τα ξαναβρουν.

Ας μη ξεχναμε τι εγινε πριν δυο χρονια με τον Πολεμο στο Κολπο που οι βιομηχανοι και οι ξενοδοχοι πηραν επιδοτησεις και δανεια και οχι μονο «σωθηκαν» αλλα εκαναν και ρεκορ κερδων σε λιγο ενω πολλοι απο τους εργαζομενους που τοτε εχασαν τις δουλειες τους δεν τις ξαναπηραν πισω ή δουλευουν με μειωμενους μισθους.

Οι καπιταλιστες ζητουν συνεχεια απο τους εργατες να αυξανουν την παραγωγικοτητα τους και να μειωνουν τις διεκδικησεις τους για να ειναι ανταγωνιστικες οι επιχειρησεις τους και να πηγαινουν καλα και να μην κλεισουν. Και ολα αυτα να τα κανουν οι εργατες δεν σημαινει οτι θα γλυτωσουν την κριση. Ας παρουμε για παραδειγμα την ενδυση που τωρα περνα κριση. Γιατι κλεινουν τα εργοστασια και μειωνονται οι δουλειες των βιομηχανων; Την απαντηση την εδωσε πολυ χαρακτηριστικα ο Ιωσηφ Ιωσηφ, οικονομικος συνταχτης του Φιλελευθερου με μια φραση. Περιγραφοντας τις επιπτωσεις της υποτιμησης της αγγλικης στερλινας στην βιομηχανια ενδυσης και τον τουρισμος ειπε: «οταν φταρνιζονται στις αλλες χωρες εμεις κολλαμε κρυολογημα». Ετσι ακριβως ειναι. Ο καπιταλισμος ειναι ενα παγκοσμιο συστημα και οι οικονομιες ολων των χωρων αλληλοεπιρεαζονται. Οσες θυσιες και να κανει για χαρη των ελληνοκυπριων καπιταλιστων η εργατικη ταξη δεν υπαρχει καμια εγγυηση οτι θα γλυτωσει τον ελληνοκυπριακο καπιταλισμο απο τη κριση που μαστιζει τον υπολοιπο κοσμο. Οσα λιγοτερα και να δεχτουν να παιρνουν οι εργαζομενοι στην ενδυση δεν μπορουν να επιρεασουν το ποσο και ποτε θα υποτιμηθει ξανα η στερλινα.

Ετσι στη καθημερινη πρακτικη, μειωση στο κοστος παραγωγης σημαινει μειωση στα λεφτα που πληρωνουν οι εργοδοτες στους εργατες. Σημαινει δηλαδη απολυσεις και περικοπες στα μεροκαματα. Αυξηση της παραγωγικοτητας σημαινει εντατικοποιηση στους ρυθμους δουλειας, πιο σκληρο και κουραστικο ωραριο, περισσοτεροι κινδυνοι για ατυχηματα. Αυτος ειναι ο πραγματικος τροπος μεσα απο τον οποιο οι εργοδοτες προσπαθουν να μεγαλωσουν τα κερδη τους και να γινουν «καλητεροι» απο τους αντιπαλους τους, ωστε να πουλουν αυτοι και οχι ανταγωνιστες τους.

Ακομα και να τα καταφερουν να πουλουν αυτοι και να κλεισουν οι ανταγωνιστες τους τοτε παλι καποιοι εργατες θα μεινουν ανεργοι, της ανταγωνιστικης επιχειρησης, της αλλης πολης, της αλλης χωρας. Τα ιδια επιχειρηματα ομως προβαλλει και ο καπιταλιστης της αλλης επιχειρησης με αποτελεσμα οι εργατες ολοι να κανουν θυσιες, για να σωθουν τα αφεντικα τους. Οι θυσιες καθε κομματιου της εργατικης ταξης το μονο που θα καταφερουν ειναι θυσιες και σε αλλους εργατες και το μονο αποτελεσμα που μπορουν να εχουν ειναι να χανουν τη δουλεια τους αλλοι συναδελφοι τους. Ειναι ενας φαυλος κυκλος που οχι μονο δεν σωζει την εργατικη ταξη, αλλα βαθαινει και την κριση, γιατι ελαττωνεται η παγκοσμια καταναλωση, επειδη μεγαλα κομματια εργατων αναγκαζονται να περιορισουν την καταναλωση τους.

Ειδικα στην ενδυση αλλα και στην υποδηση το φαινομενο των απολυσεων και της προσωρινης αναστολης εργασιων δεν ειναι κατι το σημερινο. Γινοταν και σε καιρους που δεν ειχαμε ξενους εργατες. Οι εργαζομενοι σ'αυτους τους κλαδους το ξερουν αυτο απο πρωτο χερι. Πολλοι εργοδοτες σε περιοδους αιχμης στην αγορα, οταν δηλαδη εχουν πολλες δουλειες, εργοδοτουν εργατες για να τις καλυψουν. Οταν ολοκληρωσουν τις παραγγελιες τους ειτε τους απολυουν ειτε αναστελλουν προσωρινα την λειτουργια των βιομηχανιων τους. Ακομα μπορει να κυρηξουν και «πτωχευση». Φυσικα αργοτερα ανοιγουν ξανα νεα εργοστασια δινοντας πιο χαμηλα μεροκαματα. Ειναι παλια ταχτικη των βιομηχανων ενδυσης και υποδησης να ξεζουμιζουν για οσο καιρο χρειαζονται τους εργαζομενους και μετα να τους πεταν σαν στιμενες λεμονοκουπες.

Αυτη η φιλοσοφια κυριαρχει στις εργατικες σχεσεις ολα αυτα τα χρονια και εχει και την ανοχη της ηγεσιας των συντεχνιων. Το '74 μετα το πολεμο δεχτηκαν να μειωθουν τα μεροκαματα κατα 20%. και να χαθουν αλλα ωφεληματα. Χρονια τωρα συγκρατουν τα αιτηματα και τις μισθολογικες αυξησεις ωστε ακομα και ο ιδιος ο Νεμιτσας να αναγκαστει να παραδεκτει οτι τα μεροκαματα στην Κυπρο ειναι πολυ πιο χαμηλα απο την Ευρωπη. Πανω σ' αυτη τη πολιτικη «αυτοσυγκρατησης» των εργατικων αιτηματων ειναι που πατουν τοσα χρονια για να θυσαυριζουν οι βιομηχανοι ενδυσης. Σημερα ερχοναι και απειλουν τους εργαζομενους οτι αν δεν δεκτουν πιο χαμηλα μεροκαματα θα τους απολυσουν.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑΞΙΚΑ ΜΑΣ ΑΔΕΛΦΙΑ

Ολες αυτες οι θυσιες τοσα χρονια δεν εσωσαν την εργατικη ταξη. Αλλες τοσες να κανει τωρα παλι δεν την σωζουν. Το μονο που μπορει να την προστατευσει ειναι οι αγωνες της να παρει οσα μπορει περισσοτερα, ιδιαιτερα σε συνθηκες πληρους απασχολησης, οπως ειχε μεχρι πριν λιγο και η νοτια Κυπρος, και να διατηρησει την ενοτητα της με τους αλλους εργατες ξενους και ντοπιους, μεσα και εξω απο την Κυπρο για να αντισταθουν ολοι μαζι στα μετρα λιτοτητας που θελουν να επιβαλουν τα αφεντικα.

Γι' αυτο δεν πρεπει να κανουμε καμια παραχωρηση στο ρατσισμο. Πρεπει να αντιδρασουμε στις απελασεις και τις διωξεις των ξενων εργατων. Οι αγωνιστες εργατες πρεπει να παλεψουν για ανευ ορων ελευθερη εισοδο των ξενων εργατων, για το δικαιωματα τους στην δουλεια και στην οργανωση.

Πρεπει να καταγγειλουμε την επισημη πολιτικη των συντεχνιακων ηγετων εναντια στους ξενους εργατες. Ριχνοντας το φταιξιμο στους ξενους εργατες αθωωνουν τον πραγματικο φταιχτη τον καπιταλιμο. Πρεπει να τους υπερασπιστουμε τους ξενους εργατες γιατι ειναι ΤΑΞΙΚΑ ΜΑΣ ΑΔΕΛΦΙΑ, ειναι οι πραγματικοι μας συμμαχοι εναντια στα αφεντικα. Ειναι με αυτους που μπορουμε σημερα να παλεψουμε για καλητερα μεροκοματα και εναντια στις απολυσεις και αυριο με τους εργατες ολου του κοσμου για να στειλουμε αυτο το βρωμικο συστημα που γεννα τις κρισεις, το φασισμο, τη πεινα και τους πολεμους εκει που πραγματικα του αξιζει - στο χρονοντουλαπο της ιστοριας

Πετρος Μιχαηλ

ΝΑ ΔΙΩΞΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ ΟΧΙ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Η μεταναστευση ειναι ενα φαινομενο παλιο οσο και ο κοσμος. Απο πολυ παλια οι ανθρωποι αρχισαν να μεταναστευουν, ειτε ακολουθωντας τα ζωα που κυνηγουσαν ειτε ψαχνοντας για πιο ευφορες περιοχες. Με την αναπτυξη της βιομηχανιας και του καπιταλισμου, εκατομυρια ανθρωποι απο τις φτωχες και υπαναπτυκτες χωρες, αρχισαν να μεταναστευουν ψαχνοντας για δουλεια και καλυτερες συνθηκες ζωης.

Αυτο το φαινομενο ειναι κατι αρκετα γνωστο στους κυπριους εργαζομενους. Συμφωνα με στοιχεια απο την «Ιστορια της ΠΕΟ», η οικονομικη κριση, η ανεργια και η αβεβαιοτητα που επικρατουσε στην Κυπρο γυρω στο 1956-60 αναγκασε γυρω στις 40.000 Κυπριους να μεταναστευσουν.

Μετα τον πολεμο του '74 και την οικονομικη κριση που ακολουθησε χιλιαδες ελληνοκυπριοι εργαζομενοι ακολουθησαν τον δρομο της μεταναστευσης. Το '76 με '78 πανω απο 5000 ελληνοκυπριοι εργοδοτουνταν μονο στις αραβικες χωρες, ενω πολλοι αλλοι εργαζονταν στη Βουλγαρια και σε χωρες της Αφρικης. Ακομα και σημερα υπαρχουν αρκετοι που δουλευουν στις αραβικες χωρες.

Σημερα εκατομμυρια ανθρωποι απο χωρες της Ασιας, της Αφρικης αλλα και της ιδιας της Ευρωπης μεταναστευουν σε μια προσπαθεια να γλυτωσουν απο την πεινα, τους πολεμους, την ανεργια, και την φτωχια που κυριαρχει στην χωρα τους. Η μεταναστευση για τα εκατομμυρια αυτα των εργαζομενων ειναι ζητημα επιβιωσης. Ειναι η προσπαθεια τους για μια ανθρωπινη ζωη και κανεις δεν μπορει να τους το αρνηθει αυτο. Αντιθετα ομως αυτο που συναντουν τις πιο πολλες φορες στις χωρες οπου μεταναστευουν, ειναι η παρανομια και το κυνηγι απο την αστυνομια και τους φασιστες.

Η μεταναστευση σημερα φανερωνει την βαρβαροτητα του παγκοσμιου καπιταλιστικου συστηματος. Αυτοι οι εργατες ειναι θυματα της ανισης αναπτυξης των διαφορων περιοχων του κοσμου. Ενω αλλες χωρες εχουν υπερπαραγωγη και πλεονασμα σε αλλες χωρες ο κοσμος πεθαινει της πεινας.

Οι ανεπτυγμενες σημερα καπιταλιστικα χωρες για χρονια μεσα απο το συστημα των αποικιων εκμεταλευονταν τον πλουτο αυτων των χωρων. Οταν τελικα αναγκαστηκαν να τις εγκαταλειψουν αφησαν τις χωρες αυτες καταστρεμενες, καθυστερημενες και ανικανες να τις ανταγωνιστουν στην παγκοσμια αγορα ή τις χρησιμοποιησαν σαν πιονια τους στον ψυχρο πολεμο. Σημερα εξαιτιας τις παγκοσμιας οικονομικης κρισης το εισοδημα αυτων των χωρων εξαφανιζεται με την μορφη τοκων για δανεια απο τις μεγαλες τραπεζες. Στην πραγματικοτητα αυτο που κανουν σημερα οι μεταναστες ειναι να παιρνουν απο πισω το κεφαλαιο στις διαφορες μετακινησεις του.

Σημερα στην Ευρωπη η οικονομικη κριση σπρωχνει εκατομμυρια στην ανεργια και την απογνοση. Εκατομμυρια εργατες κινητοποιουνται εναντια στις κυβερνησεις και τα μετρα λιτοτητας. Κατω απο την πιεση του εργατικου κινηματος οι καπιταλιστες προσπαθουν να χρησιμοποιησουν τον ρατσισμο σαν σωσιβιο για να σωθουν. Προσπαθουν να στρεψουν την προσοχη των εργαζομενων στο οτι για την οικονομικη κριση φταινε οι ξενοι μεταναστες. Η πραγματικη λυση ομως για να ξεπεραστει η κριση του καπιταλισμου δεν ειναι το διωξιμο των μεταναστων αλλα του καπιταλισμου.

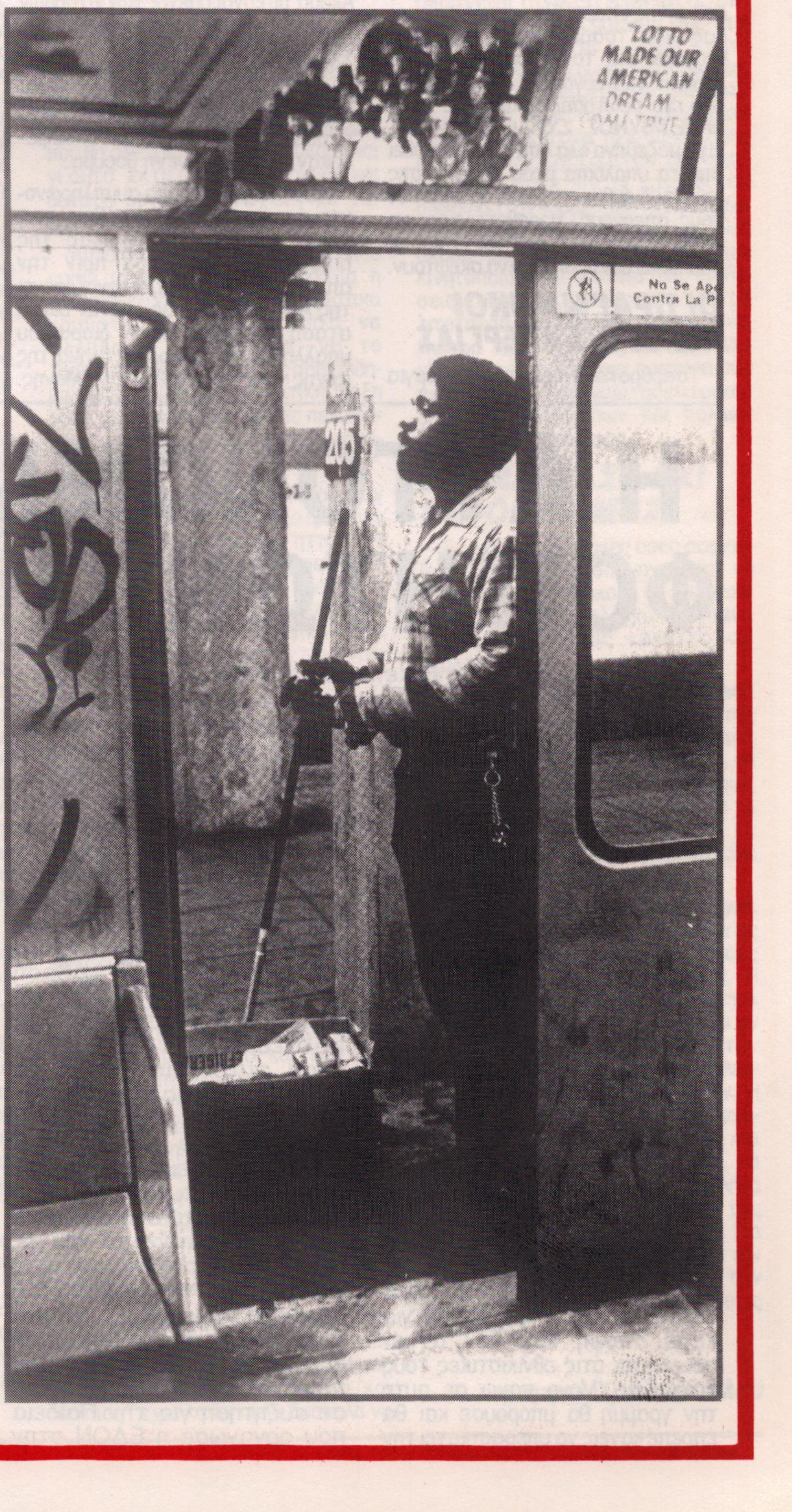

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΟΝ ΣΤΑΘΜΟ ΑΗΚ ΔΕΚΕΛΕΙΑΣ

ΔΕΝ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΜΕΙΝΕΙ ΑΠΟΜΟΝΩΜΕΝΗ

Το βραδυ της 18 Νοεμβρη οι εργαζομενοι στην βαρδια του ηλεκτροπαραγωγικου σταθμου Δεκελειας απεργησαν «ανεπισημα» και χωρις προειδοποιηση. Η απεργια ξεκινησε απο την βραδυνη βαρδια με εγκριση της ηγεσιας της κλαδικης του σταθμου Δεκελειας και εγκριθηκε απο τους υπολοιπους 72 εργαζομενους στις βαρδιες το επομενο πρωϊ.

Η διευθυνση της ΑΗΚ προσπαθησε να ξεγελασει και να τρομοκρατησει ισχυριζομενη οτι η απεργια ηταν «παρανομη», επειδη δεν επισημοποιηθηκε απο την συντεχνια και αγνοησε τον Κωδικα Βιομηχανικων Σχεσεων. Ακομα και η ιδια η συντεχνια των εργαζομενων μιλησε για «παρανομη» απεργια.

Παρα την προσπαθεια της ΑΗΚ να βαλει αλλους τεχνικους να δουλεψουν, πολυ γρηγορα κοπηκε η παροχη ηλεκτρισμου σε πολλες περιοχες. Ηταν αυτη η **αποτελεσματικοτητα** που εκανε τοσο μεγαλο το μισος των διαφορων μεσων ενημερωσης, της τηλεορασης, του ραδιοφωνου και των εφημεριδων. Αλλα επειδη η **αφορμη** της απεργιας ηταν η μεταθεση συναδελφου των απεργων απο τον σταθμο Μονης αντι της προαγωγης καποιου μεσα απο τον σταθμο Δεκελειας, βρηκαν την ευκαιρια να μας κοπαναν οτι η απεργια εγινε για **«ασημαντο λογο»**. Οτι **«ολα εγιναν για μια μεταθεση»**, και **«για μια θεση»** κινδυνευει να μεινει η Κυπρος χωρις ρευμα. Παρουσιαζαν με μεγαλη ευχαριστηση την απεργια σαν δηθεν διαφορα των εργαζομενων μεταξυ των απεργων της Δεκελειας και των συναδελφων τους στην Μονη.

Δυστυχως δεν ηταν καλυτερη η σταση της **«Χαραυγης»**, της εφημεριδας που τοσοι εργαζομενοι την θεωρουν σαν τον υποστηρικτη των δικαιων των εργατων. Στις 21 Νοεμβρη ενα πρωτοσελιδο αθρο με τιτλο «ΑΝΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ», ειχε μαζεμενα ολα οσα ειχαν ειπωθει απο τα υπολοιπα μεσα ενημερωσης και την διευθυνση για να χτυπησουν τους απεργους, προσθετωντας και μερικα ακομα δικα της που οι υπολοιποι δεν προλαβαν να σκεφτουν.

ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Το αρθρο κατηγορουσε την απεργια οτι «κυρηχθηκε χωρις κανενα σοβαρο λογο, παρατυπα και αδικαιολογητα», και παρουσιαζε τους απεργους σαν «ορισμενα ατομα που μετρουνται στα δακτυλα του ενος χεριου και με μισθους αρκετα παχυλους».

Για αυτη την απεργια, ο χαρακτηρισμος «αδικαιολογητη» θα ηταν αστειος αν δεν ηταν τοσο τραγικα τα πραγματα. Η απεργια δεν εγινε για να λυσουν ταχα τις διαφορες τους οι εργαζομενοι στην Δεκελεια με τους εργαζομενους στην Μονη. Ο πραγματικος λογος της απεργιας ηταν η **συσσωρευμενη αγανακτηση και ο θυμος των εργαζομενων απο μια σειρα προβληματων και αυθαιρεσιων της διευθυνσης**. Οπως ειπε ενας απεργος, ηταν *«Τα μαζεμενα προβληματα απο καιρο, που εφτασαν στα υστατα ορια αντοχης και υπομονης, που εκαναν σε καποια στιγμη να ξεχειλισει το ποτηρι»*, κατι που αφορα ολους τους εργαζομενους στους σταθμο της Δεκελειας αλλα και αυτους στο σταθμο της Μονης.

Οι εργαζομενοι της ΑΗΚ στους σταθμους αντιμετωπιζουν σοβαρα προβληματα **ασφαλειας και υγειας**. Προσφατα **πεθανε** ενας εργατης της Μονης απο **πνευμοκονιαση**, και **αλλοι οκτω** εχουν προσβληθει απο την ιδια θανατηφορα αρρωστεια που προκαλει ο **αμιαντος** που χρησιμοποιειται ακομα σαν μονωτικο υλικο στους σταθμους Δεκελειας και Μονης. Οι ινες αυτου του υλικου που η χρηση του εχει απαγορευθει στις περισσοτερες ευρωπαϊκες χωρες, κατακαθονται πανω στα ρουχα των εργαζομενων μεταφεροντας ετσι τον κινδυνο και στις οικογενειες τους. Οι αναθυμιασεις απο τα καταλοιπα της καυσης του μαζουτ, η αιθαλοσκονη που υπαρχει μεσα στους σταθμους εισπνεεται απο τους εργαζομενους. Ακομα οι εργαζομενοι των σταθμων εχουν πραγματι ενα «προνομοιο» που δεν εχουν αλλοι εργαζομενοι, την **κουφαμαρα**. Ιατρικες εξετασεις στους δυο σταθμους εδειξαν οτι οι μισοι εργαζομενοι εχουν 50% - 80% ακουστικο προβλημα, μισοκουφαθηκαν απο τον συνεχη θορυβο.

Αυτα τα φρικιαστικα συμπληρωνονται απο τις καθημερινες αυθαιρεσιες και ετσιθελικες αποφασεις της διευθυνσης. Μια μερα πριν την απεργια στη Δεκελεια, οι εργαζομενοι της ΑΗΚ στη **Λεμεσο** εκαναν διωρη σταση εργασιας λογω διορισμου υπαλληλου στο εμπορικο τμημα της αρχης απο τον σταθμο της Μονης.

Μολις το καλοκαιρι, ειχαμε τις αμεσες κινητοποιησεις απο ολες τις συντεχνιες της ΑΗΚ, οταν η διευθυνση προσπαθησε αυθαιρετα να εφαρμοστει για δυο μηνες το 36ωρο του καλοκαιριου αντι τρεις που ειχαν συμφωνησει. Μαλιστα τοτε η ιδια η συντεχνιακη ηγεσια παραβιασε τον Κωδικα, εκανε δηλαδη - και πολυ καλα εκανε - αυτο για το οποιο κατηγορει σημερα τα μελη της στην Δεκελεια.

Η ανανεωση της συλλογικης συμβασης εκρεμει εδω και ενα ολοκληρο χρονο εξαιτιας της αδιαλλαξιας της εργοδοσιας. Οι ατελειωτες διαπραγματευσεις και συνομιλιες δεν εχουν οδηγησει πουθενα για τους εργαζομενους.

Αυτα εκαναν το «ποτηρι να ξεχειλισει». Αυτοι ηταν οι πραγματικοι λογοι που εγινε η απεργια, και υποστηρικτηκε απο ολους τους εργαζομενους στην βαρδια. **Σε αυτους τους εργαζομενους** λεει η «Χαραυγη» οτι *«και δικαιο αν ειχαν...η απεργια επρεπε να ηταν το τελευταιο οπλο »*

Καθε εργατης πρεπει να καταλαβει οτι **ολη η ευθυνη** για την ταλαιπωρια που αντιμετωπισαν αρκετοι εργαζομενοι απο τις διακοπες ρευματος, ανηκει στην κυβερνηση και στην διευθυνση της ΑΗΚ: Αυτοι ειναι που με την σταση τους δεν αφηνουν καμμια αλλη διεξοδο στους εργαζομενους, που σε αυτη την περιπτωση υπερασπιζονταν μαλιστα την ιδια τους την υγεια και ζωη.

ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙ ΑΝΕΥΘΥΝΟΙ

Εκεινος που κρατησε μια εγκληματικα ανευθυνη σταση απεναντι στα συμφεροντα, την υγεια, την ιδια την ζωη των εργαζομενων στην **ΑΗΚ**, ειναι η **συνδικαλιστικη γραφειοκρατια**. Ολες τις συντεχνιες επιτεθηκαν στους απεργους. Απο την πρωτη στιγμη η ΣΗΔΗΚΕΚ (ΠΕΟ) χαρακτηρισε την απεργια: «παρατυπη και αντιθετη με καθε εννοια λογικης και δικαιου και των εργατικων θεσμιων». Οι υπολοιπες συντεχνιες στην ΑΗΚ διαφωνησαν με την απεργια. Το Δ.Σ. ΕΠΟΠΑΗ (ΣΕΚ) της δικιας τους συντεχνιας μπορει να δηλωσε «συμπαθεια και κατανοηση των αισθηματων των απεργων», αλλα **δεν υποστηριξε την απεργια**! Τελικα ολοι τα εβαλαν μαζι τους και εμειναν μονοι στον αγωνα τους, με αποτελεσμα ενα συμβιβασμο του τυπου «θα τα ξαναπουμε σε λιγο καιρο» απο την πλευρα της διευθυνσης, και καμμια προοδο στα αλλα προβληματα.

Αν υπαρχουν πραγματι καποιοι «ανευθυνοι συνδικαλιστες» μεσα στους ιδιους τους απεργους, τοτε αυτοι ειναι η τοπικη κλαδικη γραφειοκρατια, αλλα οχι για τον λογο που τους κατηγορει η «Χαραυγη». Ηταν ανευθυνοι επειδη, αντι να προβαλουν τους πραγματικους λογους του θυμου των εργαζομενων, κεντραραν στην μεταθεση, και εδωσαν την ευκαιρεια στους διαφορους καλοθεκλητες να κατηγορησουν τους εργατες οτι τα εκαναν ολα «για ενα ατομο».

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΚΥΡΙΩΝ

Η «Χαραυγη» ζητα ακομα απο την συντεχνια των απεργων «να τους υποδειξει με τον πιο αυστηρο τροπο οτι πρεπει να επιδεικνυουν στοιχειωδη σεβασμο προς τα συνδικαλιστικα θεσμια και τον Κωδικα Βιομηχανικων Σχεσεων»

Ο Κωδικας Βιομηχανικων Σχεσεων δεν ειναι νομος. Ειναι μια «συμφωνια κυριων» αναμεσα σε συντεχνιες, εργοδοτες και κρατος που εχει καταπατηθει τοσες φορες απο τους ιδιους τους «κυριους» εργοδοτες και το κρατος - παρολο που αυτους ευνοει - ωστε κανεις εργαζομενος δεν εχει πια καμμια υποχρεωση να τον τηρει, ιδιαιτερα οταν προκειται για την υγεια και την ζωη του.

Το αρθρο της «Χαραυγης» απειλει οτι οι απεργοι «μπορει να υποστουν οι ιδιοι συνεπειες για τις πραξεις τους, οποτε δεν θα τυχουν καμμιας συμπαθειας και συναδελφικης αλληλεγγυης» δινοντας το ελευθερο στην διευθυνση για διωγμους. Και ομως παρ' ολη την δημαγωγια της κυβερνησης και του τυπου, πολλοι εργαζομενοι ηταν απο την αρχη με το μερος των απεργων.

Ολοι οι εργαζομενοι πρεπει να συμπαρασταθουν στους απεργους της ΑΗΚ, γιατι ολοι ειμαστε θυματα της ιδιας γενικευμενης επιθεσης της εργοδοσιας και της κυβερνησης, που για να την περασουν διασπουν τους εργαζομενους σε «προνομιουχους» κρατικους και ημικρατικους με «παχυλους» μισθους και σε εργαζομενους του ιδιωτικου τομεα.

Σημερα ολοενα και πιο πολλοι εργαζομενοι στους ημικρατικους αλλα και στον ιδιωτικο τομεα καταλαβαινουν οτι δεν αρκουν πια οι διαπραγματευσεις, η συνεση και υπευθυνοτητα για την λυση των προβληματων τους. Χρειαζεται και «ανευθυνοτητα» οπως αυτη που εδειξαν οι εργαζομενοι στην ΑΗΚ, για να κερδισουν. Οσο για τον ισχυρισμο του αρθρου της Χαραυγης οτι οι απεργοι της ΑΗΚ *«...Δινουν επιχειρηματα σε ορισμενους κυκλους... να πληξουν τα συνδικαλιστικα δικαιωματα των εργαζομενων»*, δυστυχως αυτοι που δινουν τετοια επιχειρηματα ειναι αρθρα σαν αυτο της Χαραυγης.

Το δικαιωμα στην απεργια δεν το διαφυλατεις μη κανοντας απεργιες. Ουτε ειναι η απεργια *«το τελευταιο οπλο»*των εργαζομενων. Ειναι ενα απο τα **δυνατοτερα οπλα** στον **πολεμο** με την εργοδοσια. Μπορουμε και πρεπει να το χρησιμοποιουμε οποτε μπορουμε ετσι να **κερδισουμε**.

Νικος Αγιομαμμιτης

Η ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΤΙ ΕΓΙΝΕ;

Ο σαλος που δημιουργηθηκε σχετικα με τα εγκαινια του πανεπιστημιου ειναι γνωστος. Οι απορριπτικοι εσχισαν τα υματια τους γιατι δεν προσκληθηκε ο αρχιεπισκοπος να κανει αγιασμο, και γιατι δεν επετραπηκε στον υφυπουργο παιδειας και θρησκευματων της Ελλαδας να χαιρετησει τις εκδηλωσεις για τα εγκαινια. Πισω απο ολες αυτες τις αντιδρασεις κρυβεται η υποκρισια των εθνικιστων για ενα καθαρα ελληνικο "Κυπριακο Πανεπιστημιο" που να "ενισχυει τους αρρηχτους δεσμους" με την μητερα πατριδα. Ειναι η ιδια ταχτικη που ολα τα "Κυπριακα" τα εννοει ελληνοκυπριακα.

Αυτοι που επιτεθηκαν στη Τσουγιοπουλου και την Προσωρινη Διοικουσα Επιτροπη για τα εγκαινια ειναι αποριπτικοι σωβινιστες που θελουν να επιβαλουν ενα κλιμα σοβινισμου και τρομοκρατιας για καθε αποψη που δεν ανταποκρινεται στις εθνικιστικες τους επιδιωξεις. Μονο πανω σε αυτη την γραμμη θα μπορουσε και θα επρεπε κανεις να υπερασπιστει την Τσιουγιοπουλου.

Εκτος απο αυτο ομως καμια υποστηριξη δεν πρεπει να εχει. Πρωτα και κυρια επειδη η κυβερνηση και η Προσωρινη Διοικουσα Επιτροπη ειναι υπευθυνες για μια σειρα απο προβληματα που εχουν να αντιμετωπισουν οι φοιτητες, οπως το θεμα των διδακτρων, της φοιτητικης εστιας, των συγραμματων και αλλα. Ομως και η υπερασπιση της με βαση την "αυτονομια" του Πανεπιστημιου ειναι τρυπια απο ολες τις πλευρες γιατι ολοι ξερουμε ποση αυτονομια εχουν τα κρατικα ιδρυματα απο την κυβερνηση και την αρχουσα ιδεολογια. Το πιο χοντροκομμενο ομως ειναι οτι την ιδια στιγμη που η κυβερνηση και η Τσουγιοπουλου επικαλουνται την αυτονομια του Πανεπιστημιου, αρνουνται στους φοιτητες την αναγνωριση του πανεπιστημιακου ασυλου. Δικαιολογοντας αυτη τη σταση ο Φιλιππου, καθηγητης του πανεπιστημιου, σε ομιλια του σε συζητηση για την Παιδεια που οργανωσε η ΕΔΟΝ στην πυλη Αμμοχωστου στις 12 Νοεμβριου, ειπε οτι "η αναγνωριση του πανεπιστημιακου ασυλου μπορει να οδηγησει σε καταχρηση" και εφερε σαν παραδειγμα τα ελληνικα πανεπιστημια.

Η δηλωση αυτη γινοταν ελαχιστες μονο μερες πριν την επετειο της εξεγερσης του Πολυτεχνειου το 73, του ξεσηκωμου των φοιτητων και της εργατικης νεολαιας εναντια στην ελληνικη χουντα. Μια εξεγερση που ισως να μην γινοταν αν δεν υπηρχε το πανεπιστημιακο ασυλο που εδωσε την δυνατοτητα για τα πρωτα μαζεματα των φοιτητων. Αυτος ειναι και ο πραγματικος λογος που δεν θελουν να αναγνωρισουν το πανεπιστημιακο ασυλο και εδω. Φοβονται οτι αυτο θα εδινε περισσοτερες δυνατοτητες για την αναπτυξη ενος διεκδικητικου και δυνατου φοιτητικου κινηματος και αυτο ακριβως θελουν ολοι τους να αποφυγουν.

Μ.Ρ.

«ΚΑΤ' ΑΡΧΗΝ» ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ ΣΤΗ ΝΑΦΙ

Η συλλογικη συμβαση στην Ναφι ανακοινωθηκε στις εφημεριδες οτι εκλεισε. Παρουσιαστηκε μαλιστα σαν νικη των εργαζομενων. Ομως η αληθεια ειναι πολυ διαφορετικη.

Οι εργαζομενοι στην ΝΑΦΙ υποβαλαν τα αιτηματα τους για μισθολογικες αυξησεις, μειωση ωραριου και αλλα για ανανεωση της συλλογικης συμβασης εδω και ενα χρονο. Οι αρχες των βρεττανικων βασεων αφου για καμποσο καιρο δεν εδωσαν καμμια απαντηση στα αιτηματα των εργαζομενων, στο τελος απαντησαν με μια σειρα αντιαιτηματα. Ζητουσαν την επεκταση του ωραριου που ισχυε εδω και 15 χρονια. Ζητουσαν να αυξησουν το ωραριο πληρωνοντας μαλιστα 1.75 λιρες μονο την ωρα. Ακομα δηλωσαν στους εργαζομενους οτι θα σταματησουν να τους πληρωνουν την ΑΤΑ και οτι δεν θα τους μεταφερουν πια στις βασεις με λεωφορια οπως ηταν συμφωνημενο. Απαιτουσαν ακομα οι υπαλληλοι να αφυπηρετουν στα 60 με αποτελεσμα να παιρνουν μειωμενη συνταξη.

Οι εργαζομενοι ομως ηταν αποφασισμενοι να μη δεκτουν τα αντιαιτηματα της διευθυνσης. Δεν μπορουσαν να δεκτουν αυξηση του ωραριου ενω οι αλλοι κλαδοι κερδισαν μειωση του ωραριου.

Μετα απο καποια πηγαινε ελα των συντεχνιακων, στις αρχες των Βρεττανικων Βασεων, χωρις αποτελεσμα, οι εργαζομενοι αποφασισαν σε Γενικη Συνελευση να προχωρησουν σε απεργια.

Η ηγεσια της συντεχνιας τους ζητησε να αναβαλουν την απεργια και οτι θα μεταφερουν την αποφασιστικοτητα τους στην διευθυνση. Οταν ομως οι γραφειοκρατες βρεθηκαν μπροστα στους μαστρους αρχισαν να υποχωρουν. Η ΣΕΚ που αντιπροσωπευει το 1\3 των εργαζομενων στην ΝΑΦΦΙ δεκτηκε τις προτασεις της διευθυνσης για αυξηση του ωραριου και ανακοινωσε στον τυπο οτι εκλεισε η συλλογικη συμβαση. Το ξεπουλημα ομως ηταν τοσο αγριο που η ΠΟΑΣ που εκπροσωπει την πλειοψηφια δεν συμφωνησε και αργοτερα ανακοινωσε οτι δεν εκλεισε η συμφωνια. Μεχρι στιγμης ομως δεν εχει κανει τιποτα.

Ο αγωνας δεν χαθηκε ακομα. Μπορει να κερδιθει. Πρεπει ομως οι ιδιοι οι εργαζομενοι να παρουν την πρωτοβουλια να καλεσουν νεα Γενικη Συνελευση μεσα απο την οποια να αποφασισουν την δυναμικη διεκδικηση των αιτηματων τους και την αμεση αντιδραση τους στις επιθεσεις της διευθυνσης εναντια στα κεκτημενα τους και να ζητησουν την συμπαρασταση των αλλων εργαζομενων και ιδιαιτερα οσων εχουν σχεση με τις Βρεττανικες Αρχες.

Δημητρης Χ.

ΣΧΕΔΙΑΣΤΕΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

οχι στη διασπαση του κλαδου

Ενα χρονο μετα απο την υποβολη αιτηματων για ανανεωση της συλλογικης συμβασης υπαλληλων Αρχιτεκτονικων και Τεχνικων Γραφειων, οι ηγεσιες των συντεχνιων ΠΕΟ, ΠΟΑΣ και ΣΕΚ καλεσαν στις 13 Νοεμβρη την τριτη κατα συνεχεια Γενικη Συνελευση για ληψη αποφασεων, αφου οι Αρχιτεκτονες ηταν ανενδοτοι να καθησουν καν σε διαπραγματευσεις.

Απο παλια η οργανωση των αρχιτεκτονων ΠΟΕΜ αρνιοταν καθε διαπραγματευση. Ετσι οι διαπραγματευσεις γινονταν με τρεις ή τεσσερεις αρχιτεκτονες, οι οποιοι ειτε ειχαν πολλους υπαλληλους, ειτε ειχαν καποια επιρροη στον Συνδεσμο Αρχιτεκτονων. Οι διαπραγματευσεις ηταν συλλογικες μονο στο ονομα. Οι συμβασεις εφαρμοζονταν απο αυτους, και μερικους αλλους, που δεν τις εφαρμοζαν καν στο συνολο τους.

Φετος ουτε αυτοι δεν ηθελαν να ακουσουν για αυξησεις και διαπραγματευσεις λεγοντας οτι οι δουλιες ειναι πεσμενες. Τετοια ηταν η αυτοπεποιηθηση και το θρασος τους που οταν τους καλεσε το Υπουργειο Εργασιας δεν παρουσιαστηκαν.

η Γενικη Συνελευση

Η προσελευση στην συνελευση ηταν ελαχιστη, 18 ατομα απο 6 γραφεια, ενω υπαρχουν περιπου 300 μελη οργανωμενα στις συντεχνιες σε 40-45 γραφεια, κυρια της Λευκωσιας.

Οι γραφειοκρατες αφου αναγνωσαν το "μνημονιο" της "μη συμφωνιας", στην συνεχεια επεσημαναν την αδιαλλαξια των εργοδοτων και την αδυναμια του κλαδου να παρει δυναμικα μετρα αφου «ο κοσμος δεν ενδιαφερεται», τονιζοντας οτι «αν ειχαμε μαζικη οργανωση θα μπορουσαμε να σουσουμε τους εργοδοτες». Ετσι προτειναν να πηγαινουν απο γραφειο σε γραφειο και να ζητουν απο τον καθε Αρχιτεκτονα να υπογραφει. Αν δεκτει την συμβαση οπως εχει καλως, αν οχι θα διαπραγματευονται με το καθε γραφειο ξεχωρα.

Αρχικα οι σχεδιαστες αντεδρασαν αρνητικα τονιζοντας οτι αυτο θα διασπασει ακομα παραπανω τον κλαδο, οτι δεν θα εχουμε στην πραγματικοτητα καθολου συλλογικες συμβασεις, και οτι θα δημιουργησει προηγουμενο. Ομως δεν υπηρχε η εναλακτικη προταση και αυτο εδωσε την ευκαιρια στους γραφειοκρατες να πουν με λυπη οτι «Εχετε δικιο, συμφωνουμε, αλλα δεν μας μενει αλλη εκλογη», και να επαναλαβουν το ιδιο τροπαρι, οτι «δεν εχουμε οργανωση», καταγγελοντας τους σχεδιαστες οτι αυτοι φταινε που «αντι να οργανωθουν στις συντεχνιες τα κανονιζαν μονοι τους με τους εργοδοτες».

Η Γενικη Συνελευση βρεθηκε σε αμηχανια. Απο την μια εβλεπαν οτι η προταση των συντεχνιων ηταν επικινδυνη με καταστροφικες συνεπειες διοτι θα σκοτωσει την οποια συλλογικοτητα των υπαλληλων εχει μεινει. Αλλα απο την αλλη δεν ειχαν τι να προτεινουν. Τα γραφεια που θα «καταφερουν» να κλεισουν την συμβαση θα αδιαφορησουν για τους υπολοιπους, ενω καθε γραφειο θα εχει τη δικη του συμβαση αφου ο καθε εργοδοτης θα εχει το δικαιωμα να διαπραγματευεται τα αιτηματα κι οχι να την υπογραφει οπως εχει.

Τελικα η προταση των συντεχνιων περασε, περιπου χωρις το ναι ή το οχι των σχεδιαστων. Στην ερωτηση των γραφειοκρατων: «συμφωνητε συναδελφοι;» δεν πηραν απαντηση. Αυτο οι γραφειοκρατες το θεωρησαν σαν θετικη απαντηση και η συνελευση τελειωσε.

η ευθυνη των συντεχνιων

Την ευθυνη για ολα αυτα την εχει η γραφειοκρατια των συντεχνιων. Η τακτικη που ακολουθησαν ολα αυτα τα χρονια ηταν να βολευονται με τους δυο - τρεις Αρχιτεκτονες που υπεγραφαν. Οι προσπαθειες τους να πεισουν την ΠΟΕΜ περιοριστηκαν σε διαβουλευσεις και στους "κυκλους επαφων" και μετα σταματησαν καθε προσπαθεια. Τωρα ομως που δεν ενδιαφερεται κανενας να διαπραγματευτει, κανενας δεν μπορει να τους εξαναγκασει, ουτε το Υπουργειο Εργασιας ουτε ο Κωδικας Βιομηχανικων Σχεσεων που οι συντεχνιες τον εχουν σαν "ευαγγελιο".

Οι μονοι που μπορουν να πιεσουν τους εργοδοτες ειναι οι ιδιοι οι σχεδιαστες. Ομως πραγματι υπαρχει προβλημα οργανωσης που και για αυτο την ευθυνη την εχουν οι γραφειοκρατες.

Οταν οι συμβασεις κλειουν με ελαχιστες αυξησεις ενω ειναι οι εργοδοτες ειναι πνιγμενοι στις δουλιες, (και τωρα ειναι!). Οταν οι συντεχνιες και οι μαστροι συμφωνουν πισω απο τις πλατες των υπαλληλων, για μειωση μισθων, απολυσεις, και αδειες ανευ απολαβων επειδη γινεται πολεμος στο Κολπο, η φυσικη αντιδραση ενος υπαλληλου ειναι να απογοητευτει διοτι βλεπει οτι οι συντεχνιες δεν ειναι με το μερος του.

τι μπορουσε να γινει

Ενα χρονο μετα την υποβολη αιτηματων οι σχεδιαστες νιωθουν απογοητευση και αδιαφορια, επειδη «τωρα τιποτα δεν μπορει να γινει». Η μαχη μπορουσε να δωθει πολυ καλυτερα την ανοιξη, οταν ολοι οι εργαζομενοι αντιμετωπιζαν την αδιαλλαξια των εργοδοτων. Το 38ωρο και οι γενικες αυξησεις ηταν κοινα αιτηματα για ολη την εργατικη ταξη, επισης κοινος ηταν κι ο εχθρος: οι εργοδοτες. Ομως η θεση των γραφειοκρατων στην Γενικη Συνελευση των σχεδιαστων ηταν οτι «μπορει αλλου να γινονται αλλα στην Κυπρο δεν συνηθιζονται να γινονται γενικες απεργιες για κοινα αιτηματα», μια απαντηση που θυμιζει το τραγουδι « ετσι το βρηκαμε και ετσι το παμε». Αυτη ηταν η πολιτικη της γραφειοκρατιας που οδηγησε τις συλλογικες συμβασεις στους περισσοτερους κλαδους να κλεισουν με συμβιβασμους.

Για να μπορεσει η εργατικη ταξη και μαζι της οι σχεδιαστες να αντισταθουν στην συνεχιζομενη επιθεση της κυβενησης και των εργοδοτων, και τους συμβιβασμους της γραφειοκρατειας πρεπει στο επομενο γυρο οι αγωνιστες εργαζομενοι να μην απουσιαζουν απο τις Γενικες Συνελευσεις. Η μαζικη παρουσια των εργαζομενων στις Γενικες Συνελευσεις ειναι προυποθεση για να αποφασιζουν οι ιδιοι για την μοιρα τους.

Μονο ετσι θα μπορεσουν να αντισταθουν και να παλεψουν εναντια στην εξατομικοποιηση και την διασπαση αλλα και στον κινδυνο διαλυσης του συνδικαλισμου του κλαδου των σχεδιαστων.

Δημητρα Χριστοδουλου

ραδιο-μαραθωνιος της υποκρισιας

τα δακρυα μας εμποδιζουν να βλεπουμε καθαρα

Για τριτη χρονια διοργανωθηκε ο «ραδιομαραθωνιος» για τα παιδια με ειδικες αναγκες. Φετος τον διοργανωσε η Λαϊκη τραπεζα μαζι με το ΡΙΚ, και μαζευτηκε ενα αρκετα μεγαλο ποσο, πανω απο 500 χιλιαδες. Ολα τα μεσα μαζικης ενημερωσης απο μερες πριν προπαγανδιζαν τον «ραδιομαραθωνιο» αγγιζοντας καθε ανθρωπινη ευαισθητη χορδη των εργαζομενων. Το μυνημα ηταν: «κι η πιο μικρη εισφορα ειναι μεγαλη». Με αυτο τον τροπο επαιξαν με την ευαισθησια του κοσμου, που πιστεψε πραγματικα οτι ειναι δικη του ευθυνη, οτι μπορει και πρεπει να βοηθησει. Να δωσει ακομα και τις οικονομιες του.

Εργαζομενοι, υπουργοι, βουλευτες, εργοδοτες, βιομηχανοι, περπατησαν και εδωσαν μαζι λεφτα για ενα κοινο σκοπο... Ηταν ομως κοινος ο σκοπος και η διαθεση; Οι εργαζομενοι εδωσαν απλοχερα μολις τους ζητηθηκε ακομα κι απο το υστερημα τους. Ομως οι υπολοιποι καθε αλλο παρα «δεν ηξερε η δεξια τους τι κανει η αριστερα τους». Με την «εισφορα» τους ισως και να ησυχασαν την συνειδηση τους οτι εκαναν το καθηκον τους, αλλα οι περισσοτεροι βιομηχανοι επωφεληθηκαν να κανουν και διαφημηση της εταιρειας τους, δηλαδη με ενα σπαρο δυο τριγονια.

Η Λαϊκη Τραπεζα παρουσιασε 14 εκατομυρια κερδη για το 1991, κι ομως υποκριτικα ενω εκανε διαφημιση για το «ανθρωπινο προσωπο» της μαζευε τις εισφορες του φτωχου κοσμακη. Εταιρεια υποδυσης ενω ειδοποιησε τους εργατες της οτι θα του απολυσει εισεφερε παραλληλα στον ραδιομαραθωνιο για σκοπους διαφημισης. Μαλιστα ορισμενες εταιριες επαιρναν και τηλεφωνο για να διαμαρτυρηθουν γιατι δεν μεταδοθηκε η εισφορα τους ονομαστικα.

Πισω απο τα ωραια λογια και την συγκινηση για τον «υπεροχο λαο μας» κρυβεται η ξετσιπωτη υποκρισια τους. Οι κοινωνικες παροχες ειναι ευθυνη του κρατους. Οι φοροι που πληρωνουν οι εργαζομενοι στο κρατος ειναι, υποτιθεται, για να καλυφτουν αυτες οι αναγκες, οπως μας λεν, για νοσοκομεια, σχολεια, δρομους και για τις αναγκες των ατομων με ειδικα προβληματα μικρων και μεγαλων. Αρα προς τι οι εξτρα εισφορες;

Απλα η κυβενηση εκμεταλλευεται την ευαισθησια του κοσμου και γλυτωνει απο εξοδα που η ιδια επρεπε να δινει. Τα λεφτα που εδωσαν οι εργαζομενοι δεν θα ικανοποιησουν αναγκες των παιδιων με ειδικα προβληματα, αλλα αναγκες της κυβερνησης και της αρχουσας ταξης. Συμφωνα με τον Ζιαρτιδη οταν ηταν βουλευτης, το κρατος ξοδευει για εξοπλισμους καθε μερα ενα εκατομυριο.

Στην πραγματικοτητα, ο απλος κοσμος που εισεφερε στους «ραδιομαραθωνιους» δεν το συνειδητοποια οτι ενισχυει ουσιαστικα τα ταμεια της κυβερνησης και τα εξοπλιστικα της προγραμματα για αγορα ελικοπτερων, τανκς και κανονιων, και για βοηθεια στους βιομηχανους, ξενοδοχους και για τους αλλους του συναφιου τους που για την κυβερνηση εχουν «ειδικες αναγκες», και οχι τα παιδια με ειδικες αναγκες. Στο βαθμο που τα προβληματα καλυπτονται απο τις εισφορες, η κυβερνηση γλυτωνει απο την υποχρεωση να τα καλυψει η ιδια, και δινει εκει που θελει τα λεφτα.

Ο μονος τροπος να παλεψει κανεις πραγματικα εναντια στην πεινα και την δυστυχια, ειναι να παλεψει εναντια στο συστημα που τα προκαλει

Μια τρανη αποδειξη για την αδιαφορια και υποκρισια ειναι και η περιπτωση του διανοητικα καθυστερημενου Χρ. Προκοπιου που ταφηκε χωρις καν να μπει κανεις απο τους υπευθυνους του ιδρυματος στον κοπο να ειδοποιησουν τους δικους του, κατατασσοντας τον στα αζητητα.

Τα ατομα με ειδικες αναγκες δεν ειναι λυπηση ουτε ελεημοσυνη που χρειαζονται. Πισω απο το υποκριτικα «ανθρωπινο» προσωπο του καπιταλισμου, κρυβεται το πραγματικο του προσωπο. Για τους καπιταλιστες δεν μετρουν οι ανθρωπινες αναγκες για κοινωνικες παροχες και εργα, ειδικα σε περιοδους οικονομικων προβληματων αλλα πως να κοιταξουν τις αναγκες και τις προτεραιοτητες και της ανταγωνιστικης οικονομιας τους και του καπιταλιστικου τους συστηματος.

Λαϊκα Μιχαηλ

ΝΑΥΤΙΛΙΑΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ

Η συνδικαλιστικη γραφειοκρατια βρηκε σωσιβιο στη διασπαση των εργαζομενων

Η συνδικαλιστικη γραφειοκρατια καταφερε τελικα να περασει την συμβαση στα ναυτιλιακα γραφεια αφου πρωτα φροντισε να διασπασει τους εργαζομενους.

Στη Γενικη Συνελευση στις 20 του Οχτωβρη οι εργαζομενοι απορριψαν την κατ' αρχη συμφωνια μεταξυ των συντεχνιων και του συνδεσμου Ναυτικων Πρακτορων. Απο τους 260 εργαζομενους που πηραν μερος στη Γ.Σ. οι 178 ψηφισαν εναντια στην προταση και 78 υπερ. Στην ιδια Συνελευση αποφασισαν απεργια διαρκειας απο την Δευτερα 26 του Οχτωβρη. Η αποφασιστικοτητα τους να παλεψουν και να κερδισουν, ηταν ολοφανερη στη Συνελευση.

Λογαριαζαν ομως διχως την συνδικαλιστικη γραφειοκρατια που ειχε αλλα σχεδια. Ετσι ενω στις 26 ξεκινησαν την απεργια τους, κοντα στο μεσημερι η συνδικαλιστικη γραφειοκρατια καλεσε νεα Γενικη Συνελευση και ανακοινωσε στους απεργους οτι μερικα γραφεια εκλεισαν συμφωνια που ικανοποιει το προσωπικο τους.

Το αποτελεσμα ηταν να υπαρξει συγχιση και διασπαση μεσα στους εργαζομενους που μεχρι εκεινη τη στιγμη εδειχναν ακλονιτοι στον αγωνα τους. Με νεα ψηφοφορια αποφασιστηκε αναστολη της απεργιας. Τελικα η συνδικαλιστικη γραφειοκρατια καταφερε να σπασει την ενοτητα των εργαζομενων και να διαλυσει την απεργια.

Αυτη η ταχτικη της συνδικαλιστικης γραφειοκρατιας να υπογραφει συμφωνιες κατα γραφειο αρχιζει να εμφανιζεται σε αρκετους χωρους το τελευταιο καιρο. Ειναι πραγματικα μια καταστροφικη τακτικη για τα συμφεροντα των εργαζομενων.

Αυτη η ταχτικη της συνδικαλιστικης γραφειοκρατιας δειχνει μεχρι που μπορει να φτασει οταν κινδυνευει να χασει τον ελεγχο. Δεν διστaζει να διασπασει με τον χειροτερο τροπο τους εργαζομενους, αρκει να κρατησει το κυρος της απεναντι στους "κοινωνικους εταιρους" οτι τιμα τις συμφωνιες που υπογραφει και οτι μπορει να με τον ενα _ τον αλλο τροπο να "πειθει" την εργατικη ταξη. Τα ιδια εκανε περυσι με το βασιλικο, τα ιδια εκανε και στη ΝΑΦΙ.

Οι αγωνιστες εργατες δεν πρεπει να αφησουν να συνεχιστει αυτη η ταχτικη. Πρεπει να παλεψουν για να πεισουν τις Γενικες τους Συνελευσεις να "δεσουν" με αποφασεις τους συντεχνιακους οτι δεν θα περνουν τετοιες πρωτοβουλιες και δεν θα δεχονται ξεχωριστη διαπραγματευση για το καθε γραφειο.

Π.Μ.

«Εργατικη Δημοκρατια»

Η εφημεριδα που παλευει για:

Επανασταση

Και οχι ρεφορμισμο.

Για την ανατροπη του αστικου κρατους και του καπιταλισμου απο την ιδια την εργατικη ταξη, και οχι για την μεταρρυθμιση, διαχειρηση και «επιδιορθωση» του μεσα απο την Βουλη.

Εργατικη Δημοκρατια

Και οχι κρατικο καπιταλισμο.

Για τον ελεγχο της παραγωγης και ολοκληρης της κοινωνιας απο την αμεση δημοκρατια των ιδιων των εργατων. Ο σοσιαλισμος ειναι η κοινωνια της ελευθεριας, της καταργησης των διακρισεων και της καταπιεσης εναντια στις γυναικες και τις κοινωνικες μειοψηφιες οπως οι ομοφυλοφιλοι. Οι επαναστατες παλευουν απο τωρα στο πλευρο αυτων των μειοψηφιων υποστηριζοντας τα δικαιωματα τους.

Οι κοινωνιες της ανατολικης Ευρωπης, της Ρωσσιας μετα την σταλινικη αντεπανασταση, και της Κινας που ονομαζονται «υπαρχτος σοσιαλισμος» ουτε ειχαν ουτε εχουν καμια σχεση με τον σοσιαλισμο και την εργατικη εξουσια. Ειναι παραλλαγες του καπιταλισμου, δικτατοριες πανω στην εργατικη ταξη απο μια συλλογικη γραφειοκρατικη καπιταλιστικη αρχουσα ταξη.

Διεθνισμο

Και οχι εθνικισμο και πατριωτισμο.

Παλευουμε για την αλληλεγγυη και ενοτητα ολων των εργατων ανεξαρτητα και περα απο την εθνικοτητα και τα συνορα. Για την διασπαση απο τους καπιταλιστες του «δικου μας» εθνους και την παλη εναντια σε ολους τους καπιταλιστες. Σαν ελληνοκυπριοιδιεθνιστες υποστηριζουμε το δικαιωμα αυτοδιαθεσης τωνκ εναντια στην «δικη μας» την ε/κ αρχουσα ταξη, που τους το αρνειται, επειδη εναντια στα δικα τους σχεδια και επιθετικοτητα στρεφεται κυρια ο εργατικος διεθνισμος μας.

Παλευουμε εναντια στον ρατσισμο και τους διωγμους των ξενων εργατων.

Σε αλληλεγγυη με τους καταπιεσμενους λαους της Μ.Ανατολης παλευουμε για να κλεισουν οι ιμπεριαλιστικες βασεις και οι κατασκοπευτικοι σταθμοι.

Επαναστατικη οργανωση

της εργατικης ταξης.

Για να μετατραπει η κριση του καπιταλισμου και οι εξεγερσεις των μαζων των εργατων με επιτυχια σε καταληψη της εξουσιας απο την εργατικη ταξη χρειαζεται η οργανωση της επαναστατικης πρωτοποραιας τους σε επαναστατικο κομμα.

Εφημεριδα της Ομαδας
«Εργατικη Δημοκρατια»
οδος Αρχιεπισκοπου Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
✉ Τ.Κ. 7280, Λευκωσια
☎ 02-349770
Υπευθυνος για το νομο
Ντινος Αγιομαμιτης

AIDS: ΜΙΑ ΕΠΙΔΗΜΙΑ ΠΟΥ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΕΙΧΕ ΝΙΚΗΘΕΙ

«Ειμαι φορεας της ασθενειας, κρυβομαι απο τη κοινωνια, τα μεσα μαζικης ενημερωσης μας εκμεταλευονται για να βγαλουν ειδηση, φοβομαστε, νοιωθουμε την προκαταληψη, σταματησε η ενημερωση γυρω απο την ασθενεια, πληρωνουμε βαρυ τιμημα και δεν το δικαιουμαστε» λογια που ειπε καποιος σε ραδιοφωνικη εκπομπη.

Την 1η Δεκεβριου που καθιερωθηκε σαν παγκοσμια μερα για το AIDS εγιναν πολλες τετοιες ραδιοφωνικες εκπομπες. Καμια ομως δεν μπορεσε να δωσει απαντηση στο αγωνιωδες ερωτημα του νεαρου φορεα. Μια τετοια συζητηση με γιατρους στο «ΛΟΓΟ» κατεληξε στο συμπερασμα πως η μονη αντιμετωπιση του AIDS ειναι η «εναρετη ζωη και επιστροφη στις ηθικες αξιες». Ακουστηκαν και πιο αντιδραστικα για απομονωση των φορεων ή ασθενων ενω η επισημη ταχτικη του κρατους ειναι να διωχνει οσους ξενους ανακαλυψει να ειναι φορεις.

Η Αντρουλα Βασιλειου ομως τους ξεπερασε ολους. Μιλωντας σε εκδηλωση για το AIDS ειπε:

«Στον τοπο μας, εκτος απο τις κοινωνικες επιπτωσεις μια αυξηση των ασθενων του AIDS θα εχει τρομερες εθνικες συνεπειες. Γιατι σε μια μοιρασμενη πατριδα σαν τη δικη μας, καθε νεος, καθε ατομο που μπορει να την υπερασπισει σε ωρα αναγκης, αποτελει υπαρξη πολυτιμοτατη, οσο ποτε αλλοτε.»

Παρα την ανησυχια της κυριας Προεδρου για τους μελλοντικους στρατιωτες το κρατος δεν δειχνει κανενα ενδιαφερον για τους ασθενεις ή για την προληψη της ασθενειας. Ολιγαριθμο ειδικευμενο προσωπικο στο νοσοκομειο, ακαταλληλοι και ανεπαρκεις χωροι. Νεες θεσεις ανοιγονται μονο στο στρατο και τα λεφτα που ξεδευονται για την αμυνα ειναι τεραστια σε σχεση με την αντιμετωπιση του ιου και την ενημερωση του κοσμου. Ακομα και εκεινο το «Βαλε μυαλο στην κεφαλη» του Λιληκα θυσιαστηκε στον πουριτανισμο. Η νεολαια ματαια ζητα ενημερωση ακομα και απο το ραδιοφωνο για το πως χρησιμοποια τελοσπαντων το προφυλακτικο.

Η ασθενεια εξαπλωθηκε αρχικα μεταξυ των ομοφυλοφιλων και των τοξικοεξαρτομενων ατομων που ηταν πιο εκτεθιμενα στο κινδυνο γιατι ο ιος μεταδιδεται κυριως απο την σεξουαλικη επαφη και το μολυσμενο αιμα. Ετσι η ασθενεια συνοδευτηκε με την κοινωνικη κατακραυγη και περιφρονια. Σημερα η συντριπτικη πλειοψηφια των φορεων, το 90% ειναι ετεροφυλοφιλοι, συμφωνα με την παγκοσμια οργανωση υγειας. Παρ'ολα αυτα, πολλοι εξακολουθουν να πιστευουν οτι ο ιος απειλει μονο τους ομοφυλοφιλους και τους τοξικομανεις. Μεχρι στιγμης 9 με 11 εκατομμυρια ενηλικες και 1 εκατομμυριο παιδια σ' ολο τον κοσμο εχουν προσβληθει απο τον ιο. Μεχρι το 2000 περιπου 40 εκατομμυρια ανδρες, γυναικες και παιδια θα πρσβληθουν και 12-18 εκατομμυρια θα εκδηλωσουν την ασθενεια.

Οπως συμβαινει με ολες τις ασθενειες, οι φτωχοι ειναι αυτοι που πληρωνουν το βαρυτερο τιμημα. Η ελλειψη των μεσων στοιχειωδους υγιεινης, και η κακη διατροφη ειχε σαν αποτελεσμα την τρομακτικη εξαπλωση του ιου στις φτωχες χωρες. Στην Αφρικη το AIDS ειναι ηδη η κυρια αιτια θανατου για τους νεους. Στην Κενυα το ποσοστο αυτο φτανει το 90% των θανατων, ενω τωρα ο ιος απλωνεται ταχυτατα και στην Ασια. Στην Ρουμανια χιλιαδες παιδια μολυνθηκαν γιατι τους εγιναν εμβολια χωρις να χρησιμοποιηθουν συριγγες μιας χρησης.

Στην Ευρωπη καθυστερησαν πανω απο πεντε χρονια να παρουν μετρα και στοιχειωδη ενημερωση γιατι δεν τους «αφορουσε», ηταν η ασθενεια των ομοφυλοφιλων και των πουτανων.

Η δρ. Mathilde Krim προεδρος του Αμερικανικου Ιδρυματος Ερευνας για το AIDS ελεγε πριν 6 χρονια:

«καθε τι γι' αυτην τη επιδημια ηταν απολυτα προβλεψιμο, απολυτα και ολοκληρωτικα προβλεψιμο, απ' την αρχη, απ' την πρωτη κιολας μερα. Ειναι μια επιδημια που θα μπορουσαμε να την ειχαμε σιγουρα αναχαιτησει».

Σημερα υπολογιζουν οτι μολις το 2000 θα μπορεσουν να βρουν καποιο αποτελεσματικο φαρμακο για το AIDS. Γιατι λοιπον περασε τοσο χρονος χωρις την παραμικρη προοδο στην ανιμετωπιση του AIDS; Γιατι χρειαζεται να περιμενουμε μεχρι το 2000 μηπως βρεθει καποιο φαρμακο; Φταιει μηπως η πολυπλοκοτητα του ιου;

Σιγουρα οχι. Χρειαστηκαν μονο 6 χρονια απο τοτε που ανακαλυφθηκε οτι ηταν θεωρητικα δυνατο να κατασκευαστει η ατομικη βομβα μεχρι την χρησιμοποιηση της για να καταστρεψει την Χιροσιμα και το Ναγκασακι. Το 1960 ο προεδρος Κενεττυ ειχε πει οτι η Αμερικη μεχρι το τελος της δεκαετιας θα ειχε στειλει ανθρωπο στο φεγγαρι. Εννεα χρονια αργοτερα και εχοντας ξοδεψει δισεκατομμυρια δολλαρια, το καταφερε. Σημερα υπερογκα ποσα ξοδευονται για τους πολεμικους εξοπλισμους.

Το μυνημα λοιπον ειναι απλο. Υπαρχουν υπεραρκετες επιστημονικες και τεχνικες πηγες χρησιμες στην κοινωνια. Ομως η οργανωση και η χρησιμοποιηση τους ειναι δεμενη με τις προτεραιοτητες και την ηθικη της αρχουσας ταξης. Τα οπλα μαζικης καταστροφης φαινεται οτι εχουν μεγαλυτερη προτεραιοτητα απο την καταπολεμηση της πεινας, της φτωχειας και των επιδημιων

Το 1986-87 πολλες εταιριες φαρμακων παραιτουνταν απο την ερευνα για το AIDS και η εφημεριδα Herald Tribune εγραφε οτι: «Εαν το AIDS δεν εξαπλωθει τοσο πλατια οσο προβλεπονταν, οι εταιριες που δουλευουν πανω σε ακριβες θεραπειες του ιου θα αναγκαστουν να καταπιουν δισεκατομμυρια δολλαρια»

Τα πραγματα εγιναν ευνοϊκοτερα για του καπιταλιστες οταν συμφωνα με τα λογια του αφεντικου μιας τετοιας εταιριας «το ποσον των μολυσμενων ατομων εκτιμαται οτι εφτανε το ενα εκατομμυριο».

Δεν υπαρχει πιο κυνικη ομολογια για τις προτεραιοτητες του καπιταλισμου. Περιμεναν να σιγουρεψουν την «αγορα» αφηνοντας τον ιο να ξαπλωνεται.

Οι αρρωστοι με AIDS δεν προκειται να ωφεληθουν αμεσα απο τα φανταστικα κερδη των φαρμακευτικων εταιριων. Στις ΗΠΑ η θεραπεια στοιχιζει 2-3 χιλιαδες δολλαρια το χρονο. Για τους αρρωστους της Αφρικης αυτο αποτελει φραγμο αξεπεραστο. Εκει εστω κι' αν εχουν περασει δεκα χρονια απο την ανακαλυψη του εμβολιου εναντια στην Ηπατιτιδα-Β, η επιδημια αυτη θεριζει ανενοχλητα ολοκληρες περιοχες ακομα.

Οι λυσεις που δινει ο καπιταλισμος ειναι οι περικοπες στα κονδυλια για τη υγεια και την επιστημονικη ερευνα στο ονομα της οικονομιας της αγορας, ρατσισμος και περιθωριοποιηση των φορεων και των ασθενων, και επιστροφη στον συντηριτισμο. Αν η φυση φταιει για τον ιο ο καπιταλισμος σιγουρα φταιει για την εξαπλωση της σε επιδημια.

Αγγελικη Μιχαηλ

Ο ΠΑΠΑΣ ΑΠΟΚΑΤΕΣΤΗΣΕ ΤΟΝ ΓΑΛΙΛΑΙΟ - ΜΕΤΑ ΑΠΟ 360 ΧΡΟΝΙΑ!

«ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΚΙΝΕΙΤΑΙ»

Για να γλυτωσει απο τα πασιγνωστα «επιστημονικα» οργανα βασανιστηριων που χρησιμοποιουσε η Ιερα Εξεταση της Καθολικης Εκκλησιας, στις 22 Ιουνη του 1633 ο Ιταλος Γαλιλαίος Γαλιλεϊ ενας απο τους μεγαλυτερους φυσικους ολων των εποχων, αναγκαστηκε να παραδεχτει οτι η θεωρια πως η Γη γυρνα γυρω απο τον Ηλιο ηταν λανθασμενη.

Περασαν πανω απο τρισημιση αιωνες ωσπου, την αρχη του περασμενου Νοεμβρη, η καθολικη εκκλησια να «αποκαταστησει» τον Γαλιλαιο και να παραδεχθει, επιτελους, οτι η Γη δεν ειναι το κεντρο του Συμπαντος, οτι γυρνα γυρω απο τον ηλιο!

Η υποθεση ειναι σιγουρα για γελια. Ομως θα κανει μεγαλο λαθος οποιος δει μονο την γελοια πλευρα της. Η ιστορια του Γαλιλαιου δεν αφορα απλα μια παλη αναμεσα στον σκοταδισμο και τις προληψεις απο την μια και την επιστημη απο την αλλη.

Ο Παπας, οι επισκοποι, οι ιεροεξεταστες και οι φιλοι τους οι μεγαλογαιοκτημονες της εποχης ειχαν πολυ σοβαρους πολιτικους και ταξικους λογους να κυνηγησουν τον Γαλιλαιο. Στο θεατρικο εργο του Μπρεχτ «Η Ζωη του Γαλιλαιου» ενας νεαρος μοναχος, αστρονομος ο ιδιος, προσπαθει να εξηγησει στον Γαλιλαιο γιατι παρολο που ο ιδιος ξερει οτι ο Γαλιλαιος εχει δικιο, νομιζει πως η αποφαση της Ιερας Συνοδου να απαγορεψει τις ερευνες του Γαλιλαιου ηταν «σοφη»:

«Οι γονεις μου ηταν αγροτες στην Καμπανια... περνουν μια ασχημη ζωη, αλλα ακομα και οι δυστυχιες τους δειχνουν την υπαρξη μιας καποιας ταξης.... Τους εχουν διαβεβαιωσει οτι το βλεμμα του Θεου ειναι παντα επανω τους... οτι ολο το δραμα της πλασης ειναι χτισμενο γυρω απο αυτους, ωστε αυτοι, οι ηθοποιοι του δραματος, να μπορουν να αποδειξουν την αξια τους στους μεγαλους ή μικρους τους ρολους. Τι θα ελεγαν οι γονεις μου αν τους ελεγα οτι ετυχε απλα να βρισκονται πανω σε μια μικρη πετρα που γυρνα ασταματητα μεσα στο κενο γυρω απο ενα δευτερης κατηγοριας αστερι, απλα ενα ακομα αστερι αναμεσα σε μυριαδες αλλα; Ποια αξια θα ειχε τοτε η αναγκαιοτητα για τοση υπομονη, για την τοση κατανοηση που δειχνουν στην ιδια την φτωχεια τους; Ποια η αξια των Αγιων Γραφων που τα εξηγησαν και τα δικαιολογησαν ολα - τον ιδρωτα, την υπομονη, την πεινα, την υποτακτικοτητα - και τωρα αποδεικνυονται γεματες λαθη; Οχι... μπορω να δω ποσο προδομενοι και γελασμενοι θα νοιωσουν. Ωστε κανενος το ματι δεν ειναι επανω μας, θα πουν. Πρεπει να φροντισουμε εμεις οι ιδιοι για τον εαυτο μας, ετσι γεροι, αμορφωτοι και κουρασμενοι που ειμαστε; ... η φτωχεια μας δεν εχει κανενα νοημα: η πεινα δεν ειναι δοκιμασια της δυναμης της θελησης μας, ειναι απλα η ελλειψη τροφης: ο κοπος δεν ειναι αρετη, ειναι απλα το σκυψιμο και το κουβαλημα.»

Οπως λεει αλλου στο εργο ο Γαλιλαιος, «δεν προκειται για τους πλανητες λοιπον, προκειται για τους χωρικους της Καμπανιας».

Αυτο που εξοργισε περισσοτερο την εκκλησια και τους γαιοκτημονες ηταν οτι ο Γαλιλαιος εγραφε τα επιστημονικα του συγγραμματα στα ιταλικα, την γλωσσα που μιλουσε ο λαος, οχι στα λατινικα οπως τους υπολοιπους. Εφερε την επιστημη, την αστρονομια, μεσα στις ιδιες τις λαϊκες μαζες, στο παζαρι, στους βιοτεχνες, τεχνιτες και εμπορους που καταπιεσμενοι τοτε απο τους φεουδαρχες και την εκκλησια, ειδαν τις θεωριες και ανακαλυψεις του Γαλιλαιου σαν γνωσεις απελευθερωτικες, σαν οπλο εναντια στην καταπιεση τους.

Ο Γαλιλαιος τελικα φοβηθηκε. Υποχωρησε και απογοητευσε τα λαϊκα στρωματα που τον υποστηριξαν. Παρολα αυτα ο λαος τον τιμησε επαναλαμβανοντας για αιωνες τον μυθο οτι αφου παραδεχθηκε οτι η γη δεν κινηται, ειπε μπροστα στους ιεροεξεταστες - με σιγανη φωνη και παντα στα ιταλικα - το περιφημο **«και ομως κινειται»**.

Η μαχη εναντια στον σκοταδισμο και τις προληψεις δεν ειναι ουδετερη. Ηταν και ειναι μερος της ταξικης παλης. Το ΘΟΚ ειχε παλιοτερα παιξει τον Γαλιλαιο του Μπρεχτ. Μη το χασετε αν ξαναπαιχτει. Ή διαβαστε το σε βιβλιο. Ειναι μια πηγη δυναμης και για μας που εχουμε να τα βαλουμε με τον ντοπιο σκοταδιστη και καταπιεστη, την Ορθοδοξη Εκκλησια της Κυπρου.

Α.Ν.

Προσκληση στο Παρτυ της Εργατικης Δημοκρατιας

Στον χώρο της Λαϊκης Σκηνης που
διαμορφωσαμε ειδικα και διακοσμησαμε για να
προσφερει ενα ανετο και ευχαριστο περιβαλλον
Στο Καϊμακλι (Πλατεια Πλατανος) την
Παρασκευη, 18 Δεκεμβρη, ωρα 9 μμ
Ελατε να αποχαιρετισουμε με ζωντανη μουσικη,
ποτο και κεφι ενα χρονο πλουσιο σε πολιτικα
γεγονοτα και κινητοποιησεις.

ΤΟ ΕΝΩΜΕΝΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Σε ολες τις προεκλογικες περιοδους, φουντωνει η δημαγωγια για την «εθνικη ενοτητα», την ενοτητα αναμεσα σε εκμεταλλευτες και εκμεταλλευομενους.

Η «εθνικη ενοτητα» ειναι μια απατη. Η εργατικη ταξη χρειαζεται την Ταξικη Ενοτητα της. Πως συμβιβαζεται ομως αυτη η αναγκη με την αναποφευκτη διασπαση των πολιτικων κομματων και οργανωσεων της εργατικης ταξης σε ρεφορμιστικα και επαναστατικα;

Η τακτικη του ενωμενου μετωπου της εργατικης ταξης ειναι σημερα απαραιτητη για την αντιμετωπιση της φασιστικης απειλης.

Σε αντιθεση με αυτη την απατη, υπηρχε παντα μεσα στην εργατικη ταξη η επιθυμια για **ταξικη ενοτητα** ολων των εκμεταλλευομενων εναντια στους εκμεταλλευτες τους. Ετσι οι συντεχνιες πρεπει να ενωνουν ολους τους εργατες που θελουν να προστατεψουν και να καλυτερεψουν το βιοτικο τους επιπεδο, τους επαναστατες και αριστερους με τους απολιτικους και τους δεξιους.

Δεν ειναι ομως το ιδιο απλα τα πραγματα με τα κομματα στα οποια οργανωνεται η εργατικη ταξη. Αναγκαστικά, υπαρχουν συνηθως περισσοτερα απο ενα εργατικα κομματα και οργανωσεις, επειδη δεν ειναι δυνατο να συνυπαρχουν μεσα στο ιδιο κομμα, τουλαχιστον αν αυτο θελει να ειναι ενα κομμα δρασης και επεμβασης, τασεις που βλεπουν τα πραγματα τοσο διαφορετικα ωστε να εχουν διαφορετικη τακτικη και στοχους.

Πως συμβιβαζεται η διασπαση σε κομματα με την αναγκη για ταξικη ενοτητα, για ενωμενη αντιμετωπιση του εχθρου, των καπιταλιστων; Στις αρχες της δεκαετιας του 1920 το επαναστατικο εργατικο κινημα αντιμετωπισε εντονα αυτο το προβλημα. Η λυση ηταν η τακτικη του **Ενωμενου Μετωπου της Εργατικης Ταξης.**

ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ

Οταν αρχισε ο Πρωτος Παγκοσμιος Πολεμος, τον Αυγουστο του 1914, η πλειοψηφια της ηγεσιας των μαρξιστικων τοτε **Σοσιαλδημοκρατικων Κομματων της Β' Διεθνους** εκανε στροφη 180 μοιρων απο τις διεθνιστικες θεσεις που διακυρησε λιγες μονο μερες πριν: υποστηριξαν την δικη τους ιμπεριαλιστικη κυβερνηση και εστειλαν την εργατικη ταξη στην σφαγη.

Η προδοσια προκαλεσε την διασπαση του λιγο-πολυ ενωμενου ως τοτε αριστερου εργατικου κινηματος σε δυο εχθρικα στρατοπεδα, μια σωβινιστικη πλειοψηφια και μια διεθνιστικη επαναστατικη μειοψηγια, με καποιους αλλους που αμφιταλαντευονταν αναμεσα τους.

Ομως• η κολαση του πολεμου επεισε μεγαλες μαζες της εργατικης ταξης οτι το δηθεν ουτοπικο συνθημα των μπολσεβικων για την «μετατροπη του ιμπεριαλιστικου πολεμου σε εμφυλιο» εναντια στις αρχουσες ταξεις ηταν η μονη ρεαλιστικη πολιτικη. Ο Οχτωβρης του '17 αναποδογυρισε τα παντα οχι μονο στην Ρωσικη Αυτοκρατορια αλλα και στην υπολοιπη Ευρωπη: Μαζικες απεργιες για την ειρηνη στην αυστροουγγρικη αυτοκρατορια, στασεις στον Γαλλικο στρατο το 1917, ενα κινημα απο εργατικα συμβουλια που ξεκινησε με ανταρσια των ναυτων και ερριξε τον Γερμανο αυτοκρατορα. Για δυο χρονια, απο το 1919 ως το 1920, η ευρωπαϊκη αρχουσα ταξη ετρεμε κυριολεκτικα απο τον φοβο.

Η Γ' (Κομμουνιστικη) Διεθνης που ιδρυθηκε το 1919, και τα επαναστατικα Κομμουνιστικα Κομματα της προσπαθησαν να καθοδηγησουν αυτο το επαναστατικο κινημα, για να παρει την εξουσια.

ΔΥΟ ΤΑΣΕΙΣ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ωστοσο τα νεαρα Κομμουνιστικα Κομματα, χωρις την πειρα και τα στελεχη των Μπολσεβικων, κανουν σοβαρα λαθη που τους εμποδιζουν να εκμεταλλευθουν τις επαναστατικες δυνατοτητες της περιοδου.

Ετσι το 1921, μετα απο μια σειρα ηττες των επαναστατικων κινηματων, η εργατικη ταξη ειχε κουραστει και απογοητευθει, ενω τα αφεντικα καταφεραν να σταθεροποιησουν, σχετικα και προσωρινα, το συστημα τους, και να μπουν στην αντεπιθεση που για να την αντιμετωπισει το εργατικο κινημα ειχε απολυτη αναγκη απο ενοτητα.

Το εργατικο κινημα ομως ειναι πια διασπασμενο στους επαναστατες διεθνιστες των νεων Κομμουνιστικων Κομματων και τους παλιους εθνικιστες ρεφορμιστες ηγετες που ελεγχουν τα παραδοσιακα κομματα της σοσιαλδημοκρατιας.

Μεσα στα κομματα της Γ' Διεθνους υπηρχαν δυο λανθασμενες τασεις για την αντιμετωπιση αυτης της καταστασης.

Απο την μια, ηταν εκεινοι που δεν μπορουσαν ή δεν ηθελαν να καταλαβουν ποσο μεγαλες ηταν οι διαφορες αναμεσα στους κομμουνιστες και τους προδοτες της Β' Διεθνους. Ολοκληρες οργανωσεις και κομματα προσχωρησαν στην Γ' Διεθνη οχι επειδη ειχαν πραγματικα ξεκοψει με το ρεφορμιστικο παρελθον τους, αλλα εξαιτιας της αιγλης της Οκτωβριανης επαναστασης και του επαναστατικου πυρετου των χρονων 20-21, οταν η 3η Διεθνης ειχε γινει «σε καποιο βαθμο της μοδας» οπως ειχε πει ο Λενιν. Τωρα, οταν οι επαναστατικες δυνατοτητες μπηκαν στο περιθωριο, μιλουν παλι για «ενοτητα» με τους σοσιαλδημοκρατες ηγετες.

Απο την αλλη, πολλα απο τα μελη που ειχαν ριζοσπαστικοποιηθει τα λιγα προηγουμενα χρονια ηταν γνησιοι επαναστατες, που ομως η απειρια τους οδηγουσε να αποκλειουν καθε συνεργασια με τους σοσιαλδημοκρατες. Δεν συνειδητοποιουσαν οτι, για την ωρα τουλαχιστον, μεγαλα τμηματα της εργατικης ταξης δεν βρισκονταν πια στον αναβρασμο εκεινο που τα εκανε να αντιλαμβανονται και να ακολουθουν τα συνθηματα της επαναστατικης πολιτικης των Κομμουνιστικων Κομματων. Αφηναν την τελειως δικαιολογημενη αγανακτηση τους με τους σοσιαλδημοκρατες ηγετες να τους κανει να ξεχασουν την αναγκη ενοτητας στην ταξικη παλη των κομμουνιστων με τους εργατες που ακομα υποστηριζαν αυτους τους ηγετες.

Η ηγεσια της Γ' Διεθνους, που αποτελουνταν κυριως απο τους παλιους ρωσους επαναστατες με σημαντικοτερους αναμεσα τους τον Λενιν και τον Τροτσκι, τους προτεινε την τακτικη του **Ενωμενου Μετωπου** της Εργατικης Ταξης.

«Ο σκοπος του Κομμουνιστικου Κομματος ειναι να καθοδηγησει την προλεταριακη επανασταση. Για να καλεσει το προλεταριατο για την αμεση καταληψη της εξουσιας και να το πετυχει, το Κ.Κ. πρεπει να βασιζεται στην καταπληκτικη πλειοψηφια της εργατικης ταξης. Οσο δεν εχει αυτη την πλειοψηφια, το Κομμα πρεπει να αγωνιστει για να την αποκτησει.» εγραφε κειμενο του Τροτσκι για το 3ο Συνεδριο της Κομμουνιστικης Διεθνους το 1922. Και συνεχιζε, απαντωντας στην δεξια, που ηθελε ενοτητα με τους σοσιαλδημοκρατες:

*«Ο μονος τροπος να πετυχει κατι τετοιο το κομμα ειναι να παραμεινει μια **απολυτα ανεξαρτητη οργανωση με ενα καθαρο προγραμμα** Αυτος ηταν ο λογος που το κομμα επρεπε να σπασει ιδεολογικα και οργανωτικα απο τους ρεφορμιστες ... που **δεν προσπαθουν** να φερουν την προλεταριακη επανασταση, που δεν εχουν **ουτε την ικανοτητα ουτε την επιθυμια** να προετοιμασουν τις μαζες για επανασταση, που με ολη την συμπεριφορα τους **εμποδιζουν** αυτη την δουλεια.»*

Ομως οι επαναστατες, συνεχιζε ο Τροτσκυ απευθυνομενος τωρα προς τους υπεραριστερους κομμουνιστες, ηταν υποχρεωμενοι να παλευουν για **ενοτητα στην δραση** με τους σοσιαλδημοκρατες εργατες, επειδη:

«η ταξικη ζωη του προλεταριατου δεν σταματα στην διαρκεια της περιοδου προετοιμασιας της επαναστασης. Οι συγκρουσεις με τους βιομηχανους, με την αστικη ταξη, με την κρατικη εξουσια, με την πρωτοβουλια της μιας ή της αλλης πλευρας, τραβουν τον δρομο τους.

Σε αυτες τις συγκρουσεις - στο βαθμο που αφορουν τα ζωτικα συμφεροντα ολοκληρης της εργατικης ταξης, ή της πλειοψηφιας της, ή αυτου ή του αλλου τμηματος της - οι εργαζομενες μαζες αισθανονται την αναγκη της ενοτητας στην δραση, της ενοτητας στην αποκρουση της επιθεσης του καπιταλισμου ή της ενοτητας στην επιθεση εναντια του. Οποιο κομμα μηχανιστικα αντιπαραβαλει τον εαυτο του σε αυτη την αναγκη της εργατικης ταξης για ενοτητα στην δραση θα ειναι καταδικαστεο χωρις αλλο στα μυαλα των εργατων.»

Η πιο συνηθισμενη αντιδραση σε αυτο ηταν οτι βεβαια, οι κομμουνιστες εργατες επρεπε να καλουν τους σοσιαλδημοκρατες εργατες να αγωνιστουν μαζι τους, αλλα οχι και την ηγεσια των σοσιαλδημοκρατικων κομματων. Ομως, οπως παρατηρουσε ο Τροτσκυ

*«Εαν ειμασταν **ικανοι** απλα να ενωσουμε τις εργαζομενες μαζες γυρω απο την **δικη μας σημαια ή γυρω απο τα πρακτικα αμεσα συνθηματα μας**, και να **αγνοησουμε τις ρεφορμιστικες οργανωσεις**, ειτε κομματικες ειτε συνδικαλιστικες, αυτο θα ηταν βεβαια το καλυτερο πραγμα στον κοσμο. Ομως τοτε το ιδιο το ζητημα του ενωμενου μετωπου δεν θα υπηρχε με την τωρινη του μορφη.»*

Παραδειγμα του τι σημαιναν αυτα ειναι η δραση του Γερμανικου Κομμουνιστικου Κομματος το 1922. Μετα απο αιματηρες συγκρουσεις αναμεσα σε αριστερους εργατες και ακροδεξιους, το Κομμουνιστικο Κομμα προειδοποιησε με ανοιχτη επιστολη προς τα δυο Σοσιαλδημοκρατικα Κομματα και τις συντεχνιες οτι αυτες οι συγκρουσεις ηταν το προοιμιο μιας γενικευμενης επιθεσης της ακροδεξιας. Οι σοσιαλδημοκρατες αγνοησαν την επιστολη. Ομως μετα την δολοφονια απο την ακροδεξια του Ραθεναου, ενος δεξιου πολιτικου παρομοιου με τους δικους μας «ενδοτικους», σε ολη την Γερμανια, οι αγανακτησμενοι σοσιαλδημοκρατες εργατες συμμετειχαν σε πορειες που οργανωνε το Κομμουνιστικο Κομμα. Αυτο ηταν κατι που δεν μπορουσαν να αγνοησουν οι σοσιαλδημοκρατες ηγετες. Ετσι αναγκαστηκαν να συμμετασχουν σε συζητησεις με το ΚΚ για την αντιμετωπιση της ακροδεξιας. Οι κομμουνιστες πιεσαν τους σοσιαλδημοκρατες ηγετες να κανουν πραξη την πολιτικη που **οι ιδιοι οι σοσιαλδημοκρατες** ισχυριζονταν οτι υποστηριζαν, για καθαρση του στρατου, απελευθερωση εργατων πολιτικων κρατουμενων, αφοπλισμο των ακροδεξιων, και καταφεραν να κανουν τους σοσιαλδημοκρατες να συνυπογραψουν μια συμφωνια για κοινες διαδηλωσεις.

ΤΟ ΕΝΩΜΕΝΟ ΜΕΤΩΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

Η πολιτικη των σημερινων Κομμουνιστικων Κομματων δεν διαφερει ουσιαστικα απο αυτη των Σοσιαλδημοκρατικων κομματων. Ομως η τακτικη του ενωμενου μετωπου της εργατικης ταξης δεν ειναι τυφλοσουρτης που η επαναστατικη αριστερα μπορει να αντιγραψει αυτουσιο οποιες και αν ειναι οι συνθηκες.

Οι προσπαθειες για παραδειγμα της Αριστερης Πτερυγας να την εφαρμοσει καλωντας στις εκλογες για «κοινο υποψηφιο ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ» , και για «Κυβερνηση της Αριστερας με Σοσιαλιστικο Προγραμμα» ειναι μια σοβαρη παρεξηγηση του τι σημαινει ενωμενο μετωπο. Ο λογος δεν ειναι μονο οτι χρειαζεται πολυ ευπιστια για να χαρακτηριστει σαν εργατικο κομμα η ΕΔΕΚ. Ειναι κυρια οτι το Ενωμενο Μετωπο δεν ειναι ενα καλεσμα απο τους επαναστατες να συνεργαστουν μεταξυ τους τα ρεφορμιστικα κομματα, απο τα οποια μαλιστα «απαιτουν» οι επαναστατες να υιοθετησουν το δικο τους επαναστατικο προγραμμα. Αντιθετα ειναι οι προτασεις των επαναστατων προς τα υπολοιπα κομματα της εργατικης ταξηςγια ενοτητα και συντονισμο δρασης με τους επαναστατες πανω σε **συγκεκριμμενα προβληματα**. Προτασεις που ειτε ειναι και φαινονται προσγειωμενες, λογικες και πρακτικες και σαν τετοιες πειθουν ή τουλαχιστον προβληματιζουν αρκετους αριστερους εργατες, ειτε το αποτελεσμα ειναι η γελοιοποιηση των επαναστατων που τις κανουν.

Ο κυριοτερος λογος που η επαναστατικη αριστερα δεν μπορει ακομα να εφαρμοσει με τον κλασικο τροπο την τακτικη του Ενωμενου Μετωπου της Εργατικης Ταξης ειναι το μικρο της μεγεθος. Οπως εγραφε ο Τροτσκυ:

*«Στις περιπτωσεις που το Κομμουνιστικο Κομμα παραμενει ακομα μια οργανωση μιας **αριθμητικα ασημαντης μειοψηφιας**, το ζητημα της συμπεριφορας του στο μετωπο μαζικης παλης **δεν αποκτα αποφασιστικη πρακτικη και οργανωτικη σημασια**. Σε τετοιες καταστασεις, η μαζικη δραση παραμενει κατω απο την ηγεσια των παλιων οργανωσεων οι οποιες εξαιτιας της δυναμης των παραδοσεων τους που ισχυει ακομα συνεχιζουν να παιζουν τον αποφασιστικο ρολο.»*

Μπορουσε για παραδειγμα η μικρη Εργατικη Δημοκρατια να ειχε προτεινει στο ΑΚΕΛ συνεργασια σε μαχητικες κινητοποιησεις για να αποφευχθει η αποφυλακιση του Σαμψων, την οποια ουτε τα μελη ηθελαν, ουτε η ηγεσια υποστηριζε; Οχι. Αν καναμε κατι τετοιο, η ηγεσια του ΑΚΕΛ θα το αγνοουσε χωρις κανεις να μπορει να την κατηγορησει οτι δεν ενδιαφερεται για την ενοτητα της εργατικης ταξης, οτι αρνειται σοβαρες προσφορες συνεργασιας κλπ.

Σημερα η πολιτικη αντιληψη στην οποια στηριζεται το Ενωμενο Μετωπο πρεπει να καθοδηγει την συμπεριφορα των επαναστατων μεσα στις συντεχνιες, να μας προσανατολιζει στο να συμμετεχουμε στις κινητοποιησεις που οργανωνει το ΑΚΕΛ (με εξαιρεση βεβαια τις καθαρα αντιδραστικες, οπως οι διαφορες «αντικατοχικες πορειες»), και να το υποστηριζουμε στις εκλογες.

Ομως ζουμε σε μια ταραγμενη, μεταβατικη περιοδο. Ακομα και μια μικρη οργανωση σαν την Εργατικη Δημοκρατια μπορει μερικες φορες να επεμβει κεντρικα στην πολιτικη ζωη, μπορει σε ειδικες περιπτωσεις ακομα και να πετυχει καποια μορφη συνεργασιας με το κομμα ή με στελεχη του ΑΚΕΛ, του κομματος που υποστηριζεται απο την συντριπτικη πλειοψηφια της αριστερης εργατικης ταξης. Υπαρχει το παραδειγμα της Επιτροπης για την Υπερασπιση των Δικαιωματων των Τουρκοκυπριων του νοτου, ή, για οσους θυμουνται την ιστορια, το μαζεμα υπογραφων εναντια στην απελαση του «εποικου» Τζεγκιζ που παντρευτηκε ελληνοκυπρια. Πολυ σημαντικες για μας πρωτοβουλιες, που ειναι αμφιβολο αν θα καταφερναμε να τις βγαλουμε περα αν δεν ειχαμε διδαχθει απο την τακτικη του Ενωμενου Μετωπου της Εργατικης Ταξης.

Αγγελος Νικολαου

εργατικη δημοκρατια

ΡΩΣΙΑ

ΟΙ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑ ΔΙΑΛΥΟΝΤΑΙ

Ο ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΓΙΕΛΤΣΙΝ ΚΛΟΝΙΖΕΤΑΙ

Η Ρωσικη Δημοκρατια βρισκεται μπροστα σε μια μεγαλη πολιτικη κριση. Πριν απο δεκαπεντε μηνες ο προεδρος της δημοκρατιας, Μπορις Γιελτσιν, ηταν ενα δημοφιλης λαϊκος ηρωας που υποσχοταν οτι η πολιτικη του, ενας συνδιασμος δημοκρατιας και αγορας, θα εβαζε τελος στην βαθια οικονομικη κριση.

Αντιθετα, σημερα η κριση ειναι πολυ χειροτερη. Η παραγωγη επεσε κατα το ενα τριτο και οι τιμες ανεβαινουν συνεχως.

Η συνεχιση της κρισης εχει διασπασει τις δυναμεις του συνασπισμου που υποστηριζε τον Γιελτσιν.

Στο Κογκρεσο των αντιπροσωπων, που αρχισε τις εργασιες του στις αρχες του Δεκεβρη, ψηφιστικε αποφαση που κανει κριτικη στην πολιτικη του Γιελτσιν και αρκετοι αντιπροσωποι ζητησαν την παραιτηση του και προσπαθησαν να του αφαιρεσουν τις υπερεξουσιες που εχει παρει.

Ο Γιελτσιν που φοβοταν αυτες τις αντιδρασεις προσπαθησε να εμποδισει την συγκληση του Κογκρεσου. Απαγορευσε την δραση της Φρουρας του Κογκρεσου, μιας δυναμης απο 5,000 αντρες που ειχε σαν αποστολη την προστασια των αντιπροσωπων, ενω ηταν διαχυτη η υποψια οτι ετοιμαζοταν να κυριξει κατασταση εκτακτης αναγκης - στην ουσια ενα νομιμο πραξικοπημα - που θα του επιτρεπε να κυβερνα χωρις τον ελεγχο απο το κογκρεσο των αντιπροσωπων. Τα τελευταια ιχνη

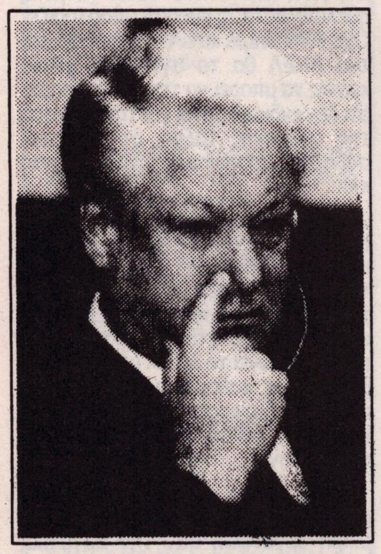

δημοκρατικοτητας των "μεταρυθμιστων" ηταν ετοιμα να θυσιαστουν για χαρη των γρηγορων μεταρυθμισεων και την οικονομια της αγορας.

Δεν ξερουμε αν τελικα εξασφαλισει την πλειοψηφια του κογκρεσου ο Γελτσιν (την ωρα που γραφονταν αυτες οι γραμμες δεν ειχε τελειωσει η συνοδος του κογκρεσου) αλλα σιγουρα δεν θα το καταφερει χωρις κοστος. Αναγκαστηκε να κανει παραχωρησεις απο το προγραμμα των γρηγορων μεταρυθμισεων ιδιαιτερα προς την ομαδα που ονομαζεται "Κοινωνικη Ενωση" και ειναι η κυριαρχη αποψη μεσα στην αντιπολιτευση.

Η "Κοινωνικη Ενωση" αποτελειται κυρια απο διευθυντες εργοστασιων οι οποιοι θελουν την εισαγωγη της οικονομιας της αγορας κατα τον Κινεζικο ή τον Νοτιο-Κορεατικο τροπο, δηλαδη κατω απο την προστασια ενος ισχυρου κρατους που ειναι τουλαχιστο ημιδικτατορικο. Ετσι θα μπορουν πιο ευκολα να καταπνιξουν καθε αντισταση της εργατικης ταξης.

Για να εξασφαλισει την υποστηριζη τους ο Γιελτσιν εχει συμπεριλαβει στη κυβερνηση του οπαδους τους Ενωσης και φαινεται ετοιμος να αντικαταστησει μερικους απο τους υπουργους του οπως ζητα η Ενωση ενω παραλληλα ενισχυει το δημοσιο τομεα.

Εκτος απο την "Κοινωνικη Ενωση" ο Γιελτσιν εχει να αντιμετωπισει και το "Μετωπο Εθνικης Σωτηριας" που συνενωνει συνενωνει φασιστες οπως ο Ζιρινοφσκι με παλιους σταλινικους. Ο συνδετικος κρικος αυτου του συναφιου ειναι ο ποθος τους για μια δικτατορια.

Καλιεργουν το ρωσικο εθνικισμο και ζητουν την παλινορθωση της ρωσικης εξουσιας πανω στους αλλους λαους που αποτελουσαν το μισο του πληθυσμου της τσαρικης αυτοκρατοριας και της ΕΣΣΔ. Κυρησσουν το μισος εναντια στους Εβραιους και τους λαους του Καυκασου.

Η εμφανιση του μετωπου δειχνει ποσο μεγαλη ειναι η απογοητευση καθως η αγορα κανει τις συνθηκες διαβιωσης ακομα χειροτερες.

Οπως στις υπολοιπες χωρες της ανατολικης Ευρωπης ετσι και στην πρωην ΕΣΣΔ το εκρεμες απομακρυνθηκε απο την τυφλη πιστη στις αχαλινωτες δυναμεις της αγορας. Η μετακινηση εγινε τοσο μεσα στην αρχουσα ταξη των διευθηντων της βιομηχανιας και της πρωην νομεκλατουρας οσο και μεσα στις μαζες της εργατικης ταξης.

Ακομα και αν τα καταφερει ο Γιελτσιν να ξεπερασει το σκοπελο του Κογκρεσου, ειναι αμφιβολο αν θα μπορεσει να ολοκληρωσει το μεταρυθμιστικο του προγγραμμα. Οι ισορροπιες πανω στις οποιες στηριζεται ειναι πολυ λεπτες και οσο η οικονομικη κριση θα χειροτερευει θα γινονται λεπτοτερες. Το οτι οι αντιπαλοι του, σε ολες της πλευρες της αντιπολιτευσης, ειναι εξισου ή και περισσοτερο αυταρχικοι απο τον ιδιο δεν θα μπορει για πολυ να τον σωζει.

Δυστυχως η βαρια κληρονομια του σταλινισμου εκανε τις επαναστατικες ιδεες πολυ περιθωριακες ωστε να μην υπαρχει σημερα η γνησια αριστερη εναλλακτικη προοπτικη στην τρελλα της αγορας. Οσο γρηγορα ομως διαλυονται οι αυταπατες για την αγορα αλλο τοσο γρηγορα μπορουν να εμφανιστουν οι επαναστατικες ιδεες και να βαλουν φραγμο οχι μονο στον εκκολαπτομενο φασισμο αλλα στο χτυπημα της εργατικης ταξης απο την αρχουσα ταξη του Γιελτσιν και της συντηρητικης του αντιπολιτευσης.

Σταυρος Σιδερας

ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΦΟΥΝΤΩΝΕΙ ΤΟ ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

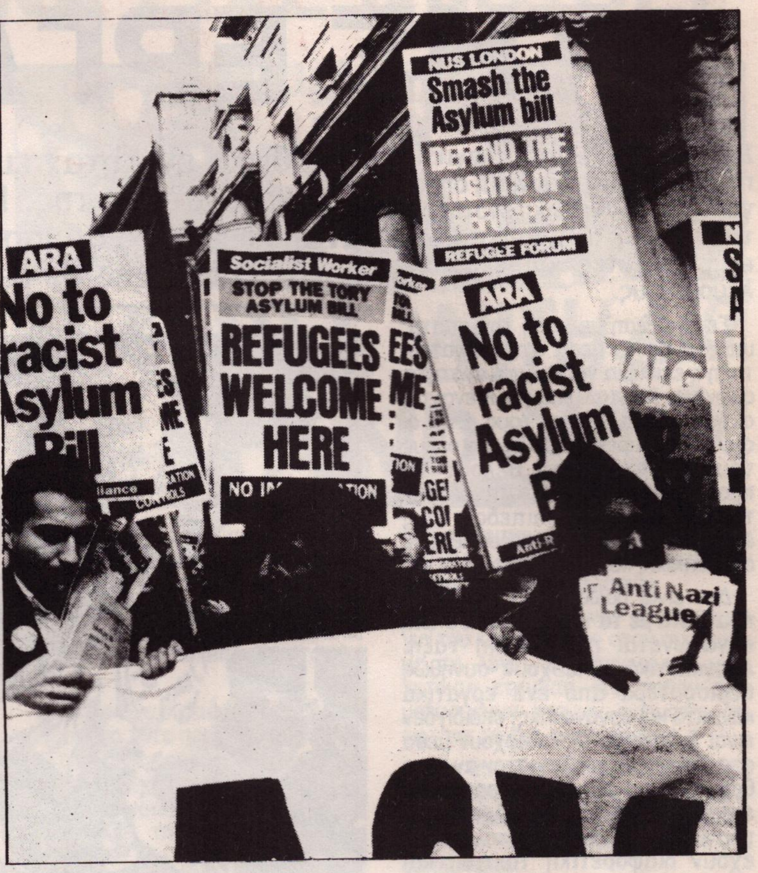

Τον τελευταιο καιρο οι ρατσιστικες επιθεσεις και η φασιστικη τρομοκρατια κτυπα στην «καρδια της ενωμενης Ευρωπης.» Στην Γερμανια μετα την επιθεση των Ναζιστων στο Ροστοκ και τον εξαναγκασμο των προσφυγων να εγκαταλειψουν το ασυλο, ακολουθησαν καθημερινες επιθεσεις εναντιον ξενων στο δρομο και η βεβηλωση εβραικων ιερων χωρων. Αποκορυφωμα ηταν και ο προσφατος εμπρησμος πολυκατοικιας στην κωμοπολη Μελν, οπου καηκαν ζωντανες τρεις τουρκαλες και τραυματιστηκαν αλλοι επτα.

Στη Γαλλια φασιστες βεβηλωσαν 58 ταφους μουσουλμανων στρατιωτων σε στρατιωτικο νεκροταφειο στη Μιλουζ στις 15 Νιοβρη. Το «Εθνικο Μετωπο» του φασιστα Λεπεν βεβηλωσε πολλες φορες εβραϊκα νεκροταφεια.

Στη Ναπολη της Ιταλιας στις 19 Νιοβρη καταστραφηκαν τρεις ταφοι σε εβραϊκο κοιμητηριο και στις 21 μαχαιρωθηκε ενας Ισπανος απο φασιστες.

Οι κυβερνησεις αυτων των χωρων, ιδιαιτερα στη Γερμανια, μετατρεψαν το θεμα των προσφυγων και μεταναστων στο υπ'αριθμο ενα προβλημα φορτωνοντας στους ξενους την αιτια μιας αυξανομενης οικονομικης κρισης που πιεζει την εργατικη ταξη - ανεργια, φτωχεια, πανακριβα ενοικια κλπ. Στοχος τους ειναι να στρεψουν την αγανακτηση του κοσμου προς τους ξενους για να γλυτωσουν αυτοι που ειναι οι πραγματικοι υπευθηνοι της ανεργιας και της φτωχειας και αδυνατισουν την αντισταση της εργατικης ταξης εναντια στα μετρα λιτοτητας που επιβαλλουν.

Αυτη ακριβως η ρατσιστικη εκστρατεια που συνηθως εχει και την υποστηριξη ή το λιγοτερο την ανοχη και της αντιπολιτευσης, δημιουργησε το προσφορο εδαφος για ν'αναπτυχθουν οι φασιστικες ομαδες, που βγηκαν απο τις «τρυπες» τους και δρουν ανοικτα.

Η μονη αντιδραση των κυβερνησεων των αρχουσων ταξεων της Ευρωπης απεναντι στη φασιστικη τρομοκρατια και βια εναντια στους ξενους ειναι να τιμωρουν τα θυματα αντι τους θυτες. Χρισημοποιουν σαν προφαση τις φασιστικες επιθεσεις για να επιβαλουν και νεους περιορισμους στη μεταναστευση φρασσοντας το δρομο σ'αυτους που η κριση του καπιταλισμου τους στελλει στο ψαξιμο καλυτερης ζωης ή σ'αυτους που ζητουν καταφυγιο απο τη φρικη του πολεμου στην Γιουγκοσλαβια.

Ηδη εχει ξεκινησει η βιαιη απελαση δεκαδων χιλιαδων τσιγγανων που εφυγαν απο την Ρουμανια για ν'αποφυγουν τα πογκρομ. Μεχρι το τελος του 1992 προοριζονται ν'απελαθουν 300.000 προσφυγες.

Η ΣΥΝΕΝΟΧΗ ΤΗΣ ΣΟΣΙΑΛΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

«Ηρθε η ωρα της δρασης για την αποτελεσματικη αποκρουση του κυματος βιας που πληττει τη Γερμανια..» δηλωνει ο ηγετης του SPD (Σοσιαλδημοκρατικο Κομμα). Στις 19 Νιοβρη η ηγεσια του κομματος αποφασισε να ψηφισει την αλλαγη του αρθρου 16 του συνταγματος που θα επιφερει τον περιορισμο του πολιτικου ασυλου.

Τα ιδια και στην Αγγλια. Η κυβερνηση Μεητζορ ανακοινωσε τον περασμενο μηνα οτι θα προχωρησει στην καταθεση του νομοσχεδιου για το πολιτικο ασυλο. Στοχος ειναι να περιοριστει η εισοδος των προσφυγων που καταφευγουν στην Αγγλια για ασυλο. Η πλειοψηφια των προσφυγων ειναι απο την Τουρκια, Σομαλια, Σρι Λανκα, Ουγκαντα και Γιουγκοσλαβια. Ολες αυτες οι χωρες ειτε ειναι παφτωχες ειτε εχουν δικτατορικα καθεστωτα ή καταστροφικους εμφυλιους πολεμους. Και ομως την σταση της Γερμανικης Σοσιαλδημοκρατιας ετοιμαζεται να ακολουθησει και το Αγγλικο Εργατικο κομμα.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ομως οι επιθεσεις των φασιστων δεν μενουν αναπαντητες. Αυθορμητες οσο και οι οργανωμενες αντιδρασεις ενατιον των ρατσιστων και των ναζιστων εμφανιζονται σε πολλα μερη και συνεχεια δυναμωνουν. Μαζικες αντιφασιστικες διαδηλωσεις εγιναν στη Βενετια και τη Βιτσετζε της Ιταλιας, ενω το Σαββατο 28 του Νιοβρη στη Βαρκελωνη της Ισπανιας πανω απο τριαντα χιλιαδες ανταποκριθηκαν στο καλεσμα των συνδικατων και αριστερων οργανωσεων και κατεβηκαν σε μια δυναμικη αντιφασιτικη διαδηλωση.

Μαζικες κινητοποιησεις γινονται και εναντια στη προσπαθεια των ευρωπαικων κυβερνησεων για καταργηση ή περιορισμου του ασυλου για τους ξενους.

Στην Αγγλια οταν παρουσιαστηκε για πρωτη φορα το νομοσχεδιο εναντια στο ασυλο, τον Γεναρη του 1991, προκαλεσε θυελλα διαμαρτυριων με μια διαδηλωση εναντια στο νομοσχεδιο στην οποια συμμετειχαν πανω 10.000 ατομα. Ετσι το νομοσχεδιο ενοψει των εκλογων μπηκε στο ψυγειο, για να ξαναβγει τωρα. Οι αντιδρασεις ομως συνεχιζονται. Στις 21 του περασμενου Νιοβρη οργανωθηκε μεγαλη διαδηλωση στο Λονδινο εναντια στο νομοσχεδιο της κυβερνησης Μεητζορ.

Στη Γερμανια την ιδια στιγμη που το SPD επειχηρηματολογουσε οτι η μη ψηφιση του νομου για το πολιτικο ασυλο θα το απομονωσει απο την ιδια του τη βαση, ενα μεγαλο κομματι αυτης της βασης οργανωσε στις 14 του Νιοβρη μια μεγαλη διαδηλωση στη Βονη εναντια στη δεξια στροφη της ηγεσιας. Η διαδηλωση συγκεντρωσε 200.000 κοσμο με συνθηματα «Μην απελαυνετε αυτους που ζητουν ασυλο», «Οι ξενοι χρειαζονται φιλους» και «Οχι στο φασισμο».

Η αντιδραση που εκδηλωθηκε εναντια στη προθεση της ηγεσιας του SPD να ψηφισει την αλλαγη του νομου για το «δικαιωμα ασυλου» ηταν απροβλεπτη. Σε συνεδρια του κομματος σε πολλα κρατιδια και σε εσωκομματικες ψηφοφοριες μια αλλοτε μικρη και αλλοτε μεγαλη πλειοψηφια ταχθηκε εναντια.

Εναντια στην αλλαγη του νομου ταχθηκαν και συνδικατα αναμεσα στα οποια και το ισχυρο συνδικατο των εργατων μεταλλου IG METALL.

Τον Οκτωβρη σε πολλες μεγαλες πολεις του δυτικου τμηματος της Γερμανιας διαδηλωσαν δεκαδες χιλιαδες εναντια στη φασιστικη τρομοκρατια και υπερ της διατηρησης του «δικαιωματος ασυλου».

Μετα την διεθνη κατακραυγη που προκαλεσε η βεβηλωση εβραικων μνημειων στις αρχες του Οκτωβρη, και το αυξανομενο κυμα ρατσιστικης βιας των τελευταιων δυο μηνων υποχρεωσε τον προεδρο Βαϊτσεκερ να καλεσει την διαδηλωση εναντια στο ρατσισμο στις 7 του Νιοβρη στο Βερολινο. Η κυβερνηση του Κολ χρειαζεται τον ρατσισμο για να μετατρεπει τους ξενους σε αποδιοπομπαιους τραγους και να στεφει προς αυτους την εργατικη αγανακτηση, ομως η ανοιχτη φασιστικη τρομοκρατια απειλει τα σχεδια της για να μετατραψει την ενοποιημενη Γερμανια σε κυριαρχη στρατιωτικο-πολιτικη δυναμη. Εχει φανει ομως απο την μεχρι τωρα σταση της απεναντι στους φασιστες οτι αναμεσα σε ενα κινημα απο τα κατω και τους ναζι, θεωρει σαν μικροτερο κακο τους φασιστες.

Οι πλατειες αντιφασιστικες κινητοποιησεις εδειξαν οτι η δυνατοτητα για το κτισιμο ενος μαζικου αντιφασιστικου κινηματος υπαρχει σε πολλες χωρες της Ευρωπης. Εκεινο που χρειαζεται ειναι η συντονισμενη αντιδραση ολων των αντιφασιστικων δυναμεων στη καθε χωρα και η συγκρουση με τους φασιστες οπου εμφανιζονται ωστε να μην τους αφησουμε να βγουν απο την απομονωση τους.

Μυριανθη Λοϊζου